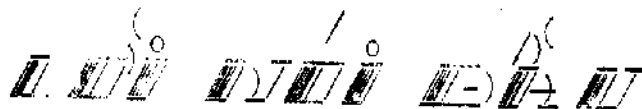

Do Võ Phi Hùng Cựu HS Petrus Ký (67-74) tặng Huỳnh Chiêu Đăng chủ Kho Sách Xưa Quán Văn Đường

Thành tâm tri ân :
Giáo-Su NGUYỄN-MẠNH-HÙNG
đã tận-tâm hướng-dẫn chúng tôi
trong công việc
soạn-thảo quyển Luận-văn này

A
A A

Với đề-tài Chánh-sách Chiêu-Hồi của Chánh-Phủ, chúng tôi nghĩ rằng sẽ hoàn thành quyển Luận-văn tốt-nghiệp trong một thời-gian ngắn, nhưng khi bắt tay vào việc chúng tôi vấp phải một số khó-khăn.

Thứ nhất là tài-liệu quá hiếm-hoi, ngoài quyển "Chánh-sách Chiêu-hồi" do Phân-Ủy Ban Chiêu-Hồi xuất-bản năm 1963, hầu như không còn sách vở nào đề-cập tới đề-tài ấy; giai-đoạn này là giai-đoạn đẩy mạnh việc thực-thí chánh-sách, không phải lúc để luận-bàn lý-thuyết viển-vọng.

Thứ hai, tài-liệu duy-nhất nói trên với lối hành văn tâng bốc chế-độ cũ, cũng như suy-tôn các cá-nhân lãnh-đạo thời đó, khiến chúng tôi không khỏi bối-rối trong việc xử-dụng bút-pháp sao cho thích-hợp với vai-trò nghiên-cuu của một sinh-viên.

Thứ ba, sau ngày cách-mạng 1.11.1963 phần lớn lý-thuyết chỉ-đạo về Chiêu-Hồi vẫn được các Chánh-phủ noi theo, đồng thời đường hướng của Chánh-sách một phần nào đã được nói rộng hoặc thay đổi nhưng chỉ được thể-hiện qua các công-tác thi-hành. Trong khi sự trình-bày của chúng tôi đòi hỏi phải căn-cứ vào những văn-kiến minh-bạch.

Thứ tư, một Chánh-sách đúng nghĩa bao gồm không những lý-thuyết căn-bản, cơ-cấu tổ-chức mà còn nhấn mạnh ở kỹ-thuật thực-hiện. Thế nhưng ngoài đề-tài Chánh-sách Chiêu-hồi của chúng tôi, còn có hai đề-tài khác đặc-biệt liên-quan đến tính cách kỹ-thuật Chiêu-hồi : đó là vấn-đề Tuyên-Vấn và vấn-đề Hội-Nhập các cán-binh Hồi-chánh. Nếu không đề-cập đến phần kỹ-thuật trong quyển Luận-văn này, e rằng đó là một thiếu-sót; nếu sợ thiếu-sót chúng tôi lại dấn chân lên công việc của hai bạn đồng khóa.

Dẫu bị các khó-khăn bao vây, nhưng chúng tôi quyết tỏ ra xứng đáng là một sinh-viên Hành-chánh, không phụ công ơn của Quý-vị Giáo-Su đã khổ nhọc đào-luyện chúng tôi trong ba năm sáu tháng; với niềm tin-tưởng đó chúng tôi đã cố-gắng thu-thập tài-

liệu, so-sánh, suy-luận, đúc-kết và trình-bày đề-tài dưới hai quan-niệm sau đây :

1.- Về nội-dung :

Đặt nặng về phần LÝ-THUYẾT và NGHIÊN-CỨU, vì vậy nếu đúng trên cương-vị của một cán-bộ Chiêu-hồi để tìm nơi đây những phương-châm hướng-dẫn công-tác chuyên-môn sẽ hoàn-toàn thất-vọng.

2.- Về hình-thức :

Cổ gắng xử-dụng ngôn-từ một cách trung-lập, không đề-cao cá-nhân nào, cũng không bài-xích đường lối nào của Chánh-phủ đã hay đang thực-hiện.

Nếu thông-cảm những khó-khăn của chúng tôi thì thiết-nghĩ việc chấp-nhận hai quan-niệm trên đây không có gì là quá đáng, nếu không muốn nói là hợp-lý. Chúng tôi không dám tự nhận là đã có sự đầy đủ, mạch lạc, ý-nghĩa khúc-chiết... trong phần trình-bày; Điều đó thuộc quyền thẩm-định của Quý-vị Giáo-sư và độc-giá.

Mặc dù có sự tận tình hướng-dẫn của Giáo-Sư NGUYỄN-MẠNH HÙNG, nhưng những lầm lẫn nếu có trong quyển Luận-văn này, trách-nhiệm hoàn-toàn về phần chúng tôi.

Sinh-viên đề-trình :
NGUYỄN-VĂN-LUÂN
Khóa 14 Đốc-Sự Hành-Chánh

Nội dung

Lời nói đầu

Mục-lục

Dẫn-nhập

PHẦN MỘT

TU-TƯỚNG CĂN-BẢN CỦA CHÍNH-SÁCH CHIÊU-HỒI

CHƯƠNG 1 : Đại-cương.

- I.- Định-nghĩa
- II.- Xuất nguyên và lý-do ban-hành
- III.- Mục-tiêu.

CHƯƠNG 2 : Tư-tưởng căn-bản

- I.- Chiêu-hồi, con đẻ của Quốc-sách Ấp Chiến Lược.
- II.- Chiêu-hồi bắt nguồn ở lý-tưởng Nhân-vị
- III.- Chiêu-hồi thể hiện tinh-thần khoan-dung của Dân-tộc.
- IV.- Chiêu-hồi căn-cứ vào tinh-thần tự-nguyện tự-giác của người hồi-chánh.
- V.- Chiêu-hồi nêu cao Chính-nghĩa Quốc-gia.

CHƯƠNG 3 : Đối-tượng.

- I.- Tổng-quát.
- II.- Phân hạng và công-tác thực-hiện liên-quan đến người hồi-chánh.

CHƯƠNG 4 : Cơ-cấu tổ-chức.

- I.- Sơ-đồ tổ-chức
- II.- Các Ban và Phòng Chiêu-hồi.
- III.- Trung-tâm Chiêu-hồi.

CHƯƠNG 5 : Chánh-sách Chiêu-hồi sau ngày Cách-mạng
1,11,1963:

- I.- Tổng-quát;
- II.- Công-tác Chiêu-hồi;
- III.- Bộ Chiêu-Hồi;

PHẦN HAI

THÀNH-QUẢ CỦA CHÁNH-SÁCH

CHƯƠNG 1 : Tổng-kết tình-hình hồi-chánh.

- I.- Tổng-quát
- II.- Thống-kê, đồ-biểu, giải-thích;

CHƯƠNG 2 : Chiêu-hồi dưới mắt Việt-Cộng;

- I.- Phản-ứng của Việt-Cộng
- II.- Tại sao họ về hồi-chánh ?
- III.- Tại sao họ không về hồi-chánh ?

PHẦN BA

LUẬN VỀ CHÁNH-SÁCH CHIÊU-HỒI

- I.- Lý-do tồn-tại của Chánh-sách chiêu-hồi,
- II.- Chiêu-hồi có phải là con dao hai lưỡi ?
- III.- Chiêu-hồi và tương-lai chánh-trị Miền Nam Việt-Nam

Thay phần kết-luận - Tài-liệu tham-khảo.

Dẫn nhập

Việt-Nam nằm trên bán-đảo Đông-dương, sát nách Trung-Cộng, là con đường giao-thông và di-dân quốc-tế.

Hậu bán thế-kỷ 20 là thời-kỳ biến-chuyển mạnh-mẽ khiến cho khu-vực Thái-Bình-Dương trở thành trung-tâm của thế-giới. Đó là vùng khủng-hoảng giao-động; Việt-Nam không khỏi chịu ảnh hưởng nặng-nề do ở vị-trí địa-lý chánh-trị kể trên.

Trong vòng 25 năm trở lại đây, các cuộc khủng-hoảng chánh-trị đi đôi với những vụ xung-đột đẫm máu mà bên trong có sự xúi dục, thúc đẩy của cả hai khối Đông Tây, Cộng-Sản và Tự-Do, khiến cho Quốc-Gia Việt-Nam chịu nhiều thảm cảnh.

Lợi-dụng cuộc chiến-đấu giành độc-lập của dân-tộc đã tới lúc có kết-qua, Việt-Cộng đứng ra cầu-kết với thực-dân chia đôi đất nước bằng Hiệp-định Genève 1954. Việt-Nam chia làm hai miền bởi vĩ-tuyến 17, miền Bắc đặt dưới sự cai-trị của chế-độ Cộng-sản, miền Nam theo chế-độ Cộng-Hòa Tự-Do.

Âm-mưu và tham-vong của Cộng-sản không chỉ dừng lại ở đó, mà chúng còn muốn thôn-tính nốt miền Nam; thống-nhất xứ sở không trong Tự-do mà là Độc-tài, không trong thịnh-vương mà là nghèo đói, không trong Hòa-bình mà là gây hấn, đứng theo đường lối và chỉ-thị của Bắc-Kinh và Mạc-Tu-Khoa.

Bởi thế sau một thế-kỷ chống thực-dân đô-hộ, nhân-dân Việt-Nam chỉ thất-sự sống trong yên-ôn có vài năm, đến năm 1963 thì Việt-Cộng miền Bắc lại gây hấn, xâm-lãng miền Nam. Thất sự thì công cuộc xâm-lãng đã được chuẩn-bị kỹ-lưỡng kể từ ngày ký-kết Hiệp-ước Genève qua phân đất nước. Với can-binh còn gài lại ở miền Nam, với vô-khí chôn dấu sau linh ngưng bắn với những khuyết-điểm của nền Đệ Nhất Cộng-Hòa trong việc xây-dựng chế-độ Dân-chủ và dưới chiêu-bài giải-phóng miền Nam, Cộng-sản Bắc-việt đã gây nên cảnh nồi da xáo thịt và còn kéo dài tới ngày hôm nay. Cường-độ cuộc chiến càng ngày càng mãnh-liệt do sự can-thiệp trực-tiếp hoặc gián-tiếp của Hoa-Kỳ và Nga - Trung-Cộng.

Trong bất cứ cuộc tranh-chấp nào cũng vậy, ai được nhân-dân ủng-hộ tất phải thắng. Do đó yếu-tố nhân-tâm đã được chánh-quyền miền Nam lưu-ý. Một điểm nữa đáng nói là sự khác nhau giữa một cuộc chiến-tranh giữa hai dân-tộc và một cuộc chiến-tranh nội đa xáo thịt vì sự xúi dục của ngoại-lai. A-Rập và Do-Thái có thể thắng tay tiêu-diệt lẫn nhau, nhưng giữa người Việt và người Việt thì máu châu á ruột mềm. Và lại chiến-tranh kéo dài thì dân-tộc Việt-Nam chỉ có tậi-diệt chứ không có chiến-thắng.

Sớm nhận thấy những điều đó và để phát-huy chánh-nghĩa, thu-phục nhân-tâm, mưu tìm chiến-thắng mà tiết-kiệm được xương máu nên chánh-quyền Đệ Nhất Cộng-Hòa đã ban-hành CHÁNH-SÁCH CHIÊU-HỒI qua bản tuyên-cáo ngày 17 tháng 4 năm 1963 của Tổng-Thống Ngô-Đình-Diệm.

Chánh-sách chiêu-hồi ấn-dịnh những phương-thức áp-dụng đối với những phần-tử lầm đường lạc lối mà nay đã tu-giác về trình-diện và phục-vu chánh-quyền Quốc-gia. Nó là một điểm đặc thù của cuộc chiến-tranh Việt-Nam, nó không phải là một thứ phương-pháp tâm-lý-chiến như tiếng sáo Trưng-Luong, nó cũng không phải là sự chiêu hàng như chánh-quyền Phi-Mã áp-dụng đối với Cộng-Sản Huks tại Phi-Luật-Tân và quân phiến-loạn tại Mã-Lai-Á.

Nghiên-cứu vấn-đề trên bình-diện lý-thuyết, cho đến nay chưa có một văn-kiên nào qui-định lại việc sửa-đổi đường-lối tư-tưởng căn-bản của chánh-sách, mặc dù chánh-sách được ban-hành năm 1963, bởi chế-độ cũ. Người ta chỉ ghi-nhận sự biến đổi hình-thái tổ-chức do ảnh-hưởng bởi các cuộc khủng-hoảng chánh-trị sau ngày Cách-Mạng. Kịp đến khi Nội-Các Chiến-Tranh được thành-lập thì vấn-đề được gia-tăng tiềm-năng hoạt-động với những kế-hoạch đoán-kỳ áp-dụng cho từng năm một.

Vì vậy khi nghiên-cứu và trình-bày chánh-sách Chiêu-hồi, chúng tôi chỉ ghi-nhận lý-thuyết và tư-tưởng căn-bản năm 1963. Tuy nhiên để cập-nhật-hóa vấn-đề, chúng tôi dành một chương-đến trình bày chánh-sách sau ngày Cách-Mạng, đồng thời những con số, những bản thống-kê trong phần thành-quả của Chánh sách được rút-kết từ những tài-liệu mới nhất do những Hồi-chánh viên mới trở về tiết-lộ. Có vậy mới không sợ sai-lầm trong việc dự-phóng tương-lai của Chánh-sách Chiêu-hồi một khi nền Hoa-bình văn-hồi trên xứ-sở, trong phần tổng-luận.

TƯ TƯỞNG CĂN BẢN CỦA CHÍNH SÁCH CHIÊU HỜI

THƯ-VIỆN QUỐC-GIA

CHƯƠNG I

ĐẠI-CƯƠNG

I.- ĐỊNH-NGHĨA :

Mỗi Chánh-phủ đều có những đường-lối hoạt-động đoan-kỳ cũng như trường-kỳ được thể-hiện bằng những công-tác. Tùy theo trường-hợp những công-tác có thể là kế-hoạch mà cũng có thể là chính-sách.

Kế-hoạch hướng vào những mục-tiêu cụ-thể, những đối-tượng riêng biệt trong mỗi giai-đoạn hầu đáp-ứng nhu-cầu của tình thế.

Nhưng khi chánh-quyền nhằm những mục-tiêu khó-khăn hơn, cần nhiều thời-gian hơn, nhân-lực và tài-lực cũng được huy-động nhiều hơn để đạt kết-qua. Lúc đó người ta không gọi là thi-hành kế-hoạch mà là thực-hiện chính-sách. Điểm đáng lưu-ý là chính-sách bao gồm nhiều kế-hoạch. Vậy chính-sách là gì ?

a)- Thế nào là chính-sách ?

Chính-sách là toàn-bộ tư-tưởng, sách lược do Chánh-quyền ban-bố và chỉ-thị thi-hành, nhằm thực-hiện một công cuộc xây-dựng dân-chủ, kiến-thiết Quốc-gia, cải-tiến xã-hội...

Theo định-nghĩa trên, ta thấy :

Chính-sách được ban-bố không phải chỉ gồm có những chương-trình với những phương-pháp kỹ-thuật để thực-hiện. Điểm quan-trọng là trong chính-sách phải vạch rõ những quan-niệm, chủ-trương, nguyên-tắc căn-bản để hướng-dẫn mọi cá-nhân liên-hệ có nhiệm-vụ thi-hành chính-sách. Xem vậy phần tư-tưởng là phần chủ-yếu. Nếu quan-niệm sai-lầm hay lệch-lạc vấn-đề thì chính-sách không thể được thi-hành đúng-đắn và hữu-hiệu.

Chính-sách lại có tánh cách toàn-diện và thống nhất.

Thống-nhất để tiện chỉ-huy, dễ theo-dõi kết-quả; toàn-diện hầu huy-động nhân-lực tài-lực, tăng-gia hiệu-năng.

Chánh-sách ban-hành trong quốc-gia có thể áp-dụng hoặc trong từng lãnh-vực hoạt-động như chánh-sách kinh-tế, chánh-sách xã-hội; hoặc bao trùm nhiều lãnh-vực trong đó chi-phối một hay nhiều thành-phần xã-hội. Ví-dụ : chánh-sách Lao-động, chánh-sách Lao-tư lương-lợi. Dù liên-hệ đến một hay nhiều lãnh-vực, dù chi-phối một hay nhiều thành-phần dân-chúng thì chánh-sách vẫn phải nằm trong mục-tiêu của Quốc-gia và hỗ-trợ lẫn nhau.

b)- Chánh-sách và Quốc-sách :

Khi một chánh-sách mà phạm-vi của nó bao trùm mọi lãnh-vực hoạt-động của Chánh-phủ, chi-phối đa số hoạt-động của toàn thể dân-chúng, lúc đó gọi là Quốc-sách. Tại các Quốc-gia chậm-tiến, Quốc-sách thường được ban-hành nhằm phục-hồi và xây-dựng lại xã-hội mới. Thủ-Tướng Nehru của Ấn đã nâng chánh-sách Hợp-tác-xã lên hàng Quốc-sách, sau khi thu-hồi độc-lập, cũng là nhằm mục-tiêu nói trên.

Tại Việt-Nam, dưới thời Đế Nhất Cộng-Hòa có Quốc-sách Áp-chiến-lược. Áp-chiến-lược xây-dựng trên toàn-quốc không những chỉ nhằm bảo-vệ an-ninh cho dân-chúng mà còn nhằm thực-hiện cuộc "Cách-Mạng Nhân-Vi, Cộng-đồng, đồng tiến"; mục-tiêu nhân-bản và xã-hội của chế-độ trước. Chánh-sách từng lãnh-vực như kinh-tế, xã-hội cũng nhằm thực-hiện những mục-tiêu đó. Xem vậy chánh-sách gắn liền với Quốc-sách hầu kiện-toàn và gia-tăng hiệu-năng của Quốc-sách.

c)- Chánh-sách chiêu-hồi là gì ?

Chiêu-hồi là kêu gọi trở về với Chánh-nghĩa Quốc-gia.

Chánh-sách chiêu-hồi là một chủ-trương toàn bộ nhằm tập hợp mọi nỗ-lực để thực-hiện một mục-tiêu chung đó là đem lại cơ-hội thuận-tiện và thích đáng cho những người chót xa rời Chánh-nghĩa trở về với đại gia-đình Dân-tộc.

Để cho vấn-đề thêm phần sáng tỏ, ta cần minh-xác thêm ý-nghĩa của nó qua sự so-sánh với chiêu-an và địch-vận.

Chiêu-hồi không phải là Chiêu-an. Ngày xưa, sau một cuộc chiến-tranh, vấn-đề chiêu-an được đặt ra để kêu gọi tàn binh địch hay dân-chúng bị-nạn trở về làng mạc cũ, tái-lập đời

sống bình-thường. Ngụ ý của kẻ thắng trận là muốn toàn-dân biết dưới sự cai-trị của mình đời sống đã an-cu lạc-nghiệp, thái-bình thịnh-vượng. Khi ban-hành chánh-sách này, chánh-quyền trước không thể dùng danh-từ Chiêu-an. Lý-do là nó không hợp-lý, hợp thời; Quốc-gia còn đang tu-vệ chiến-dấu chống xâm-lãng nguy danh dưới hình-thức giải-phóng, do đó chánh-quyền chỉ kêu gọi (Chiêu-hồi) những phần-tử đi theo "giải-phóng" mà thôi.

Chiêu-hồi cũng không phải là dịch-vận. Dịch-vận nhằm kêu gọi binh-sĩ địch, hàng-ngũ địch, lực-lượng địch, tổ-chức địch trở về với ta bằng mọi phương cách như nội-tuyến, phản gián, gây hoang-mang, chia-rẻ, đảo-ngũ, phản-chiến. Còn Chiêu-hồi có một phạm-vi rộng-rãi hơn, Chiêu-hồi không những kêu gọi những thành-phần trên mà còn nhằm vào thành-phần dân chúng, vì lý-do này hay lý-do khác, còn ở trong vùng kiểm-sát của địch mặc dù có theo địch hay không. Công-tác kêu gọi cần sự tích-cực của toàn-quân, toàn-dân, trong khi công-tác dịch-vận do có quan tình-báo, tâm-lý-chiến, nói chung là do Quân-đội đảm-nhiệm.

II.- XUẤT-NGUYÊN CỦA CHÁNH-SÁCH :

Luận cho cùng thì chánh-sách Chiêu-hồi ra đời trong hoàn-cảnh đặc-biệt của nước nhà. Nó không phải được gợi ý bởi chương-trình Bình-định và Xây-dựng tại Phi-Luật-Tân và Mã-Lai-Á như nhiều người đã lầm tưởng. Tuy nhiên sự lầm-lẫn đó không phải là không có lý-do. Như chúng ta sẽ phân-tách trong một đoạn sau thì Chánh-sách Chiêu-hồi là con đẻ của Quốc-sách Ấp Chiến-lược, mà Quốc-sách ấy không ít thì nhiều cũng rút tỉa từ những kết-qua tốt đẹp của hai chương-trình Bình-định kể trên. Do vậy nên ta có thể xem chương-trình Bình-định tại Phi-Mã là nguyên-nhân xa của chánh-sách.

a)- Nguyên-nhân xa :

Chương-trình Bình-định và Xây-dựng tại Phi-Luật-Tân và Mã-Lai-Á.

Từ sau cuộc chiến-tranh thế-giới thứ hai chấm-dứt, các Quốc-gia chậm-tiến Á-Phi đã dần dần lấy lại được chủ-quyền trong tay thực-dân Tây-phương. Đồng thời cục-diện chánh-trị Quốc-tế cũng thay đổi, Cộng-sản càng ngày càng bành-

trường thế-lực. Tại Á-Châu, Trung-Cộng không ngớt kêu gọi, xúi-dục, giúp đỡ các phần-tử Cộng-sản nổi dậy cuối Chánh-quyền của các nước láng-giềng. Trong các nạn-nhân, ta có thể kể Phi-Luật-Tân và Mã-Lai-Á.

Tại Phi, năm 1946 sau khi đả-cử Tổng-Thống Manuel Roxas để dân-áp nhóm Huks. Huks là nhóm du-kích kháng Nhật, lực-lượng vào khoảng 20.000 người và được sự ủng-hộ của 50.000 nông-dân. Loạn quân nhận vũ-khí của Bắc-Kinh và Mac-Tu-Khoa, rút vào rừng lập chiến-khu và dùng chiến-thuật du-kích tấn-công Chánh-phủ. Khi Tổng-Thống Quirino lên cầm-quyền thì khoảng 70% lãnh-thổ Phi nằm trong tay quân Huks, tình-hình hết sức tối tăm, Chánh-phủ tỏ ra bất-lực trước loạn-quân. Kịp đến khi Tổng-Thống Magsaysay nắm chính-quyền, chương-trình tiêu-trừ loạn-quân Huks do Ông đề ra từ trước (lúc còn làm Bộ-Trưởng Quốc-Phòng) mới được đẩy mạnh và thi hành một cách có kết-qua. Theo ông thì tận-đốt quân phiến-loạn không phải là giải-quyết vấn-đề. Giải-pháp căn-bản là chưa lãnh ung nhọt xã-hội, san-bằng bất-công, thiết-lập chánh-phủ trong sạch, có thể kể bất-mãn mới trở về với chúng ta.

Từ quan-niệm đó nên Chánh-phủ ông đối-xử nhân-đạo với loạn-quân Huks, người trở về có thể được cấp tiền cấp đất để làm ăn, sanh sống. Một thí-điểm như vậy được thành-lập tại Mindanao và chỉ trong vòng ba tháng Trung-tâm không còn chỗ để tiếp-nhận người trở về. Đến năm 1963, lực-lượng Huks xem như là không đáng kể.

Tại Mã-Lai-Á, trong thời-kỳ Nhật chiếm đóng, quân kháng-chiến nhận vũ-khí của Anh và chiến-đấu theo mệnh-lệnh của Trưng-Khánh. Sau khi Nhật đầu hàng, thì quân kháng-chiến đổi thành giải-phóng-quân do Cộng-sản giết giặc. Quân giải-phóng cũng áp-dụng chiến-thuật du-kích và sống trong rừng-rậm, nhận sự tiếp-tế của công-nhân làm việc tại các quảng mố và đồn-điền. Để đối-phó Chánh-phủ sử-dụng lực-lượng Cảnh-sát để tiêu-trừ. Hơn nữa chánh-quyền Mã thi-hành kế-hoạch của Tướng Brigg một cách hữu-hiệu. Theo Brigg thì du-kích với dân như các voi nước, muốn bắt cá phải tháo nước. Do đó dân-chúng sống tại ven rừng, vùng bất an-ninh phải vào sống trong những trại tập-trung, có rào thép gai, công-sự phòng-thủ do Cảnh-sát canh gác.

Làm như vậy có mục-đích ngăn-chặn du-kích xâm-nhập cũng như dân-chúng tiếp-tế cho chúng.

Tướng Templer bố-túc kế-hoạch bằng những biện-pháp mạnh mẽ hơn như cho võ-trang những đồn-điền, xưởng máy, trưng-phạt tập-thể những Trại nào lên lút chứa-chấp hay tiếp tế cho du-kích; ngoài ra Templer cũng cho thành-lập những đoàn cán-bộ lưu-động lo về y-tế, giải-trí... nhằm cải-tạo tâm-hồn con người. Ngày nay du-kích Mã cũng còn một ít nhưng bất-động và sống lẫn-lút trong rừng già giữa biên-giới Thái-Mã.

b)- Một quan-niệm đúng :

Sự thành-công của hai Quốc-gia Phi-Mã trong việc tiêu-trừ du-kích Công-sản như đã nói trên là một kinh-nghiệm quý-báu. Do đó dưới sự khuyến-cáo và giúp đỡ của Hoa-Kỳ, Chánh-quyền Ngô-Đình-Diệm đã cho khai-sanh Quốc-sách Ấp-chiến-lược ngày 17.4.1962.

Với điều-kiên địa-lý chính-trị tương-tợ, người ta hy vọng tiêu-diệt được lực-lượng của Mặt-Trận Giải-Phóng. Phong trào thi-đua lập Ấp được xúc-tiến rầm-rộ trên toàn-quốc và theo sự lượng giá của những nhà hữu-trách thời ấy thì kết-quả của Ấp-chiến-lược rất khả-quan. Để hỗ-trợ cho quốc-sách, biểu-lộ lòng nhân-đạo, phát-uy chánh-nghĩa, đúng một năm sau ngày phát-động phong-trào Ấp-chiến-lược, chánh-quyền trước cho ra đời Chánh-sách Chiêu-hồi.

Chánh-sách Chiêu-hồi có thể nói là một chánh-sách riêng biệt của Việt-Nam, nó mang nét sáng-tạo của dân-tộc, nó ra đời trong một hoàn-cảnh chiến-tranh đặc-biệt mà Công-sản gọi là chiến-tranh nhân-dân. Công-sản không dụng-ý chiếm đất mà chỉ chiếm dân, lấy Nông-thôn (đông dân) bao vây thành thị; trước một chiến-lược của địch-quân như vậy chánh-quyền ta chỉ còn mỗi một cách là tranh-thủ nhân-tâm, làm sáng tỏ chánh-nghĩa, lôi kéo quần-chúng và cán-binh địch trở về với ta. Có vậy mới vừa tiêu hao địch vừa làm lợi cho ta. Mục-đích và lý-do ra đời của chánh-sách còn nói lên tánh cách đặc-thù của nó mà từ trước tới nay chưa có Quốc-gia nào áp-dụng. Và lại chánh-sách còn dựa vào tư-tưởng chỉ-đạo (Nhân-Vi) chặt-chẻ và toàn bộ được hệ-thống-hóa và thống-nhất chỉ-huy, điểm này cho ta thấy sự khác biệt sâu xa với những chương-trình như Trại Tập-Trung hay Thí-điểm kiểu Mindanao.

Cũng cần nói thêm là trong giai-đoạn chiến-đấu với Việt-Minh, Quân-đội Pháp cũng thành-lập những Ủy-ban Hỗn-hợp Chiêu-an kêu gọi những người bên kia trở về với Quốc-gia, họ dùng máy bay để thả những phiếu "Qui-thuận" xuống bung-biên. Năm 1952 Chánh-phủ Bảo-Đại cũng có thành-lập Bộ Chiêu-An để điều-khiển công cuộc chiêu-an. Cả hai thất-bại hoặc vì thiếu hiệu-năng bởi tổ-chức nặng-nề hoặc vì quá thiên về tánh cách quân-sự. Chánh-sách Chiêu-hồi cũng không bắt chước những trường-hợp này. Tính các của nó hoàn-toàn nhân-đạo và thiên về chánh-trị.

c) - Lý-do ban-hành :

Chánh-quyền Đệ I Cộng-Hòa đã mạnh dạn ban-hành chánh sách Chiêu-hồi vì nhận-định thời-cơ đã thuận-lợi hơn nữa nhu cầu đòi hỏi Quốc-gia phải có một chánh-sách như chánh-sách chiêu-hồi.

1. - Thời-cơ thuận-lợi :

Căn-cứ vào những lý-do tất thắng của ta và tất bại của địch.

- Tất thắng của ta : địa-bàn hoạt-động của du-kích Việt-Cộng không còn thuận-lợi bởi lẽ Quốc-sách Ấp-chiến-lược là thành-trì vững chắc ở nông-thôn. Hơn nữa các cuộc hành-quân liên tiếp của ta như các Chiến-dịch Dân-Tiến, Bình-Tây năm 1962, Dân-Thắng năm 1963 đã phá tan hàng ngũ mặt-khu địch Mặt khác sự tuyên-truyền của Việt-Cộng không còn thu-hút được quần-chúng. Nhân-dân Việt-Nam đã rút-tia được bài học kinh-nghiệm chia đôi đất nước, nên không đại gì nghe theo lời xúi-dục của chúng một lần nữa dù bất cứ một mỹ-danh nào.

- Tất bại của địch : những tài-liệu bắt được cho thấy có sự suy-sụp về tinh-thần lẫn vật-chất trong hàng-ngũ cán-binh Việt-cộng, cũng như sự thanh-toán lẫn nhau giữa cán bộ miền Nam và cán-bộ do Cộng-sản Bắc-Việt phái vào để kiểm-soát Mặt-Trần.

Chánh-quyền miền Bắc cũng đang gặp khó-khăn trong cái thế trung-lập giữa cuộc tranh-chấp của Nga-Sô và Trung-Cộng.

Trầm-trọng hơn hết là tư-tưởng chỉ-đạo chiến-đấu của Việt-Cộng đặt trên nền-tảng thiếu vững-chắc, do đó chúng

phạm nhiều lỗi lầm về chiến-thuật, chiến-lược. Ví-dụ như :

+ Chúng đã cướp công của người Quốc-gia kháng-chiến, phản-bội dân-tộc bằng Hiệp-định chia cắt đất nước, thế mà nay lại tự gán cho mình cái vai-trò lãnh-đạo kháng-chiến, giải-phóng miền Nam. Đó là một điều sai.

+ Việt-Nam Cộng-Hòa theo chế-độ Dân-Chủ, đã và đang đẩy mạnh cuộc Canh-mang dân-tộc, hầu nêu cao phẩm-giá con người, thế mà Việt-Cộng còn đưa ra chiêu-bài Độc-lập, Dân-chủ, Giải-phóng để gạt-găm dân-chúng. Đó là hai điều sai.

+ Quân-đội Việt-Nam Cộng-Hòa là một Quân-đội thoát-thai từ nhân-dân, chiến-đấu để bảo-vệ nhân-dân và xù-sớ thế mà Việt-Cộng dám bảo đó là Quân-đội Viễn-chinh, đánh thuê, nguy-quân. Đó là ba điều sai.

+ Cuộc xâm-lãng của Việt-Cộng gây nên bao cảnh chết chóc, nhà tan cửa nát, thế mà chúng dám bảo đó là hành-vi giải-phóng dân-tộc. Đó là bốn điều sai.

+ Việt-Cộng nghe lời xúi-đục của Nga-Sô, Trung-Cộng đem quân xâm-lãng miền Nam, vi-phạm trắng-trợn Hiệp-ước chúng đã ký-kết, thế mà vẫn lớn giọng kêu gọi Hòa-bình. Đó là năm điều sai.

2.- Sự cần ích của một chánh-sách như Chánh-sách Chiêu-hồi :

Với thời-cơ thuận-lợi như vậy, Chánh-sách Chiêu-hồi được ra đời thì thật là hợp-tình hợp-lý, hơn nữa sự thực-thi chánh-sách còn mang lại nhiều lợi điểm, chính nó sẽ hỗ-trợ công cuộc xây-dựng Ấp-chiến-lược một cách hiệu-quả và tăng-gia hiệu-năng cho các cuộc hành-quân tiêu-diệt địch.

+ Hỗ-trợ cho công cuộc xây-dựng Ấp-chiến-lược: Trong việc xây-dựng Ấp, một trong những công-tác quan-trọng nhất là đoàn-ngũ-hóa nhân-dân và nó chỉ thành-công không thể len lõi vào hàng-ngũ để lũng-đoan, phá-hoại. Việc kêu gọi các người làm tay sai nội-tuyên cho địch trở về với ta khiến mang lưới tình-báo của chúng dễ bị phá vỡ; chỉ cần một người trở về cả hệ-thống tổ-chức của địch có thể bị phát-giác; các biện-pháp kiểm-tra dân-chúng sẽ giúp cho chánh-quyền Xã Ấp nắm chắc được tình-hình.

+ Ảnh-hưởng hỗ-tương với các cuộc hành-quân tiêu-diệt địch :

Song song với các cuộc hành-quân, chánh-sách Chiêu-hồi phải được đẩy mạnh, hai công-tác quân-sự và chính-trị này cần phải hỗ-trợ lẫn nhau. Quân-đội đánh mạnh gây cho địch hoang-mang, nung thề sớm rời bỏ hàng-ngũ về với ta. Chánh-sách Chiêu-hồi đẩy mạnh tức là làm cho hàng ngũ chúng mau tan rã, suy-yếu để cho Quân-đội dễ tiêu-diệt chúng. Đó là không kể tới những tin-tức bí-mật quân-sự do những người trở về tiết-lộ giúp cho ta khai-thác hết sức hiệu-quả mà không mất thì giờ, hao tổn nhân-mạng.

Qua những nhận-xét khích-lệ kể trên, chánh-sách Chiêu-hồi ban-hành nhân ngày kỷ-niệm Đệ Nhất Chu-Niên của Quốc-sách Ấp-chiến-lược.

III.- MỤC-TIÊU :

Sau khi đã định-nghĩa rõ-ràng thế nào là Chánh-sách Chiêu-hồi cùng làm rõ xuất-nghĩa của nó, vấn-đề tiếp đây là chánh-sách được ban-hành như vậy nhằm vào những mục-tiêu nào. Có thể phân-tách mục-tiêu thành hai phần:

- Mục-tiêu nhất thời.
- Mục-tiêu trường-kỳ.

a)- Mục-tiêu nhất thời :

Chánh-sách chiêu-hồi nhằm vào 3 điểm khẩn-yếu sau :

- 1.- Gây mâu-thuẫn trong hàng-ngũ cũng như trong các tổ-chức của địch.
- 2.- Phá vỡ hàng-ngũ địch, làm suy giảm tiền-lực đấu-tranh của địch.
- 3.- Khích-động và giác-ngộ quần-chúng, giúp họ nhận-định giá-trị Chánh-Phủ Cộng-Hòa, một Chánh-Phủ của dân, vì dân quyết thực-thi công-lý pháp-trị nhưng trong tinh-thần quảng-đại, nhân-ái và khoan-dung.

b)- Mục-tiêu trường-kỳ :

Ngoài mục-tiêu nhất thời trên, chánh-sách còn nhằm vào tính cách lâu dài, tổng-quát với những chủ-trương sâu xa hơn. Nghĩa là ngoài việc kêu gọi những ai hiện đứng trong hàng-ngũ địch đang hoạt-động ở miền Nam, chánh-sách còn hướng ra lãnh-thổ miền Bắc để thu-hút tư-tưởng nhân-dân, cán-bộ,

binh-sĩ, các cấp chỉ-huy của địch hầu làm sụp đổ Chánh-quyền Cộng-sản đang thống-trị nửa phần lãnh-thổ bên kia vĩ-tuyến.

Ngoài ra một khi Hòa-bình văn-hồi, chánh-sách vẫn tiếp-tục thi-hành nhằm củng-cố hàng ngũ nhân-dân trong chế-độ tự-do và Dân-chủ.

Tóm lại chánh-sách Chiêu-hồi phải được thi-hành liên tục, trên một phạm-vi rộng lớn và gồm ba giai-đoạn :

- 1.- Giai-đoạn một hướng ngay vào lãnh-thổ miền Nam, đánh gục giải-phóng, văn-hồi an-ninh.
- 2.- Giai-đoạn hai hướng vào lãnh-thổ miền Bắc, làm sụp đổ chế-độ Cộng-sản Bắc-Việt hầu thống-nhất xứ-sở.
- 3.- Giai-đoạn chót là củng-cố hàng-ngũ nhân-dân cùng sống trong chế-độ Tự-do.

CHƯƠNG 2

TU-PƯƠNG CĂN-BẢN CỦA CHÁNH-SÁCH CHIÊU-HỒI

Với mục-tiêu và lý-do ban-hành ta cũng đã nhìn thấy một phần nào nội-dung của chánh-sách. Thật ra chính phần tu-tướng căn-bản này mới là phần chủ-yếu, từ đó triển-khai và điều hướng mọi công-tác Chiêu-hồi, hay nói một cách khác là những nguyên-tắc chỉ-dạo của chánh-sách. Ta có thể tóm-tắt trong năm nguyên-tắc và lần-lượt trình-bày sau đây :

I.- CHIÊU-HỒI, CON ĐÈ CỦA QUỐC-SÁCH ÁP-CHIẾN-LƯỢC :

Công cuộc xây-dựng Áp-chiến-lược đã thu-đoạt được nhiều thành quả lớn lao. Các Áp được xây-dựng khắp các địa-phương, nhân-dân và cán-bộ càng ngày càng thấm-nhuần sâu-xa mục-tiêu của Quốc-sách. Điều đó Áp-chiến-lược phát-triển không những theo chiều rộng mà còn có chiều sâu. Mục-tiêu của Quốc-sách là bảo-đảm an-ninh cho đồng-bào cùng tạo-lập cho toàn-dân một khung-cảnh sinh-hoạt tự-do dân-chủ hầu nâng cao phẩm-giá con người, xứng đàng với nhân-vị của họ.

Với một khung-cảnh thuận-tiên và kích-thích như vậy chắc-chắn có những người bên kia muốn trở về, nhưng chưa dám trở về. Nay chánh-sách Chiêu-hồi nhằm tạo nên một cơ-hội thuận-tiên cho những người trót lầm đường, lạc lối nhưng

biết hối-cải. Họ trở về sống trong Ấp với tư-cách công-dân như mọi người dân lương-thiện khác, cùng góp công góp sức để xây-dựng lại cuộc đời mới và kiện-toàn công cuộc xây-dựng Ấp.

Chọn ngày kỷ-niệm đệ-nhất chu-niên Quốc-sách Ấp-chiến lược để ban-hành chánh-sách Chiêu-hồi là nhằm nói lên cái ý nghĩa ấy.

Tóm lại, thoát-thai từ Quốc-sách Ấp-chiến-lược, để ban-hành chánh-sách Chiêu-hồi là an-sảng tỏ thêm Quốc-sách, chứng-minh Quốc-sách đồng thời bổ-xung và củng-cố Quốc-sách.

II.- CHÍNH-SÁCH CHIÊU-HỒI BẮT NGUỒN TỪ LÝ-TUỞNG NHÂN-VỊ :

"Căn-cứ vào lý-tưởng Nhân-vị, căn-cứ vào tinh-thần bác-ái và công-lý, chánh-sách Chiêu-hồi đã ấn-định những phương-thức áp-dụng đối với những phần-tử bị Cộng-phí lừa-bịp, khủng-bố, lợi-dụng mà tư-giác về trình-điện ngay bây giờ để phục-vụ chính-nghĩa Quốc-gia".

Đoạn văn trên trong bản Tuyên-Cáo ban-hành Chánh-sách Chiêu-hồi chứng-tỏ chánh-sách dựa vào một nguyên-tắc căn-bản là lý-tưởng Nhân-vị. Nhân-vị cũng được coi là nền-tảng của chế-độ.

Cũng như mọi chánh-sách khác, chánh-sách Chiêu-hồi hướng về lý-tưởng Nhân-vị và cũng do lý-tưởng ấy mà ra. Người theo Việt-Cộng mà nay đã ăn-năn trở về Chánh-phủ cũng tôn-trọng Nhân-vị của họ, tạo cho họ một chỗ đứng xứng-đáng trong hàng-ngũ Quốc-gia, xứng-đáng với khả-năng và nhân-phẩm của họ.

Vì tôn-trọng nhân-vị của họ nên Chánh-phủ không muốn hy-sinh một ai, kể cả người Cộng-sản, do đó Chánh-sách Chiêu-hồi nhằm kêu gọi họ trở về và tạo cho họ có cơ-hội để phát-huy, nẩy-nở nhân-vị. Điều này trái với chủ-nghĩa Cộng-sản muốn biến họ thành những con vật hy-sinh trong mưu-đồ xâm-lăng miền Nam.

Và cũng vì tinh-thần Nhân-vị, trong khi xây-dựng một xã-hội mới mà họ phải đứng ngoài vòng xã-hội đó. Nếu họ trở về, họ sẽ có cơ-hội để cải-thiện và phục-vụ dân-tộc. Cải-thiện bằng cách xác-nhận lại lập-trường, tu-thân, thắm-nhuần tư-tưởng Quốc-gia, lập công-trạng để chuộc lỗi-làm quá-khứ. Từ một cuộc sống mà bản-thân bị Cộng-sản lợi-dụng nếu trở về

và cải-thiện tức phục-hồi Nhân-vi và tìm cách phát-huy nó bằng cách trực-tiếp phục-vụ dân-tộc hoặc trong công cuộc kiến thiết Quốc-gia, hoặc trong hàng-ngũ đấu-tranh chống Cộng.

III.- CHIÊU-HỒI THỂ-HIỆN TINH-THẦN KHOAN-DUNG CỦA DÂN-TỘC :

Lòng rộng-luông, tinh-thần khoan-dung là tính-chất cố-hữu của người Việt. Chánh-sách Chiêu-hồi thể-hiện tinh-thần đó.

Cộng-sản đã và đang phá-hoại an-ninh lãnh-thổ Quốc-gia, gây bao cảnh máu đổ thịt rơi cho dân lành, tàn-thương đổ nát cho xứ-sở. Chánh-phủ và nhân-dân căm-thù lý-thuyết Cộng-sản, chế-độ Cộng-sản, con người Cộng-sản vô Tổ-Quốc và vô nhân-đạo. Nhưng đối với những người bị mua chuộc, xúi-dục cưỡng ép mà lỡ-làm theo Cộng-sản thì Chánh-phủ khoan-dung, độ lượng sẵn-sàng đón tiếp họ trong tình đoàn-kết Quốc-gia. Chúng ta hiểu rằng họ theo Cộng-sản và gây tội ác nhưng tội ác đó chính-quyền xâm-lược Bắc-Việt phải chịu trách-nhiệm, họ chỉ là những nạn-nhân đáng thương mà thôi.

Tuy nhiên khoan-hồng không có nghĩa là nhu-nhuộc. Chiêu-hồi không có nghĩa là Đại-xá. Luật Đại-xá có thể sẽ được ban-hành sau khi chiến-tranh thật-sự chấm dứt. Giờ đây chánh-sách Chiêu-hồi chỉ có mục-dịch mở một con đường, tạo một cơ-hội cho mọi người biết hối-cải. Sau khi trở về họ phải lập công chuộc tội, cải-tà qui-chánh và góp sức xây-dựng Quốc-gia.

Tóm lại vì nhân-ái mà Chánh-phủ khoan-dung nhưng khoan-dung trong tinh-thần công-bằng xã-hội.

IV.- CHIÊU-HỒI CĂN-CỨ VÀO TINH-THẦN TỰ-NGUYỆN, TỰ-GIÁC CỦA NGƯỜI HỒI-CHÁNH :

Chỉ được coi là hồi-chánh và hưởng những đặc-ân của chánh-sách Chiêu-hồi những người đã giác-ngộ chánh-nghĩa và tự ý trở về với Quốc-gia theo lời kêu gọi của Chánh-phủ. Những tù-bình bị-bắt trong các cuộc hành-quân, những người can-an hay trốn-tránh nhiệm-vụ bị các cơ-quan công-quyền truy-tầm và bắt được, không phải là hồi-chánh.

Yếu-tố tự-giác, tự-nguyện giúp ta phân-biệt những người thật tâm trở về và những người bị bắt buộc phải trở về. Bình thường một cán-bình trong hàng-ngũ bên kia về trình-

diên có mang theo vô-khí thì ta xem là có yếu-tố tự-nguyên nơi cán-binh ấy; tuy-nhiên cũng có trường-hợp mà ta không thể quả-quyết được tách-cách tự-nguyên hay bắt buộc nói một cách khác đó là trường-hợp trả hồi-chánh. Chẳng hạn như trong trường-hợp biết mình sắp bị tiêu-diệt mà không thể trốn-thoát, cán-binh Công-sản lại xin ra hồi-chánh. Sự hồi-chánh này đặt ra một vấn-đề phải giải-quyết, hoặc xem họ như người hồi-chánh hưởng mọi đặc-ân của chánh-sách, hoặc là xem họ như tù binh chiến-tranh và cơ-quan Chiêu-hồi không cần biết tới. Nguyên-tắc áp-dụng là nếu không có bằng-chứng cụ-thể, lý-do chắc-chắn hay nguồn tin tin cậy xác-thực ta nên có một thái độ rộng-rãi nghĩa là cứ xem họ như là những người hồi-chánh nhưng phải theo-đõi. Có thể ta làm một tên đôi lốt hồi-chánh nhưng như đã nói chánh-sách Chiêu-hồi còn căn-cứ vào tính-cách khoan-dung của Chánh-phủ và nhân-dân. Nghi-ký, căm-thù là điều mà chánh-sách không chú-trọng.

Yếu-tố tự-giác tự-nguyên cũng áp-dụng cho những người "xuất thủ" trước khi chánh-sách ban-hành. Có những người bị Công-sản lừa gạt, cưỡng-bách hoặc giả tình-nguyên theo chúng nhưng đã chán ghét Công-sản và đã trở về, diên-tiến này đã xảy ra trong quá-khứ, tuy-nhiên nay vẫn xem họ như là những người hồi-chánh, vì sự trở về của họ ngay trong bản-chất có tính-cách tự-nguyên tự-giác, họ cũng còn được hưởng sự khoan-hồng của Chánh-phủ. Như vậy chánh-sách chỉ căn-cứ vào ý-thức giác-ngộ còn nhất-kỷ ban-hành là khởi điếm của một cơ-hội mà thôi.

V.- CHIÊU-HỒI NHỮNG CAO CHÍNH-NGHĨA QUỐC-GIA :

Những người bên kia chiến-đấu với danh-nghĩa giải-phóng nhưng thật ra họ bị Công-sản lợi-dụng trong mưu-đồ xâm-lăng của chúng. Chính ngày Công-sản Bắc-Việt cũng không thể thực-hiện nổi một xâm-lăng nếu không có sự xúi-dục, giúp đỡ của Công-sản Nga-Hoa trong kế-hoạch thôn-tính thế-giới. Như vậy cuộc chiến-tranh này ngay trong bản-chất đã phi-lý, vô-bổ và chỉ đưa dân-tộc đến con đường diệt vong.

Công-sản Bắc-Việt không thể đạt được mục-tiêu của chúng, dâng-hiến miền Nam cho Công-sản Quốc-tế bởi lẽ chúng đã đi ngược lại nguyện-vong của toàn dân. Chúng ta tin-tưởng ở sự trường-tồn của dân-tộc, sự bất-diệt của giống-nòi, của Tổ-quốc, dĩ-nhiên chiến-thắng cuối cùng phải về với chúng ta với Chánh-nghĩa.

Tuy nhiên chúng ta không muốn hy-sinh những người lầm đường bị Công-sản lợi-dụng vì họ cũng là người Việt. Chỉ có con đường Chiêu-hồi là có thể giúp họ tránh khỏi cái chết thảm-hại vô ý thức của họ, chết vì đói, vì bệnh. Chết trong rừng-rậm âm-u, chết vì chủ-nghĩa ngoại-lai và lập-trường phản-quốc.

Nhân-dân và tin-tưởng ở chánh-nghĩa, chúng ta kêu gọi sự trở về của họ nói lên được đâu là đưng Chánh, đâu là neo Ta.

CHƯƠNG 3

ĐỐI-TƯỢNG CỦA CHÁNH-SÁCH CHIÊU-HỒI

Chánh-sách chiêu-hồi ban-hành với nội-dung như trên nhằm kêu gọi những phần-tử nào trở về với ta ?

I.- TỔNG-QUÁT :

"Tất cả những phần-tử lầm đường lạc-lối bị Công-sản phỉnh gạt và lợi-dụng" đều là đối-tượng của Chánh-sách. Như vậy Chiêu-hồi có một đối-tượng hết sức rộng-rãi bao gồm những phần-tử hiện nằm trong hàng-ngũ đối-phương ở miền Nam cũng như ở miền Bắc, trong nước cũng như ở hải-ngoại : có thể những phần-tử đó đang hoạt-động trong hàng-ngũ Công-sản, cũng có thể là những người không ở ngay trong hàng-ngũ của chúng.

a)- Ở trong hàng-ngũ Công-sản : Ta có thể kể :

- Hoặc ở trong hàng-ngũ Đảng Công-sản : cán-bộ và đảng-viên.

- Hoặc ở trong hàng-ngũ Công-quân : sĩ-quan, binh-sĩ các cấp, chính-qui xâm-nhập, địa-phương, du-kích.

- Hoặc ở trong các tổ-chức của Công-sản như Thanh-niên giải-phóng, phong-trào học-sinh, sinh-viên.

Ngoài những phần-tử nói trên, lại có những thành-phần sau đây, tuy không phải là đảng-viên, cán-bộ Công-sản nhưng tạm-thời liên-minh cấu-kết với Việt-Cộng và đứng trong hàng ngũ của chúng:

- Thành-phần bất-mãn hoặc vì xung-đột chánh-kiến hoặc vì quyền-lợi riêng tư bị đung-chạm. Những người này sống ở miền Nam gia-nhập các tổ-chức như Mặt-Trần Tổ-Quốc, Nhân-Dân Cách-Mạng Đảng, nay có Liên-Minh Dân-Tộc Dân-Chủ Hòa-Bình v.v... bề ngoài của những tổ-chức này xem ra như không liên-hệ gì với Cộng-sản nhưng thật ra do Cộng-sản tổ-chức và nguy-danh dưới hình-thức trung-lập nhằm thu-hút những người chống-đối Chánh-quyền miền Nam nhưng cũng không thích gì Cộng-sản.

- Phần-tử phiến-loạn : hầu-hết là tàn-quân của các giáo-phái hay nay có các lực-lượng như Fulro, Đảng Khăn-Trắng, không ít thì nhiều cũng có liên-lạc với Cộng-sản và chống lại Chính-phủ Cộng-Hòa.

- Thành-phần cự kháng-chiến : lúc đầu họ là những người yêu nước, nghe theo tiếng gọi của Tổ-quốc đứng dậy chống thực-dân đô-hộ, nhưng hành-động của họ bị Cộng-sản lợi dụng và vì dễ trót lỗ hợp-tác với Cộng-sản nên ngay đình-chiến tập-kết ra Bắc. Nay hoặc vì bị bung-bít hoặc vì bị Việc Công nhồi sọ nên trở về miền Nam hoạt-động trong hàng-ngũ giải-phóng.

Đối với những thành-phần tạm-thời cấu-kết với Việt-Cộng này, Chánh-sách Chiêu-hồi cũng cần mở rộng của hầu tạo một con đường thoát-ly cho họ.

b)- Không ở trong hàng-ngũ Cộng-sản :

- Thanh-niên trốn quân-dịch, quân-nhân đảo-ngũ, can-nhận như giết người cướp của, biển-thù công-quý... đang lẩn tránh trong vùng Cộng-sản kiểm-soát.

- Những phần-tử tiếp tay cho Cộng-sản làm các công-tác kinh-tài, tuyên-truyền, tình-báo v.v...

Chánh-sách Chiêu-hồi nhằm kêu gọi tất cả những phần-tử nói trên ra khỏi hàng-ngũ của Việt-Cộng.

Nếu kể theo thứ-tự ưu-tiên đến thứ-yếu thì chánh-sách trước hết nhắm vào thành-phần có khả-năng, như khả-năng chiến-đấu, khả-năng kiến-thiết, khả-năng chuyên-môn v.v... đang ở trong hàng-ngũ giải-phóng miền Nam hầu làm suy-sụp, cô-lập và dễ tiêu-diệt chúng; mặt khác thành-phần có khả-

năng còn có thể giúp ích cho ta rất nhiều trong công-cuộc chiến-đấu chống lại Cộng-sản.

Thứ đến Chánh-sách nhắm vào những thành-phần a-dua, bị đầu-độc tu-tướng, tiếp tay cho Việt-Cộng nhưng thật ra đầu óc họ chưa bị nhồi sọ bởi chủ-thuyết Cộng-sản và chưa phải là cán-bộ Cộng-sản trung-kiến.

Sự phân-biệt đối-tượng theo thứ-tự thật ra chỉ là biểu-thị cho ý-hướng của Chánh-sách. Trên thật-tế chủ-trương của Chánh-sách nhắm vào mọi thành-phần dù ở trong hay không ở trong hàng-ngũ Cộng-sản, dù có khả-năng hay không, sự trở về của họ gián-tiếp giúp cho chiến-tranh sớm chấm-đứt, cùng nhau xây-đựng lại gia-đình và xứ-sở.

II. - PHÂN HẠNG VÀ CÔNG-TÁC THỰC-HIỆN LIÊN-QUAN ĐẾN NGƯỜI HỒI-CHÁNH :

Trên phương-diện nghiên-cứu lý-thuyết về Chánh-sách Chiêu-hồi thì sự phân-tích thành-phần đối-tượng như trên đã đầy đủ. Tuy nhiên để có thêm ý-niệm về việc áp-dụng chánh-sách tức là vấn-đề đối xử với người hồi-chánh, chúng ta cần tìm hiểu qua những công-tác mà chánh-quyền phải làm khi có một người hồi-chánh-viên trở về. Những công-tác đó ít nhiều liên-quan đến việc xếp hạng thành-phần hồi-chánh.

a) - Phân hạng hồi-chánh-viên : Có thể chia làm 4 hạng:

- Thành-phần bị lôi cuốn, không phải là cán-bộ quan trọng và chưa phạm tội. Thành-phần này chiếm đa-số, có thể cho họ trở về sống với gia-đình hay định-cư trong các ấp-chiến-lược, miễn là có sự bảo-đảm của gia-đình đương-sự hay sự chấp-thuận của Ban Trị-sự Ấp.

- Thành-phần phạm tội đã hay chưa có án. Nguyên-tắc là Chánh-quyền chưa vội-vã thi-hành ngay bản án, mà giặc cho họ một công-tác để đền-công chuộc tội. Sau đó căn-cứ vào công-trạng mà có thể xin giảm-khinh hay ân-xá với quân-nhân đảo-ngũ, trốn quân-dịch khi trở về vẫn phải thi-hành bổn-phận công-dân, và cũng tùy thành-tích, công-trạng mà có thể được giảm-khinh hay miễn-tố trước Tòa-Án Quân-Sự.

- Thành-phần có khả-năng : đa số là những cán-bộ địch có cấp-bậc. Sau khi cải-tạo tu-tướng những người này có thể được xú-đụng vào các công-tác tuyên-truyền, chuyển hướng cán-bộ địch.

- Thành-phần vô nghề, bất tài, có phạm-tội mà Ban Trị Sự Ấp không nhận. Trường-hợp này họ sẽ được chuyển tới những Trại Hương-nghiệp. Sau khi thụ-huấn họ có thể sẽ được phép định-cu tại các Dinh-điền hay những Ấp-chiến-lược thiết-lập đặc-biệt cho họ.

b)- Công-tác thực-hiện : Gồm có đón tiếp, chuyển-giao, giáo-duc, hương-nghiệp, theo dõi :

1.- Tiếp đón : Các người trở về có thể trình-diện tại các đồn bót, Ban Trị-sự Ấp, Ban Chiêu-hồi, cơ-quan Hành-chánh Quận-Tỉnh. Các cơ-quan và cán-bộ có nhiệm-vụ đón tiếp họ trong tinh thân-thiện, tạo cho họ có cảm-tưởng đẹp về Chánh-quyền, tin-tưởng được bảo-đảm an-ninh và tự-do. Không-khí tiếp đón là không-khí cởi mở, hợp-tác hầu xóa tan mặc-cảm phạm-tội hay đầu-hàng.

2.- Chuyển giao : Sau khi đón tiếp các cơ-quan liên-hệ phải quyết-định ngay việc chuyển-giao tùy theo từng hạng hồi chánh kể trên :

- Thành-phần lành-lỗi cho hồi-hương về sống trong gia-đình, miễn là gia-đình đương-sự bảo-đảm và ban Trị-sự Ấp chấp-thuận.

- Thành-phần phạm-tội : Chuyển về Trung-Tâm Chiêu-Hồi

- Thành-phần có khả-năng : Do Trung-ương quyết-định hoặc đưa vào Trung-tâm Chiêu-hồi hoặc chuyển sang Quân-đội hay cơ-quan chính-quyền thu-dụng.

- Thành-phần vô nghề : Cho về Trung-tâm Chiêu-hồi để hương-nghiệp.

3.- Giáo-duc : Giáo-duc đây không có nghĩa là cải-tạo tư-tưởng như tại các Trung-tâm Cải-huấn, mà phải coi là sự nâng-đỡ thành-khẩn và thiết-thực, giải-quyết khó-khẩn cho người Hồi-chánh trong hoàn-cảnh mới mà ta đã tạo-lập cho họ.

Công-tác giáo-duc nhằm :

- Vận-dụng người hồi-chánh thực-thi nghĩa-vụ công-dân góp sức vào công cuộc Quốc-gia.

- Tạo cho họ ý-thức đấu-tranh và tinh-thần trách-nhiệm.

17

THƯ-VIỆN QUỐC-GIA

- Giúp họ hòa mình vào cộng-đồng thôn xã tìm một chỗ đứng trong sinh-hoạt tập-thể.

- Khuyến-cáo họ tham-gia vào các hoạt-động thanh-niên văn-nghệ, các buổi nói chuyện kể khổ, tổ-cáo âm-mưu phỉnh gạt hành-vi tàn-ác của Công-sản.

Với mục-đích trên nên vấn-đề giáo-duc không phải chỉ có tổ-chức tại các Trung-tâm Chiêu-hồi mà các ban Trị-sự Ấp và đoàn-ngũ nhân-dân cũng có trách-nhiệm và hướng-dẫn những người đã hồi-khương về sống trong gia-đình. Có vậy các hồi-chánh-viên mới hòa mình vào đời sống thường nhật của cộng-đồng, đồng thời gây nên một phong-trào Chiêu-hồi sâu rộng trong quần chúng, luôn luôn được kích-thích và nuôi-đưỡng hầu lai-chuyển lung-lạc tư-tưởng những phần-tử còn ở bên kia chiến-tuyến.

4.- Hướng-nghiệp : Như đã phân-tách, trong số các người trở về có những phần-tử vô nghề, bất-tài; tuy nhiên chánh-sách chiêu-hồi không bỏ rơi mà nâng đỡ họ bằng cách dạy cho họ một nghề. Sau khi được huấn-nghệ họ sẽ được chuyển tới các Đình-điền hoặc các Ấp-chiến-lược dành riêng cho họ tùy theo nguyên-vọng. Việc dạy nghề thực-hiện tại các Trung-tâm Hướng-nghiệp.

5.- Theo dõi : Biết rằng chánh-sách Chiêu-hồi nhằm lôi-cuốn mọi thành-phần bên kia trở về với ta, trong tinh-thần hợp-tác và tôn-trọng tự-do Nhân-vi. Do đó mà Việt-Công có thể lợi-dụng của ngõ này để đưa tay-sai, cán-bộ xâm-nhập vào hàng ngũ phá-hoại chánh-sách. Vì thế phải đặt vấn-đề theo-dõi.

Việc theo-dõi thực-hiện ngay từ lúc họ mới trở về với ta và sau khi họ đã được hoàn-ngũ hay đã hòa mình vào đời sống cộng-đồng cũng cần lưu-tâm đến họ.

Tuy nhiên công-tác hết sức tế-nhi, đội hội nhân-viên nhiều kinh-nghiệm giúp họ tự-thuật, tự khai; ngoài ra vấn-đề bắt-buộc, điều-tra, thăm-vấn là những phương cách không thể áp-dụng.

Theo-dõi là công-tác bắt buộc, cần-thiết nhưng không phải vì thế mà làm cho người trở về mất tin-tưởng nơi chánh-sách.

Tóm lại những công-tác thực-hiện liên-quan đến đối-tượng của Chánh-sách kể trên nhằm giúp cho người hồi-chánh cải

thiên, hòa-mình trong cộng-đồng, cùng đứng trong hàng-ngũ chiến-đấu của ta phục-vụ dân-tộc, xứ-sở. Sự quay về của họ là điều mà chính-sách kêu gọi, nhưng trở về để tiếp-tục chiến-đấu, xây-dựng là điều mà chính-sách mong mỏi hơn.

CHƯƠNG 4

CƠ-CẤU TỔ-CHỨC

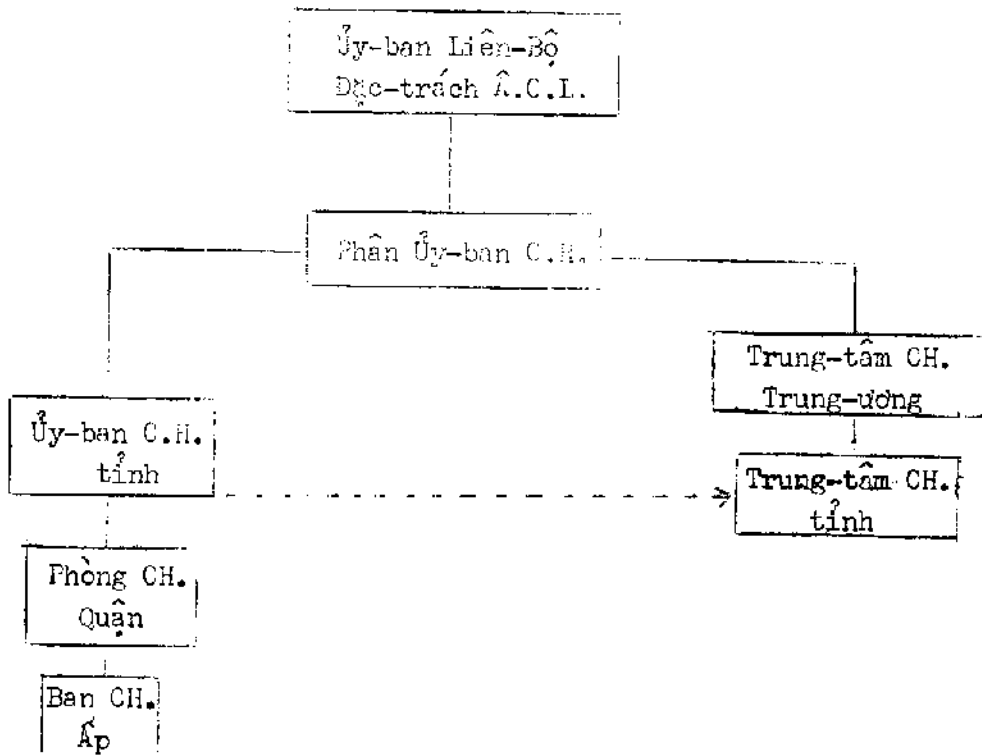
Theo Quyết-định số 209/UBLB/ACL/VP ngày 24.4.1963 của Ủy-Ban Liên-Bộ Đặc-Trách Ấp-Chiến-Lược ấn-định việc tổ-chức các cơ-cấu của Phân-ủy Ban Chiêu-hồi cùng nhiệm-vụ của cơ-cấu ấy như sau :

Tại Trung-ương : Có Phân-ủy Ban Chiêu-hồi, trực-thuộc Ủy-Ban Liên-Bộ đặc-trách Ấp-chiến-lược.

Tại Địa-phương : Có Ủy-ban Chiêu-hồi Tỉnh, Phòng Chiêu-hồi chuyên tiếp Quận và Ban Chiêu-hồi Ấp.

Ngoài ra còn có những Trung-tâm Chiêu-hồi. Trung-tâm Chiêu-hồi Trung-ương và Trung-tâm Chiêu-hồi Tỉnh.

I.- SƠ-ĐỒ TỔ-CHỨC :

II.- CÁC BAN VÀ PHÒNG CHIÊU-HỒI :

a)- Cấp Trung-Uong : Chỉ-huy toàn-bộ công-tác Chiêu-hồi trên toàn-quốc là Phân-Jy Ban Chiêu-Hồi Trung-Uong nằm trong Ủy-Ban Liên-Bộ đặc-trách Ấp-chiến-lược.

Phân Ủy-Ban Chiêu-Hồi Trung-Uong có một chủ-tịch và một số ủy-viên đại-diện cho các Bộ có trách-nhiệm trực-tiếp với chính-sách như Bộ Nội-Vụ được chỉ-định là Chủ-tịch Phân-ủy Ban.

b)- Cấp Tỉnh : Phụ-trách công-tác Chiêu-hồi trong toàn Tỉnh, do Ông Tỉnh-Trưởng điều-khiển và gồm một số nhân-viên đại-diện cho các đoàn-thể chánh-trị và các cơ-quan chuyên-môn trong Tỉnh có trách-nhiệm trực-tiếp với chính-sách.

c)- Cấp Quận và Ấp : Tại mỗi Quận có phòng Chiêu-Hồi do Quận-Trưởng điều-khiển có một số nhân-viên của Quận.

Tại Ấp có các Ban Chiêu-Hồi Ấp do Trưởng-Ban Tri-Su Ấp điều-khiển và một số nhân-viên do Trưởng-Ban Ấp chỉ-định.

Các Ban và Phòng Chiêu-hồi có nhiệm-vụ lập danh-sách những người hiện ở trong hàng-ngũ bên kia, vận-động và đón tiếp họ trở về trong tình thân-hữu và niềm-nở. Nếu có một Hội chánh về tại Ấp thì Ban Tri-su Ấp có nhiệm-vụ hỏi thăm tin-tức liên-quan đến tình cách quân-su rồi chuyển về Quận trong vòng 48 giờ, công việc này cũng lại được thực-hiện ở Quận sau đó chuyển Hội-chánh-viên về tỉnh cùng thời-gian nói trên.

Ở Tỉnh ngoài những công-tác tương-tự, Ủy-ban Chiêu-hồi còn có nhiệm-vụ tổ-chức các buổi học-tập, hội-thảo dành cho cán-bộ; điều-hòa công-tác Chiêu-hồi giữa các Quận, Ấp; quản-trị địa-điểm Dinh-điền, Ấp-chiến-lược đặc-biệt, Trại Hướng-nghiệp cùng quản-trị Trung-tâm Chiêu-hồi.

Đặc-biệt là việc quản-trị Trung-tâm Chiêu-hồi như thiết-lập Trung-tâm; tiếp nhận hội-chánh các nơi trong Tỉnh đưa về, phân hạng và giải-quyết cho từng trường-hợp hội-chánh viên hoặc cho hoàn-hương, hoặc cho lưu lại hay chuyển-giao về Trung-ương; huấn-chính cải-thiện tư-tướng người hội-chánh viên có khả-năng.

III.- TRUNG-TÂM CHIÊU-HỒI :

a) Bộ An-Sĩ Nội-Vụ, Bộ Tư Pháp và Bộ Trưởng Cảnh Sát Quốc Gia
a) giúp đỡ các hoạt động chính trị và quân sự của những hội chánh viên

Trung-tâm Chiêu-hồi được thiết-lập để phục-vụ người hồi-chánh. Trục-thuộc Phân-Ủy Ban Chiêu-Hồi có Trung-Tâm Chiêu-Hồi Trung-Uông, trục-thuộc Ủy-Ban Chiêu-Hồi Tỉnh có Trung-Tâm Chiêu-Hồi Tỉnh.

a)- Trung-Tâm Chiêu-Hồi Tỉnh :

Tại Trung-tâm Chiêu-hồi này, nhân-viên hữu-trách tiếp đón, lo thủ-tục nhập Trung-tâm, lo công việc ăn uống nghỉ-ngoi, hỏi thăm tin-tức và phân-hạng hồi-chánh-viên.

Tin-tức được hỏi thăm trước nhất là tin-tức thuộc lại hành-quân, những tin có giá-trị được thông-báo tức khắc cho các nhà hữu-trách. Các loại tin-tức khác cũng được thăm hỏi đến hầu biết được quá-trình hoạt-động của đương-sự.

Căn-cứ vào quá-khứ hoạt-động của hồi-chánh-viên để phân hạng, đối với những người giữ chức từ Phó Bí-thu Huyện-ủy, Đại-Đội Phó trở lên họ được chuyển lên Trung-tâm Trung-uông.

b)- Trung-tâm Chiêu-hồi Trung-uông :

Công việc như tại Trung-tâm Tỉnh, nhưng những Hồi-chánh-viên sống ở đây là những cán-binh cao-cấp của địch. Sau một thời-gian lưu-trú lâu từ hai đến sáu tháng và được giáo-dục kỹ-luợng, họ cũng được cấp giấy hoàn hương, trở lại đời sống bình-thường.

X

X X

Sau ngày Cách-mạng, vấn-đề Chiêu-hồi được đặc-biệt chú-trọng, đồng thời số người trở về càng ngày càng đông, công tác liên-quan đến người hồi-chánh càng phức-tạp. Do đó để đáp ứng nhu-cầu đời hỏi, cơ-cấu trên đây được cải-tổ, Chiêu-hồi được nâng lên hàng Bộ với những Ty và Chi Chiêu-Hồi ở địa-phương, đồng thời những Trung-tâm Chiêu-hồi vẫn được duy-trì, cùng với sự thiết-lập thêm tại mỗi vùng Chiến-thuật một Trung tâm Chiêu-hồi Vùng.

CHƯƠNG 5

**CHÍNH-SÁCH CHIÊU-HỒI
SAU NGÀY CÁCH-MẠNG 1.11.1963**

I.- TỔNG-QUÁT :

Chính-sách chiêu-hồi ban-hành vào tháng 4, đến tháng 11 thì cuộc cách-mạng lật đổ chế-độc độc-tại Ngô-Đình-Diệm. Trong khoảng thời-gian 7 tháng đó, cuộc khủng-hoàng Phật-giáo và tình-hình chánh-trị sôi sục tại miền Nam khiến cho việc quảng-bá chính-sách một phần nào bị lu mờ, tuy vậy kết quả cũng đáng chú-ý.

Với các-trào cách-mạng, người ta không ngần-ngại kết án tẩy chay những gì dính dáng tới chế-độ cũ mà điển-hình là Quốc-sách Ấp-chiến-lược và lý-tưởng Nhân-vi. Miền Nam vô-tình rơi vào sự khủng-hoàng vì thiếu một nền móng vững chắc cho chế-độ. Nhân-vi bị kết-án nặng-nề nhưng việc đi tìm một lý-tưởng khác để thay-thế thì không có. Chính-sách Chiêu-hồi cũng gián-tiếp bị ảnh-hưởng, tuy nhiên nó vẫn tồn-tại.

Tùy theo quan-niệm, các chánh-phủ sau Cách-mạng hoặc nâng-đỡ Chính-sách hoặc không lưu-tâm tới. Tuy-trung thì chính-sách không thay đổi chỉ có vấn-đề đặt Chính-sách ở tầm mức quan-trọng hay không mà thôi.

Đặc biệt dưới thời Chính-phủ Quân-nhân do Thiếu-Tướng Nguyễn-Cao-Kỳ lãnh-đạo thì căn-bản của Chính-sách được nói rộng thêm qua đường-lối Đại-Đoàn-Kết Dân-tộc mà Chính-phủ này chủ-trương.

Chính-sách Đại-Đoàn-Kết Dân-tộc với ba nguyên-lý chỉ đạo là Dân-tộc, Dân-hòa và Dân-tiến.

Nguyên-lý Dân-tộc nhằm qui-tụ con dân Việt-Nam thành một khối đoàn-kết keo sơn, để bảo-vệ giang-sơn và do sản-tính thân do tổ-tiên để lại, đồng thời để tranh-đấu theo kịp đà tiến-triển của nhân-loại. Dựa vào nguyên-lý Dân-tộc, chúng ta chối bỏ con đường đoàn-tuyệt với truyền-thống mà Công-sản chủ-xướng. Đoàn-tuyệt với quá-khứ sẽ xô đẩy Quốc-gia và con người xuống vực-thẳm diệt vong và nô-lệ.

Nguyên-lý Dân-hòa nhằm tạo-lập nền-tảng cho chế-đô Dân-chủ, trong đó mọi bất đồng và dị-biệt sẽ được tự-do bộc-lộ và phát-triển không phải bằng sắt máu, mà bằng các thể-thức ôn-hòa và Hiến-pháp trù-định.

Nguyên-lý Dân-tiến nhằm hướng-dẫn quốc-dân hoàn-thành sự-nghiệp tiến-bộ trong tự-do và triển-vọng của đất nước. Dưa vào nguyên-lý này, cuộc Cách-mạng xã-hội mà Việt-Nam Công-Hóa đang theo đuổi, sẽ đem lại tiến-bộ cùng công-bằng xã-hội. Tất cả mọi công-dân, không phân-biệt, không kỳ-thị, sẽ có cơ-hội đồng đều để phát-huy khả-năng và chung hưởng thành-quả của cuộc tiến-bộ, mà mọi người sẽ có điều-kiện để chung phần đóng góp.

Xem vậy, Chánh-sách Đại-Đoàn-Kết Dân-tộc với ba nguyên lý trên "nhằm đưa dân-tộc hoàn thành cuộc vận-động Quốc-gia chủ-nghĩa để giải-phóng Quốc-gia và con người Việt-Nam" và trong lĩnh-vực chiêu-hồi ba phương-thức được đề ra và áp-dụng để hoàn thành mục-tiêu trên, đã được long-trọng công-bố nhân ngày Lễ Giỗ-Tổ Hùng-Vương ngày 19.4.1967.

Thứ nhất, tất cả những ai đã dứt-khoát rời bỏ hàng-ngũ Công-sản để trở về với Cộng-đồng Quốc-gia, sẽ được ân-cần đón nhận như những công-dân với trọn vẹn tư-cách và được chánh quyền bảo-vệ và giúp đỡ phương-tiện để xây-dựng cuộc đời mới. Điều này có nghĩa là những công-dân đã dứt-khoát rời bỏ Công-sản sẽ được hưởng mọi quyền-hạn ghi trong Hiến-pháp (1.4.67), kể cả quyền được Luật-pháp bảo-vệ tự-do, sinh-mạng, tài-sản và danh-đự, quyền tự-do lựa chọn nơi sinh-sống, quyền được Quốc-gia nâng-đỡ để lập-nghiệp làm ăn.

Thứ nhì, những công-dân trở về với Cộng-đồng Quốc-gia sẽ được thu-dụng xứng-đáng tùy theo khả-năng, để tất cả mọi người Việt-Nam, không phân-biệt, không kỳ-thị, đều có cơ-hội góp phần tích-cực vào công cuộc trùng-tu và kiến-thiết xã-số.

Thứ ba, những công-dân trở về với cộng-đồng Quốc-gia mà trước đây đã phạm tội và bị Công-sản áp-bức hoặc bị lương gạt, dù có án hay chưa, sẽ được hưởng những bảo-đảm ghi trong Hiến-pháp. Quốc-gia sẽ hết sức khoan-hồng để họ có cơ-hội đem năng-lực và ý-chí phục-vụ xóa bỏ lỗi-lầm trong quá-khứ.

Tóm lại, những người bỏ hàng ngũ bên kia trở về với Quốc-gia, được xem là công-dân như mọi công-dân khác. Con

đường Hồi-chánh đã hết sức rộng mở, đồng thời vấn-đề thu-dụng họ tùy theo khả-năng một cách xứng-đáng khiến cho công-tác phục-hoạt cho Hồi-chánh-viên trở thành một trong những công-tác quan-trọng đứng hàng đầu và không kém phần nặng nề cho Chánh-Phu.

Trên đây là chủ-trương của Chánh-sách Chiêu-hồi đã hiện nay chánh-quyền vẫn nỗ-lực theo đuổi và thực-hiện. Nó không khác với chánh-sách năm 1963. Tuy nhiên để cho phù-hợp với chánh-sách đã mở rộng, những chương-trình hoạt-động hằng năm được hoạch-định và thi-hành.

II.- CÔNG-TÁC CHIÊU-HỒI :

Công-tác chiêu-hồi nhằm vào ba mục-tiêu chính :

- Kêu gọi, vận-động cán-kinh địch về hồi-chánh.
- Tiếp nhận và huấn-chính hồi-chánh-viên.
- Phục-hoạt hồi-chánh-viên bằng cách tạo cho họ cơ-hội để hòa-minh với Cộng-đồng Quốc-gia, giúp các hồi-chánh-viên điều-kiện để đóng góp khả-năng và thiện-chí vào công-
cuộc xây-đựng Quốc-gia.

a)- Tuyên-vận :

1.- Tiêu-chương : Công-tác tuyên-vận nhằm :

- Động-viên toàn thể quân, dân, chính quyền đóng góp tích-cực vào công-cuộc Chiêu-hồi, phổ-biến mạnh-mẽ chánh-sách Đại-Đoàn-Kết Dân-tộc.
- Tăng-cường đến mức tối-đa các phương-tiện kỹ-thuật để quảng-bá, phổ-biến mạnh-mẽ, sâu rộng và liên-tục chánh-sách Đại-Đoàn-Kết Dân-tộc của Chánh-phủ Việt-Nam Cộng-Hòa đến khắp các đơn-vị cùng các cơ-quan Dân-chính, trong hàng-ngũ Việt-Cộng.
- Mở rộng chương-trình ra hải-ngoại nhất là tại các nước có Việt-kiều hiện đang bị ảnh-hưởng tuyên-truyền của Việt-Cộng.

2.- Công-tác : để đạt mục-tiêu cần phải :

- Gia-tăng và hữu-hiệu-hóa các đoàn cán-bộ võ-trang tuyên-truyền Chiêu-hồi trong các vùng kém an-ninh.

- Xúc-dụng mạnh-mẽ các hồi-chánh-viên cho công-tác tuyên-vận Chiêu-hồi tại Trung-ương cũng như tại địa-phương.

- Phát-động các chiến-dịch Chiêu-hồi khi thời-cơ thuận-lợi như dịp Tết Nguyên-Đán, Trung-thu, Giáng-sinh.

- Phối-hợp chặt-chẽ với các cơ-quan an-ninh để nắm vững trận-liệt, thiết-lập danh-sách các gia-đình có con em theo Việt-Cộng và theo-đối, liên-lạc chặt-chẽ với các cựu hồi-chánh để tổ-chức móc nối, tổ-chức nội-tuyển ly-gián v.v...

- Phối-hợp với Bộ Ngoại-Giao trong việc Chiêu-hồi các Việt-kiều và sinh-viên du-học chịu ảnh hưởng tuyên-truyền của Việt-Cộng.

b) - Tiếp-nhận và huấn-chỉnh :

1. - Hồi-chánh-viên : Huấn-thị 222/HT/CH của Thủ-Tướng Chánh-phủ ký ngày 15.11.1968 minh-định rõ một số nguyên-tắc và thủ-tục liên-quan đến việc tiếp-nhận Hồi-chánh-viên. Huấn-thị cũng định-nghĩa rõ-ràng thế nào là người hồi-chánh:

Người hồi-chánh là những người có hoạt-động thực-sự trong các tổ-chức (quân-sự, bán-quân-sự, chánh-trị, hành-chánh) mang danh-nghĩa Cộng-sản hoặc trá hình hoặc tay sai (thường mệnh-danh các tổ-chức nhân-dân, quần-chúng), hoạt-động tại miền Nam Việt-Nam, miền Bắc Việt-Nam và ngoại-quốc khi vẫn còn điều-kiện chiến-đấu, nay tự ý rời bỏ các tổ-chức trên trở về trình-diện và hợp-tác với Chánh-phủ Việt-Nam Cộng-Hòa. Cũng kể là những người Hồi-chánh, những người tham gia các lực-lượng Quốc-gia ly-khai, chống-đối Chánh-phủ Việt Nam Cộng-Hòa một cách bá-áop-pháp nếu họ tự ý trở về hợp-tác với Chánh-phủ.

Các thành-phần khác với định-nghĩa trên không được coi là người hồi-chánh, như :

Hàng-binh : Cán-binh trong các hàng-ngũ đối-phương đầu-hàng lực-lượng Chánh-phủ Việt-Nam Cộng-Hòa và Đông-Minh, sau khi đã nổ súng và vì tình-thế bắt-buộc, như bị bao vây cùng đường, hết lương-thực, đạn dược, bị thương không thoát được, được coi là hàng binh và do qui-chế tù-binh chi-phối.

Thuòng-dân : Sống trong vùng Cộng-sản kiểm-soát không tham-gia hoặc chỉ tạm tham-gia hoạt-động của đối-phương với tính-cách bị bắt buộc phải làm như lao-công, như đào đường,

đắp mô, hay đi dân-công vận-tải..., khi trở về vùng ta kiểm soát, hoặc vượt tuyến tìm tự-do, đều được coi là thường-dân Tị-nạn Cộng-sản và do các chương-trình cứu-trợ tị-nạn Cộng-sản giúp đỡ.

Nếu so-với đối-tượng của chánh-sách trước Cách-mạng thì định-nghĩa trên phân-biệt rõ người Hồi-chánh với Tị-nạn Cộng-sản; trong khi chánh-sách lúc mới phát-động nhằm kêu gọi sự trở về của tất cả "những phần-tử lầm đường lạc lối bị Cộng-sản phỉnh gạt và lợi-dụng" dĩ-nhiên kể cả thường-dân sống trong vùng Cộng-sản tạm kiểm-soát.

2.- Tiêu-hướng : Công-tác tiếp-nhận và huấn-chính nhằm :

- Nghiên-chính thi-hành chánh-sách Chiêu-hồi bằng hành động tiếp đón niềm-nở, thân-mật để đánh tan những "mặc-cảm tội-lỗi" nơi các hồi-chánh.

- Thi-hành nghiên-chính tất cả những quyền-lợi vật-chất lẫn tinh-thần mà Chánh-sách Chiêu-hồi đã đề ra, tôn-trọng triệt-để những hứa hẹn đối với các Hồi-chánh

- Cải-thiện và tăng-cường mọi mặt để các Trung-tâm Chiêu-hồi có đủ các tiện-ghi cần-thiết, giúp các người Hồi-chánh sống hằng ngày thoải mái, đầy đủ khi mới rời hàng-ngũ Cộng-sản trở về.

- Về huấn-chính, áp-dụng phương-pháp đối-thoại và hội-thảo, tăng-cường giảng-viên có khả-năng, lập-trường Quốc gia vững chắc và xử-dụng các Hồi-chánh-viên có khả-năng đã thắm-nhuần chánh-nghĩa làm giảng-viên.

3.- Công-tác :

- Nới rộng và trang-bị các Trung-tâm Chiêu-hồi cấp Trung-ương và cấp Vùng Chiến-thuật để hữu-hiệu-hóa các công-tác huấn-chính, huấn-nghệ cho hồi-chánh. Các Trung-tâm cấp Tỉnh cần tu-bổ để đáp-ung nhu-cầu tiếp-nhận và thanh-lọc hồi-chánh. Thiết-lập nơi tạm-trú cấp Quận trong khi chờ đợi di-chuyển lên Trung-tâm Tỉnh.

- Quyền-lợi của Hồi-chánh cần thanh-toàn đúng mức và đúng lúc.

- Phối-hợp với các cơ-quan hành-chánh và Quân-đội để cho việc tiếp đón Hồi-chánh được tử-tế, khéo léo và niềm-nở, đồng thời gia-tăng sự kiểm-soát và cải-thiện việc phân hạng các Hồi-chánh-viên.

- Tăng-giã số lượng giảng-viên chánh-tri để đáp-ứng nhu-cầu huấn-chính hồi-chánh và tu-huấn nhân-viên cán-bộ. Tổ chức các cuộc hội-thảo và thăm viếng các Trung-tâm Huấn-nghe cơ-quan ban như Trung-tâm Huấn-luyện Cán-bộ Xây-dựng Nông-thôn để trac-đổi kinh-nghiệm.

- Tu-chỉnh tài-liệu huấn-chính.

c)- Phục-hoạt :

1.- Tiêu-hướng :

- Nhằm tạo cho người hồi-chánh có cơ-hội thuận-tiện để sớm hội-nhập vào đời sống cộng-đồng Quốc-giã.

- Vấn-đề đại-ngộ căn-cứ vào tiêu-chuẩn khả-năng, công-trang và ý-thức giác-ngộ của hồi-chánh-viên. Đối với các người hồi-chánh có cấp-bậc trung-cấp hoặc cao-cấp trong hàng-ngũ Việt-Cộng sẽ được đại-ngộ đặc-biệt tương-xứng với khả-năng thực-sự, với công-trang lập được khi trở về bên này và nhất là nơi ý-thức giác-ngộ về lập-trường dân-tộc của chính họ.

2.- Công-tác :

- Về huấn-nghe :

+ Tập-trung và phát-triển khả-năng huấn-nghe ở các Trung-tâm Vùng và Trung-ương.

+ Tổ-chức các lớp huấn-nghe ngắn hạn tại các Trung tâm Chiêu-hồi cho hồi-chánh về các nghề thông-thường cần-thiết mà thị-trường nhân-công đòi hỏi như thợ mộc, thợ hồ, thợ điện nhà

+ Gởi người hồi-chánh tới học nghề tại các Trung-tâm Huấn-nghe của Chánh-phủ.

+ Vận-động các Trung-tâm Huấn-nghe tư và các xí-nghiệp dạy nghề cho hồi-chánh.

- Về định-cư :

+ Nuôi-duỡng và địa-phương-hóa các Làng Chiêu-hồi đã thành-lập.

+ Định-cư Hồi-chánh-viên tại các Ấp Đời mới và các Ấp có an-ninh, cùng với chương-trình Xây-dựng Nông-thôn.

- Xử-dụng :

* Phối-hợp với Bộ Lao-Động tìm việc cho người Hồi chánh.

* Đẩy mạnh việc sử-dụng Hồi-chánh-viên trong các cơ-quan công-quyền.

Nếu so với việc thực-thi Chánh-sách trước năm 1963 thì Chánh-phủ sau Cách-mạng đã đặt nặng vấn-đề phục-hoạt cho Hồi-chánh-viên, số người trở về càng đông thì công-tác này đòi hỏi thêm nhiều vật-lực, tài-lực, phối-trí v.v... Tuy nhiên người Hồi-chánh có phục-hồi sinh-hoạt thì mới sớm hội-nhập về phương-diện vật-chất vào Cộng-đồng Quốc-gia. Vấn-đề hội-nhập vật-chất lẫn tinh-thần các người hồi-chánh một cách tốt đẹp là yếu-tố giúp cho Chánh-sách Chiêu-hồi được thành-công mỹ-mãn. Các Chánh-phủ hiện tại mới ý-thức được điều đó.

Với một chương-trình hoạt-động như vậy dĩ-nhiên cơ-cấu Chiêu-hồi nay cũng phải thay đổi để cho phù-hợp với tình thế.

III.- BỘ CHIÊU-HỒI :

Sau Cách-mạng, cơ-cấu Chiêu-hồi được cải-tiến và nâng lên hàng Bộ. Qua nhiều cải-tổ, Nghị-định số 99-BCH ngày 17.3.1969 ấn-định tổ-chức, phân-nhiệm và điều-hành cơ-quan Trung-ương về địa-phương của Bộ Chiêu-Hồi hiện nay.

a)- Sơ-đồ tổ-chức : (Sơ-đồ đính-kèm).

b)- Cơ-quan Trung-ương: có :

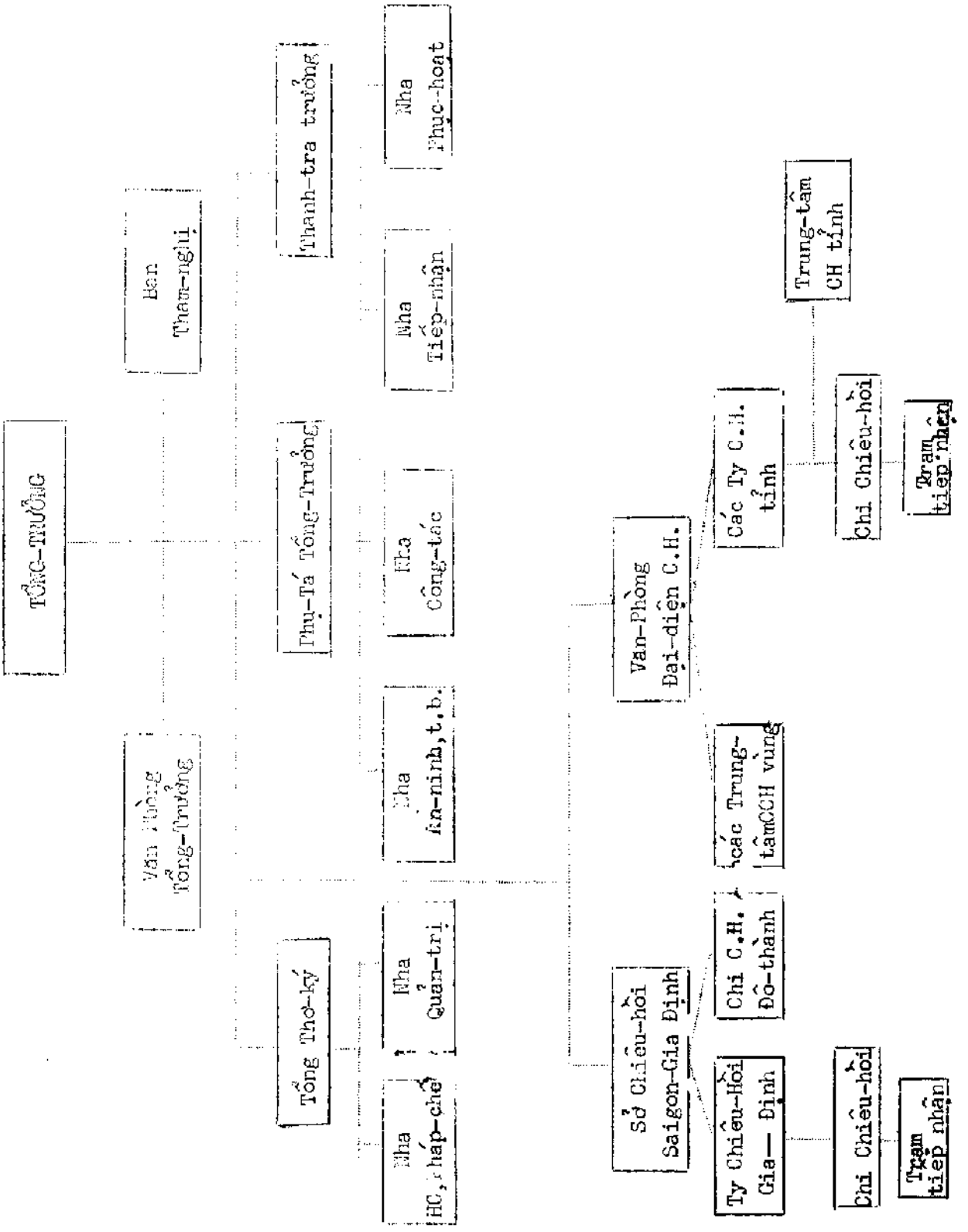
- Văn-Phòng Tổng-Trưởng
- Ban Tham-Nghị
- Kế-tô Công-Tác
- Khối Hành-Chánh
- Khối Thanh-Tra.

BAN THAM-NGHỊ :

Tối-đa gồm có 6 người phụ-trách các công việc đặc-biệt do Tổng-Trưởng Chiêu-Hồi giao-phó. Các Tham-Nghị do Tổng-Trưởng bổ-nhiệm, xếp ngang hàng với Giám-Đốc có nhiều Sở. Trên thật-tế những Tham-Nghị là những Cán-bộ cao-cấp trong hàng-ngũ Cộng-sản nay đã trở về hồi-chánh.

KHỐI THANH-TRA :

Do một Thanh-Tra Trưởng điều-khiển với sự phụ giúp của 7 Thanh-tra và 17 kiểm-tra.

c)- Cơ-quan địa-phương : có :

- Văn-phòng đại-diện Chiêu-hồi Vùng
- Trung-tâm Chiêu-hồi Vùng
- Sở Chiêu-hồi Saigon, Gia-định
- Các Ty Chiêu-hồi Tỉnh và Thị-xã
- Các Chi Chiêu-hồi
- Các Trạm tiếp-nhận.

Các Ty và Chi Chiêu-hồi được thiết-lập tại các Tỉnh và Quận trên toàn-quốc, do Trưởng-Ty và Trưởng-Chi điều-khiển có nhiệm-vụ thực-thi chính-sách của Trung-Uong; công việc này trước đây do Ủy-ban Tỉnh đảm-trách.

Ngoài ra các Trung-Tâm Chiêu-Hồi Tỉnh vẫn được duy-trì, tuy nhiên công việc quản-trị Trung-tâm do chính vị Trưởng-Ty sở tại kiêm-nhiệm, không như trước kia do Trại-sinh (những người hồi-chánh) tự tổ-chức và điều-khiển lấy.

Thêm vào đó tại mỗi Vùng Chiến-thuật có một Trung-tâm Chiêu-hồi Vùng. Việc quản-trị tại các Trung-tâm, ngoài những công-tác trước kia - tiếp đón, lo thủ-tục, phân hạng, tổ-chức sinh-hoạt, huấn-chính, huấn-nghệ v.v... - ngày nay việc lưu-trú của các Trại-sinh được ấn-định lại tùy theo cấp bậc và thành-phần quan-trọng của Hồi-chánh-viên, cho phù-hợp với khả-năng và điều-kiện sẵn có của các Trung-tâm.

Sự phân-phối các hồi-chánh-viên lưu-trú tại các Trung-tâm như sau :

Trung-tâm Chiêu-hồi Tỉnh :

- Quân-sự : Tiểu-đội-trưởng du-kích trở xuống.

Tiểu-đội-phó Địa-phương-quân.

Tiểu-đội-phó đến Tiểu-đội-trưởng Chủ-lục Miền và Chánh-qui.

Chỉ-huy các ngành chuyên-môn như mật-mã, quân-báo, vũ-khí và các loại y-tá.

- Chánh-trị : Ủy-viên cấp Xã đến đoàn-viên các đoàn-thể dân-chúng như nông-dân, thanh-niên, phụ-nữ giải-phóng...

Trung-tâm Chiêu-hồi Vùng :

Quân-sự : Trung-đội-phó du-kích trở lên

Trung-đội-trưởng Địa-Phương-Quân.

Tiểu-đội-phó đến Tiểu-đội-trưởng Chủ-lực Miền và Chánh-qui.

Chỉ-huy các ngành chuyên-môn như mật-mã, quân-báo, vũ-khí và các loại y-tá

Chánh-trì : Các cấp chỉ-huy Hành-chánh và chuyên-môn (Tỉnh-báo, giao-liên, giáo-viên... từ cấp Xã đến Huyện.

Cán-bộ lãnh-đạo các đoàn-thể dân-chúng và Mặt-trận thuộc cấp Huyện.

Đảng-viên Cộng-sản từ Đảng-viên thường đến cấp Huyện Ủy.

Trung-tâm Trung-ương :

Quân-sự : Trung-đội-trưởng Địa-phương-quân trở lên
Trung-đội-phó Chủ-lực Miền và Chánh-qui trở lên.

Chỉ-huy các ngành mật-mã, quân-báo... từ cấp Đại-Đội trở lên và các loại Quân-y-sĩ.

Chánh-trì : Chỉ-huy Hành-chánh, chuyên-môn, đoàn-thể dân-chúng từ cấp Tỉnh trở lên.

Cán-bộ lãnh-đạo Đảng Cộng-sản từ cấp Phó Bí Thư Huyện Ủy trở lên.

Xâm-nhập: Tất cả cán-bộ, binh-sĩ các ngành, các cấp xâm-nhập hoặc hồi-kết.

Chánh-sách Chiêu-hồi ra đời trong hoàn-cảnh chiến-tranh đặc-biệt của nước nhà, nhằm kêu gọi những phần-tử lầm đường lạc-lối trở về với Chánh-nghĩa Quốc-gia.

Kêu gọi vì tin vào Chánh-nghĩa, vì tôn-trọng Nhân-vị, vì căn-cú vào lòng nhân-đạo và sự thành-công của cuộc cách-mạng xã-hội (Ấp-chiến-lược). Những người còn đang ở trong hàng-ngũ Cộng-sản có nắm lấy CƠ-HỘI đó hay không là do nơi họ tự quyết-định.

Cơ-hội đó càng mở rộng sau ngày Cách-Mạng.

P H Ầ N II

THÀNH QUẢ CỦA CHÁNH SÁCH

Sau khi đã trình-bày phần lý-thuyết về Chiêu-hồi, cũng phác-họa một cách sơ-lược về việc áp-dụng Chánh-sách trong thực-tế nhất là sau thời kỳ Cách-Mạng mà hiện nay các Chánh-phủ kế-tiếp nhau vẫn đang theo đuổi và thực-hiện. Ở phần này ta tìm hiểu việc thực-thí Chánh-sách ấy mang lại kết-quả như thế nào!

Xét về thành-quả Chiêu-hồi, chúng tôi không chú-trọng hoàn-toàn vào số Hồi-chánh-viên trở về, số vũ-khí mà họ đã mang nộp cho Chánh-phủ v.v... Thật ra những con số đó chỉ nói lên sự thành-công ở bề rộng, muốn tìm hiểu chiều sâu của sự thành-công không gì bằng phân-tích phản-ứng của đối-phương đối với chánh-sách và chánh-sách đã ảnh-hưởng ra sao, đến mức nào khiến họ rời bỏ hàng-ngũ bên kia, quay về với Chánh-nghĩa Quốc-gia.

CHƯƠNG I

TỔNG-KẾT TÌNH-HÌNH HỒI-CHÁNH

I.- TỔNG-QUÁT :

Thành-quả của chánh-sách chiêu-hồi được xét một cách tổng-quát dưới 3 khía cạnh : tiếp nhận, huấn-chính và phục-hoạt.

a)- Tiếp nhận :

1.- Hồi-chánh-viên : Tính từ ngày phát-động chánh-sách chiêu-hồi 18.2.1963 đến 21.6.1969, số người trở về đã lên tới 113.554 người. Ngoài các vụ hồi-chánh lẻ tẻ, đã ghi-nhận tất cả 44 vụ hồi-chánh tập-thể từ hàng Trung-đội trở lên. Quan-trọng nhất là vụ hồi-chánh 121 cán-binh Cộng-sản tại mặt

trận Cây-thì ngày 18.6.1968 do chính viên Trung-đoàn-Trưởng Trung-Đoàn Quyết-Thắng đốc nối đồng-đội và hướng-dẫn tiếp-nhận.

2.- Vũ-khí : Số vũ-khí cơ hồi-chánh-viên mang theo khi trình-diện hồi-chánh gồm có 336 súng cộng-đồng và 7742 súng cá-nhân đủ loại.

Ngay sau khi hồi-chánh, các hồi-chánh-viên kể trên đã hướng-dẫn quân-đội hành-quân, kết-qua :

- Hạ-sát 1693 cộng-quân
- Bắt sống 547 cộng-quân
- Khấu-phá và phá-hủy 1078 cơ-sở, doanh-trại, hầm bí mật của địch.
- Tích-thu 8466 súng đủ loại

Thêm vào đó, các cựu cán-binh Cộng-sản hiện phục-vụ trong hàng-ngũ Vũ-Trang Tuyên-Truyền đã lập được thành-tích như sau :

- Hạ-sát 1541 Cộng-quân
- Bắt sống 1977 Cộng-quân
- Đúc nối 2082 cán-binh về hồi-chánh
- Giải-thoát trên 100 người Quốc-gia bị Cộng-sản giam giữ, trong số có 13 công-chức và sinh-viên bị Cộng-sản bắt cóc trong dịp Tết Mậu-Thân tại Huế.
- Tích-thu 283 súng cộng-đồng và 1075 súng cá-nhân đủ loại.

b)- Huấn-chính :

Số hồi-chánh-viên kể trên ngay sau khi trở về với Chánh-nghĩa Quốc-gia đã được huấn-chính trong thời-gian 1 tháng.

- Các cán-binh cấp thấp được huấn-chính ngay tại Trung-tâm Chiêu-hồi Tỉnh.

- Cán-binh cấp trung được huấn-chính tại Trung-tâm Chiêu-hồi Vùng.

- Cấp cao và các phần-tử Bắc-Việt xâm-nhập, hồi-kết đảng-viên Cộng-sản được huấn-chính tại Trung-tâm Chiêu-hồi Trung-uong. Cứ hai tháng các Trung-tâm Chiêu-hồi và Vùng mở một khóa huấn-chính.

Đặc-biệt tại Trung-tâm Chiêu-hồi Trung-uong đã mở 1 khóa hội-thảo chính-trị từ ngày 20 tháng 10 đến ngày 10.11.68

dành riêng cho 200 hội-chánh-viên thuộc thành-phần sĩ-quan, chảnh-trì-viên, chuyên-viên, giáo-su Đại-học, Bác-sĩ v.v... Thuyết-trình-viên của khóa hội-thảo này là các Giáo-su Đại-học có thành-tích tranh-đấu, chuyên-viên các ngành, các vị lãnh-đạo tinh-thần các tôn-giáo, các Nhân-sĩ... mục-đích không ngoài việc giúp cho các hội-chánh-viên am-hiểu về hiện-tình sinh-hoạt của mọi ngành, mọi giới tại miền Nam tự-do.

c)- Phục-hoạt :

1.- Định-cư : Số làng Chiêu-hồi được thành-lập :

- Đã hoàn-tất 18 Làng
- Đang xây-cất 22 Làng.

Tại các Làng Chiêu-hồi hiện có 10.792 hội-chánh-viên và gia-đình định-cư. Số người này đa số có gia-đình cư-ngụ tại vùng kềm an-ninh hiện đang được cơ-quan Chiêu-hồi giúp đỡ để phục-hồi đời sống.

2.- Hoàn-hương :

Hội-chánh-viên sau khi mãn-khóa huấn-chính đều được hoàn-hương để bình-thường-hóa cuộc sống trong cộng-đồng dân-tộc, như tất cả công-dân khác, vì vậy họ được quyền tự-do lựa chọn nơi cư-trú. Đến nay có 90.457 hội-chánh-viên hoàn-hương theo sở-nguyện. Số hội-chánh-viên kể trên ngoài việc sinh-hoạt thường-lệ trong gia-đình, còn liên-lạc với cơ-quan công-quyền nhất là cơ-quan Chiêu-hồi để chỉ-điểm các hầm chôn đầu võ-khí của Công-quân, nơi tập-trung quân của địch và móc nối cán-sinh địch quay về với Chánh-nghĩa Quốc-gia. Nói rõ hơn, họ là những công-tác-viên tự-nguyện của ngành Chiêu-hồi tại nơi cư-trú.

3.- Huấn-nghe :

Đã huấn-nghe các nghề thực-dụng cho 7308 hội-chánh-viên, trong số có 6748 người hành-nghe và 560 người đang theo học.

4.- Xử-dụng :

Ngoài việc xử-dụng hội-chánh-viên làm cán-bộ trong cơ-quan, Bộ Chiêu-hồi cũng giới-thiệu họ đến làm việc tại các ngành Quân-chánh ban cũng như các xí-nghiệp tư-nhân. Tổng số hội-chánh-viên được xử-dụng từ trước đến nay là 15130 người (không kể những hội-chánh-viên đã thi-hành nghĩa-vụ quân-sự).

Đối với các hội-chánh-viên nguyên là Sĩ-quan, Hạ-sĩ quan hay thuộc các thành-phần trí-thức, chuyên-môn của Công-sản, Chính-quyền đã tổ-chức những kỳ thi trắc-nghiệm khả-năng để việc xủ-đụng họ được hợp-lý và công-bằng đúng theo chánh-sách khoan-hông và chương-trình Đại-Đoàn-Kết Dân-Tộc đã đề ra.

Bộ Tổng Tham-Mưu Quân-Lục Việt-Nam Công-Hòa đang xúc tiến việc trắc-nghiệm quân-sự các hội-chánh-viên nguyên là cán bộ quân-sự Công-sản, để tùy kết-quả họ được theo học các lớp Sĩ-quan, Hạ-sĩ-quan khi họ nhập-ngũ.

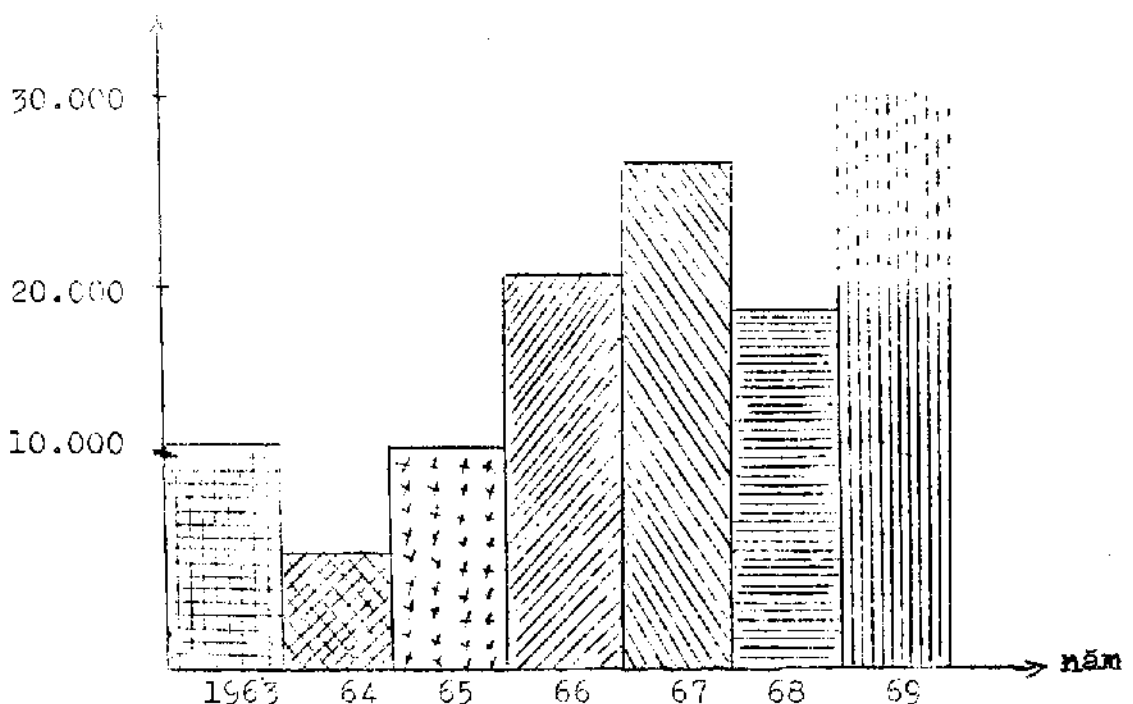
Hộ Y-tế cũng đã hoàn tất việc trắc-nghiệm chuyên-môn cho 9 hội-chánh-viên nguyên là Bác-sĩ trong hàng-ngũ Công-sản. Kết-quả có 7 người được xét đủ khả-năng và sẽ được giới-thiệu đi thực-tập tại các Bệnh-viện.

II.- THỐNG-KÊ, ĐỒ-BIỂU VÀ GIẢI-THÍCH.-

a)- Phân-tích từng năm : Kể từ năm 1963 đến nay tổng số hội-chánh-viên là 113554 người, nếu phân-tích theo từng năm ta thấy :

- Năm 1963	11.248	người
- Năm 1964	5.417	người
- Năm 1965	11.124	người
- Năm 1966	20.242	người
- Năm 1967	27.178	người
- Năm 1968	18.171	người
- Năm 1969	20.174	người

Số hội chánh

Kết-qua của Chánh-sách năm 1963 cho ta con số rất đáng khích-lệ, tuy nhiên mấy tháng trước Cách-mạng, tình-hình chính trị trong nước rối ren nhất là cuộc khủng-hoảng Phật-giáo với sự đàn-áp thẳng tay của chế-độ nhà Ngô khiến cho những người bên kia hàng-ngũ đứt tin-tưởng, số người trở về rất ít (Xem đồ biểu tình-hình hồi-chánh cùng tháng đính-kèm).

Sang năm 1964, số người hồi-chánh kém nhất với 5.417 người. Điều này, khiến ta nghĩ ngay đến tình-trạng bất-ổn định sau ngày Cách-mạng, Đệ-nhi Công-hoa thiêu một nền-tảng vững-chắc. Không-khí Cách-mạng giúp cho mọi người thấy rõ sự độc-tài gia-đình-trị của nhà Ngô, nhưng sự hiện-diện của Chánh-phủ Nguyễn-Ngọc-Thơ khiến cho người ta có cảm-nghĩ sau Cách-mạng chế-độ Diệm (độc-tài) vẫn còn ngự-trị ở miền Nam, mặc dù đã vắng mặt Diệm. Một lý-do khác khiến cho con số hồi-chánh trở về kém cỏi lẽ dường như Chánh-cuyền thời đó bỏ quên Chánh-sách Chiêu-hồi, bởi vì Chiêu-hồi là công-trình của nhà Ngô và hầu-hết các công-trình của nhà Ngô đang bị lên án nặng-nề; hơn nữa các Chánh-phủ kế tiếp nhau chưa ổn-định đã đổ, thành-thủ một chánh-sách tổng-quốc của Chánh-phủ còn chưa kịp thực-hiện hướng chỉ Chánh-sách Chiêu-hồi chỉ là một bộ-phận trong chánh sách tổng-quốc đó, nếu có. Điều này giúp cho người ta giải-thích con số hồi-chánh trong năm 1965, mặc dầu có gia-tăng gấp đôi năm 1964 nhưng vẫn chưa bằng năm 1963.

Gấp đôi năm 1966 thì quân-nhân nắm chánh-quyền với các Ủy-ban Lãnh-đạo Quốc-gia và Ủy-ban Hành-pháp Trung-ương do các Trung-Tướng Nguyễn-Văn-Thiếu và Thiếu-Tướng Nguyễn-Cao-Kỳ nắm giữ chức Chủ-tịch. Mặc dù thiếu căn-bản pháp-lý, chế-độ miền Nam tương-đối khá vững mạnh, đủ khả-năng lôi cuốn những người muốn trở về, khả-đi báo-cảm được sự hứa-nen đối với các hồi-chánh-viên. Hơn nữa Chánh-sách Đại-Đoàn-Kết Dân-Tộc với ba phương-thức thực-hiện trong lãnh-vực Chiêu-hồi (Xem Chương 5 Phần I) giúp cho cảnh cửa trở về với Quốc-gia thêm rộng mở, người hồi-chánh chẳng những được xen như mọi công-dân có tư-cách khác mà còn được Chánh-phủ tích-cực giúp đỡ; mặt khác Chánh-sách Chiêu-hồi nay được quảng-bá rộng-rãi, liên-tục qua nhiều nầu khiến cho số người bên kia biết tới chánh-sách càng ngày càng nhiều. Những lý-do trên giúp cho con số hồi-chánh tăng vọt với 20.242 người.

Cùng với đà tiến-triển đó, sang năm 1967 Hiến-pháp Đệ-nhi Công-Hoa được ban-hành và cuộc bầu-cử Tổng-Thống được tổ-chức, chánh-quyền miền Nam được xây-dựng một cách hợp-pháp và vững chắc từ thượng-tầng đến hạ-tầng. Song song với công cuộc

xây-dựng Quốc-gia, cũng trong năm 1967 là năm mà Quân-lục Đồng Minh tích-cực can-thiệp vào cuộc chiến, đẩy mạnh các cuộc hành-quân lùng và tiêu-diệt địch, khiến cho tinh-thần Công-sân hoang mang, giao-động, con đường an ổn nhất là trở về với Chánh-nghĩa Quốc-gia, do vậy mà con số hồi-chánh lên tới 27.178 người.

Con số này giảm xuống còn 17.171 người trong năm 1968 Tuy kém hơn năm 1967 nhưng 9.000 người nhưng nếu cộng với số thương-vong của Việt-Cộng trong hai cuộc Tổng-công-kích Tết Mậu-Thân và tháng 5/1968 thì số tổn-thất của Việt-Cộng thật là khủng-khiếp (gần nửa triệu người, theo lời tiết-lộ của Trương Võ-Nguyên-Giếp). Đó là một cách khác số người trở về sứt giũa là bởi cấp lãnh-đạo Công-sân đã kềm-kep chặt-chẽ các-bình của chúng để tung vào các cuộc Tổng-công-kích, căn-bộ và binh-sĩ Việt-Cộng bận hành-quân liên-diên, không có thì giờ và cơ-hội để thoạt-ly, trở về với ta.

Đặc-biệt là trong năm nay, trong vòng 6 tháng đầu, con số hồi-chánh đã vượt quá năm 1968 với 20.174 người. Kết-quả rực rỡ đó là nhờ sự phối-hợp chặt-chẽ giữa cơ-quan Chiêu-hồi và Chiến-dịch Phương-Hoàng. Chiến-dịch Phương-Hoàng là chiến-dịch bình-dịnh an-ninh đặc-biệt thật sự được phát-động vào tháng 7/68. Mỗi Tỉnh có một Ủy-ban Phương-Hoàng với nhiệ-vụ thiết-lập trên liệt những người đang hoạt-động cho Việt-Cộng, thanh-lọc họ khỏi hàng-ngũ nhân-đốn bằng cách bắt giữ và cho an-trí nếu không chịu nghe lời kêu-đáo của viên-chức Chánh-phủ trở về hồi-chánh.

Trong vòng 6 tháng trước cuối năm nay, chắc-chắn con số hồi-chánh sẽ gia-tăng hơn nữa. Lý-do một mặt chiến-dịch Phương Hoàng được đẩy mạnh song song với các tiến-bộ khác của miền Nam mặt khác cái chết của Ông Hồ-Chí-Minh khiến không khỏi ảnh-hưởng nặng-nề đến tâm-ly của các-bình Việt-Cộng.

Trên đây là những nét đại-cương nổi bật nhất liên-quan đến tình-trạng chính-trị và quân-sự khả-di có thể giải-thích sự tăng giảm con số hồi-chánh từng năm một. Tuy nhiên số người trở về cũng thay-đổi tùy theo Vùng Chiến-thuật, nó cũng có những lý do riêng có thể xem như là bổ-túc cho những lý-do trên.

b)- Phân-tích từng Vùng Chiến-Thuật :

Tính theo từng Vùng Chiến-Thuật thì số người trở về theo thống-kê như sau :

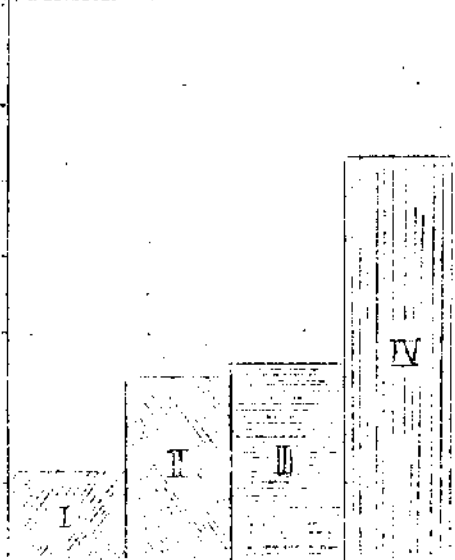
- Vùng 1 Chiến-thuật 11.363 người
- Vùng 2 Chiến-thuật 24.415 người

- Vùng 3 Chiến-thuật 24.502 người
- Vùng 4 Chiến-thuật 53.274 người
- 113.554 người

Đồ-biểu hình cột :

Số hồi chánh

60.000
50.000
40.000
30.000
20.000
10.000

Vùng chiến
thuật

Nhìn vào đồ-biểu ta thấy số người trở về tăng từ Vùng 1 đến Vùng 4. Đặc-biệt tại Vùng 4 số hồi-chánh gần gấp 5 lần Vùng 1 và gấp đôi Vùng 2 và 3.

Cùng chiến-đấu với mục-đích "Giải-phóng miền Nam", tại sao số người hồi-chánh tại Vùng 4 gia-tăng vượt mức như vậy ? Đi tìm câu trả lời thỏa-đáng chúng ta phải so-sánh cả hai yếu-tố vật-chất và tinh-thần của cán-binh Việt-Cộng đang chiến-đấu, điển-hình là tại Vùng 1 và 4 Chiến-thuật.

Yếu-tố vật-chất tức hoàn-cảnh chiến-đấu ta xét đến địa-thế và sức chịu đựng của cán-binh địch. Địa-thế tại Vùng 1 toàn là rừng núi trùng điệp bao-la, nơi an-náo và xuất-phát lý-tưởng cho các cuộc tấn-công chớp-nhoang theo chiến-thuật du-kịch. Đó là một lợi-thế cho địch, tuy nhiên lợi-thế đó chỉ có thể khai-thác một cách hữu-hiệu nếu sức chịu-đựng của con người vượt qua được. Cán-binh địch chiến-đấu tại Vùng này có 3 thành-phần : Chánh-quy hay Bắc-Việt xâm-nhập, Chủ-Lực Miền và Du-kịch. Thành phần chính-quy chiến đã số được huấn-luyện kỹ-luỡng, quen chịu cực khổ, đời sống vất-vả ngoài Bắc đã trui rèn họ thành những con người chịu đựng giỏi. Do đó khi vào Nam chiến-đấu tại các Tỉnh Vùng giới-tuyến, sự cực khổ không làm cho họ nản lòng.

Riêng về thành-phần Chủ-lực miền và Du-kích Xã Ấp là những người sanh-trưởng tại địa-phương, họ cũng đã quen với khí-hậu và địa-thế nhà; hơn nữa thành-phần này thiếu-số chịu sự kềm-kep của cán-bộ Bắc-Việt, vì vậy những trường-hợp thoát-ly của hai thành-phần này cũng ít xảy ra.

Trái lại địa-thế tại Vùng IV hoàn-toàn bất-lợi cho du-kích-chiến. Đồng ruộng không phải là nơi ẩn-trú tốt để tránh hỏa-lực phủ đầu của phi-cơ và pháo-binh. Cán-bộ địch hoạt-động ở vùng này hoàn-toàn sinh-trưởng ở miền Nam - việc đầu tiên đã có phát-hiện một vài đơn-vị Chánh-quy Bắc-Việt tại Châu-Độc, Rach-Giá nhưng không đáng kể - , hầu như họ không quen chất vật-và bằng người Trung và Bắc, sống chui rúc trong các hầm-hố là một cục-hình, do đó một áp-lực mạnh-mẽ và liên-tục khiến họ dễ nạn-chỉ.

Yếu-tố vật-chất cho ta thấy rõ sự khác biệt về con số hồi-chánh tại hai vùng. Sự khác biệt đó còn rõ hơn nữa nếu ta để ý tới yếu-tố tinh-thần của cán-binh địch.

Khu đã nói tại Vùng IV chỉ có người địa-phương trong lực lượng chủ-lực miền, du-kích, những thành-phần này theo Việt-Cộng vì bất-sản với Chánh-Phủ Cộng-Hòa, vì bị mua chuộc, vì gạt-gắt, vì bị bắt buộc phải theo chúng, vì nặng cảm tình với bọn bù nhìn thuộc có chân trong hàng-ngũ Việt-Cộng v.v.. Do đó sự cộng-cơ tinh-thần thúc-đẩy họ chiến-đấu không mãnh-liệt lắm, những thành-phần xâm-nhập hay hồi-kết là những người được nhờ năng đày lý-thuyết Cộng-sản, nếu có cơ-hội dĩ-nhiên thành-phần trên đó ra hồi-chánh hơn.

Đề-cập tới yếu-tố tinh-thần ta còn phải kể tới sự tuyên-truyền trong hàng-ngũ Việt-Cộng. Việt-Cộng luôn luôn hô hào cán-binh "hãy kiên cường, anh-đũng chống Mỹ cứu nước", họ khéo léo khéo léo lên tinh cuộc chiến-tranh ở miền Nam bằng bộ áo Mỹ xâm-lược, hầu kích-thích lòng ái-quốc của toàn quân, toàn dân. Đối-tượng cuộc chiến-đấu "giải-phóng" là người Mỹ. Điều này phù-hợp đối với các Tỉnh miền Trung, nơi đây hiện-diện một số lớn quân-đội Mỹ. Tuy nhiên sự tuyên-truyền đó có kết- quả trái ngược khi mà sự can-thiệp của quân-đội Đồng-Minh ở Vùng IV có tính-cách gián-tiếp và hiểm thấy mà thôi. Khi nhận ra rằng mình chiến-đấu chống lại nhân-dân thì chuyện duyệt-xét lại thái-độ là điều dễ hiểu.

Tóm lại sự phân-tích trên giúp ta thấy rõ sự khác-biệt lớn lao về con số hồi-chánh tại Vùng I và Vùng IV Chiến-thuật.

CHƯƠNG 2

CHÍNH-SÁCH CHIÊU-HỜI DƯỚI MẶT VIỆT-CỘNG

Đã tìm ảnh-hưởng sâu-xa của Chính-sách, chúng ta căn-cứ vào các tài-liệu bắt được trong các cuộc hành-quân, các lời tự thuật của các hồi-chánh-viên; nhưng sự tiết-lộ và tài-liệu đó chứng-tỏ Việt-Cộng rất quan-tâm đến vấn-đề, luôn luôn theo dõi và tìm cách ngăn chặn căn-bình của chúng ra hồi-chánh.

I.- PHÂN-ỨNG CỦA VIỆT-CỘNG.

Đối với những cán-bộ Cộng-sản có nhiều tuổi đảng hay thuộc nông trung-kiến thì họ xem Chính-sách Chiêu-hời như là miếng mồi để như những người nhè dĩa. Theo họ thì Chính-quyền miền Nam cũng đối-xử đẹp với người hồi-chánh, nhưng đó chỉ là thái-độ ban đầu rồi sau khi đã khai-thác hết những tin-tức cần biết nhất là tin-tức thuộc loại hành-quân thì họ sẽ bị ngược-đãi ngay, có thể là tù đày, giết chóc mà xác-thân không toàn-ven để phi-tang v.v... Số phận người hồi-chánh chẳng khác nào quả chanh : sau khi vắt hết nước thì bỏ vớ. Tuy nhìn Chiêu-hời với cặp mắt như vậy nhưng họ cũng công-nhận rằng Chính-sách đã đe-đọa trấn-trung cho Mặt-Trận, chính nó sẽ làm suy-giảm tinh-thần cán-bình, khiến họ quên đi nhiệm-vụ "giải-phóng cao cả".

Một Sĩ-tửu Tỉnh-Ủy bị bắt ngày 15.8.1965 cho biết rằng anh ta là một trong những người của Mặt-Trận biết tới Chính-sách Chiêu-hời trước hơn hết, bởi vì chính anh đã đánh may những tài-liệu phản tuyên-truyền Chiêu-hời. Ngay sau khi Chính-sách được ban-hành, anh và các đồng-chí Ủy-viên khác đã họp-ban nhiều lần để thảo-luận chương-trình phản tuyên-truyền. Và cũng theo anh thì chưa có một vấn-đề nào của Chính-phủ làm cho các đồng-chí của anh bận-tâm và lo-lắng như Chính-sách Chiêu-hời.

Theo một tài-liệu khác của Ủy-ban Tỉnh Định-Tướng thuộc đơn-vị K6 (cấp Tiểu-đoàn) mà ta bắt được đã nhận-định tính cách tai-hại mà Chính-sách Chiêu-hời đã gây cho họ, như : trong một khóa học-tập về Chiêu-hời có tới 25 gia-đình có con em theo chúng tham-gia, và cuối khóa 7 gia-đình đã kêu gọi thân-nhân rời bỏ hàng-ngũ giải-phóng, về với Quốc-gia. Tài-liệu còn phổ-biến những phương-thức chống-đối lại ảnh-hưởng của Chính-sách Chiêu-hời gồm mấy điều sau đây :

- Chỉ-định cán-bộ theo-dõi chương-trình, tìm cách phá-hoại, đừng để cho cán-bình bi-quan. Duy-trì và tăng-gia các cuộc kiểm-thảo trong tổ Tam-Tam-Chế ở cấp Tiểu và Trung-đội.

- Tăng-gia kiểm-soát tinh-thần đơn-vị, các đơn-vị địa phương phải kiểm-soát gia-đình sống trong vùng địch hậu hướng dẫn tinh-thần họ.

- Hỏi cán-bình biết gia-đình hay bạn bè có tinh-thần phản-động (về phương-diện Chiêu-hồi) phải báo-trình lên cấp trên, ở đây sẽ giúp họ học-tập, cải-tạo tu-tướng, giữ vững lập-trường.

- Tuyên-truyền và sách-động quần-chúng chống-đối kế-hoạch của địch.

Những tài-liệu khác cũng phổ-biến những chỉ-thị liên-quan đến Chính-sách Chiêu-hồi, tương-tự như vậy. Một mặt gia-tăng kiểm-soát tinh-thần của cán-bình và quần-chúng, mặt khác tìm cách phá-hoại và sách-động du-luận chống-đối.

Một trong những biện-pháp kiểm-soát của Việt-Cộng là chúng cố-gắng ngăn chặn cán-bình và dân-chúng tìm hiểu chương-trình Chiêu-hồi. Hỏi khi có truyền-đơn rải xuống vùng của họ thì du-kịch với-vũ thu lượt tất cả, đem đốt. Nếu dân làng lên đọc truyền-đơn trước khi giao nộp cho chúng thì bị chỉ-trích nặng nề hoặc bị gọi đi học-tập. Đối với các phi-vụ phóng-thanh của Chánh-phủ, chúng đập thủng, gõ bát, hò-hét để lẫn-át lời kêu gọi. Đại-Quốc-gia bị cấm nghe, ai lên lút dùng máy thu-thanh nghe chương-trình Chiêu-hồi sẽ bị không những hình-phạt mà còn phải học-tập cải-tạo tu-tướng lại.

Những cán-bộ có công-tác đòi hỏi phải thực-hiện ở gần gia-đình hoặc gần với hệ-thống tuyên-truyền của Chánh-phủ, được chọn lựa kỹ-lương nhất là tu-tướng Cách-mạng phải vững-chắc, thành-tích trong quá-khứ để báo-đảm hoạt-động; tuy vậy những người này vẫn bị nhắc theo dõi và nếu bị bắt gặp cất dấu truyền-đơn Chiêu-hồi, nghe lên Radio thì bị thanh-trùng ngay.

Có lẽ những trường-hợp thoát-ly ra hồi-chánh của cán-bình là Việt-Cộng ngại hơn cả. Khi có một trường-hợp như vậy xảy ra, Chính-Ty các cấp lo tổ-chức học-tập liên-miên để giữ vững tinh-thần trong đơn-vị mình. Trong các buổi học-tập, người thoát-ly bị chỉ-trích thâm-tệ nào là phản-Đảng, phản nhân-dân, nào là đầu hàng giặc Mỹ v.v... họ cũng không ngại địa đặt bêu xấu, dấu điểm sự thật. Thí-đụ như trong trường-hợp thoát-ly của Thiếu-Tá Trần-Quốc-Dân, Thiếu-Tá Dân ra hồi-chánh năm 1963, theo lời một hồi-chánh thuật lại thì viên Trung-đội-trưởng của y sau khi hay tin đã với tập họp Trung-đội lại để đã thông tu-tướng; đối với binh-sĩ thì y quyết-đoán Thiếu-Tá Dân đã chết trận, nhưng đối với cán-bộ cấp dưới báo số đi ông

Dân đặc-ngũ là vì ông sợ bị thanh-trùng về tội bại-trận, làm tan rã đoc-vi thuộc-quyền.

Tuy bị kềm-keep ngăn-chận như vậy, số người bên kia biết tới Chánh-sách Chiêu-hồi không phải là nhỏ. Trong số tù-binh được Phái-Đoàn RAND CORPORATION phỏng-vấn, một số đáng kể cho biết là họ đã nghe nói hoặc đã thấy cán-bộ Chiêu-hồi, nhưng thật sự thì chưa rõ nội-dung của Chiêu-hồi là như thế nào, họ không có cơ-hội tìm hiểu và thảo-luận về chánh-sách đó; một số khác báo rằng họ chưa tìm được dịp thuận-tiện để ra hỏi-chánh thì bị bắt, nay họ muốn hợp-tác với Chánh-phủ và phục-vụ như là một cán-bộ Chiêu-hồi, một thiểu-số còn lại thì chưa biết gì tới Chiêu-hồi nhưng chính họ tình-nguyên đi đánh trận và tìm cách đầu-hàng, nay ra Quân-đội Quốc-gia đối-xử tốt đẹp với họ, như thế còn hơn là đời sống quá vất-và cực-khổ mà họ không thể tiếp-tục chịu đựng nổi nữa.

Một tù-binh thuộc thành-phần xâm-nhập và là đảng-viên Cộng-sản từ năm 1957 cho biết anh có nghe dân làng khen Chánh sách Chiêu-hồi, Chánh-phủ đối-xử với hỏi-chánh hết sức tử-tế, khoan-dung, nhưng anh nghĩ rằng Chánh-phủ chỉ khoan-dung đối với những người mới gia-nhập Mặt-Trận, còn với những người có thành-tích như anh chắc thế nào cũng bị nghi-ngờ...

Cũng theo thống-kê của RAND CORPORATION thì 74% hỏi-chánh-viên đã nghe nói tới chánh-sách của chánh-phủ trước khi trở về, 25% còn lại thì không. Một số nhỏ sau khi thoát-ly khỏi hàng ngũ Việt-Cộng tại Ấn-lãnh ở một nơi nào đó, đến khi biết rõ chánh-sách mới ra hỏi-chánh.

Ngăn-chận cán-bộ tìm-hiểu chánh-sách chiêu-hồi không chưa đủ, Việt-Cộng còn tìm cách ám-sát hỏi-chánh-viên. Số nạn-nhân tránh không khỏi bàn tay trả thù của Việt-Cộng không nhỏ, lệnh của chúng là giết một hỏi-chánh bằng hai lính Mỹ. Xa hơn nữa thân-nhân, cha mẹ của hỏi-chánh-viên, còn kẹt lại trong vùng chúng kiểm-soát, có thể bị bắt bớ, tù đày; đây cũng là 1 lý-do khiến cho nhiều người biết cảnh của Chiêu-hồi rộng mở nhưng không dám trở về. Các cơ-sở Chiêu-hồi trên toàn-quốc cũng là một trong những mục-tiêu tấn-công của Cộng-quân.

Phản-ứng của Việt-Cộng không kém phần mãnh-liệt như vậy đủ tỏ rõ hiệu-quả của chánh-sách Chiêu-hồi. Hiên nhiên trên thực-tế đã có trên một trăm ngàn người trở về, họ cùng về bằng con đường hỏi-chánh nhưng với những lý-do khác nhau. Vấn-đề tiếp đây chúng ta đi tìm những lý-do đó.

II.- TẠI SAO HỌ TRỞ VỀ.-

Cán-binh Việt-Cộng chiến-dấu tại miền Nam có thể chia ra làm 3 thành-phần :

1.- Trung-thành với chủ-nghĩa Cộng-sản như cán-bộ cao-cấp, chánh-quy xâu-nhập, hồi-kết.

2.- Chấp nhận một phần nào lý-thuyết Cộng-sản : cán-bộ trung-cấp; binh-sĩ trong các đơn-vị Chủ-lực Miền được huấn-luyện khá lý-luận.

3.- Những người theo Việt-Cộng vì hoàn-cảnh, vì cảm-tình v.v..., cán-bộ hạ-tầng Kĩ-Áp và du-kích...

Thành-phần trung-thành với chủ-nghĩa Cộng-sản thì tin-tưởng sự chiến-thắng họ ở miền Nam, chống-đối Chánh-phủ Cộng-Hoa, căm-thù sự hiện-diện của người Mỹ. Thành-phần thứ hai cũng tin-tưởng tương-tự như vậy đặc-biệt là họ cho rằng Hoa-Kỳ không thể chịu đựng được cuộc chiến-tranh nhân-dân kéo dài.

Thái-độ của họ đối với chánh-sách Chiêu-hồi cũng thay-đổi tùy theo mỗi thành-phần. Thành-phần một mặc dầu nắm vững tin-tức nhất là tin-tức về Chiêu-hồi, có đầy đủ trình-độ để lượng giá hơn thiệt, nhưng ít ra hồi-chánh vì được Đảng và nhà nước Cộng-sản ưu-đãi; Thành-phần thứ hai ra hồi-chánh không phải vì hoàn-toàn mất tin-tưởng ở lý-thuyết và sự chiến-thắng của Cộng-sản, mà chính vì quyền-lợi bị va-chạm và không được hậu-đãi. Thành-phần thứ ba dĩ-nhiên dễ quay về với chính-nghĩa nhất là khi cảm-tình không còn lý-đo tồn-tại hay là cơ-hội thuận-tiện.

Cho tới nay, trong số 113.554 người hồi-chánh, thành-phần cao-cấp chiếm một tỷ-lệ rất nhỏ như Sĩ-quan từ cấp Tá trở lên, Giác-sư, Kỹ-sư, Bác-sĩ v.v... đặc-biệt sự trở về của thành-phần này có gia-tăng nhất là sau trên Tổng-công-kích Tết Mậu-Thân. Số còn lại là thuộc hai thành-phần sau và thành-phần thứ ba chiếm đa số.

Kết-quả các cuộc điều-tra tìm hiểu lý-đo trở về của các hồi-chánh-viên cho thấy số-dĩ họ ra hồi-chánh là vì :

- Chịu không nổi cực-khổ.
- Lo sợ.
- Bất-mãn với thượng-cấp.
- Mất tin-tưởng ở chiến-thắng trong tương-lai.

a)- Không chịu đựng nổi cực-khổ :

Hoàn-cảnh chiến-đấu khiến cho sự cực-khổ gần như là yếu-tố thường-xuất đối với cán-binh Việt-Cộng. Tuy nhiên sự cực-khổ nhiều khi vượt quá sức chịu đựng của con người, dù có anh-dũng, kiên-cường tới đâu đôi khi cũng phải ngã lòng.

Đời sống cực-khổ có nhiều nguyên-nhân như không được lãnh lương bổng, thiếu-thốn thực-phẩm, thiếu phương-tiện nghỉ ngơi, phải di-chuyển luôn luôn. Thêm vào đó kỷ-luật quá khắt-khe, trừng-phạt thiếu công-bằng, không phương-tiện liên-lạc với gia-đình, không được tự-do kết-hôn và lập gia-đình riêng, thiếu cả phương-tiện giải-trí v.v...

c)- Lo sợ :

Lo sợ là nhược-điểm thông-thường nhất của Việt-Cộng nói lo sợ ấy nhiều hay ít là tùy ở áp-lực quân-sự của Quân-đội Việt-Nam Cộng-Hòa và Đông-Minh. Ngoài sự lo sợ đối với vũ-khí tối-tân của ta, binh-sĩ Việt-Cộng còn có nhiều lo sợ khác. Một người thực lòng muốn rời bỏ hàng-ngũ Việt-Cộng để trở về với Quốc-gia có thể bị cản-trở vì lo sợ Việt-Cộng giết hại hoặc trừng-phạt nặng-nề nếu không trốn thoát. Sự chết là nguyên-nhân chánh khiến cán-binh Việt-Cộng ra khỏi-chánh. Thí-đụ sự các trận đánh-tạc của Pháo-đài bay B52, mà không còn nơi ẩn-trú nào được xem là an-toàn cả. Thống-kê cũng cho thấy tỷ-lệ lo sợ thương-vong của Binh-sĩ chánh-quy cao hơn binh-sĩ trong các lực-lượng khác (địa-phương và du-kích).

c)- Bất-mãn với thượng-cấp :

Các cuộc điều-tra cho thấy, cán-binh Việt-Cộng có nhiều bất-mãn với cấp trên. Bất-mãn vì :

- Kỷ-luật quá khắt-khe
- Trừng-phạt thiếu công-bằng
- Thương-cấp được ưu-đãi quá mức,
- Không ưa lẽ-lối lãnh-đạo của cán-bộ Bắc-Việt xâm-nhập
- Thân-nhân bị chúng khủng-bố.
- Các cuộc kiểm-thảo làm mất tự-do và không dám làm gì lúc nhàn rỗi.

Tỷ-lệ bất-mãn ở thành-phần địa-phương và du-kích cao hơn binh-sĩ chánh-quy. Cũng chính vì sự bất-mãn mà nhiều người thoát-ly khỏi hàng-ngũ của chúng, tìm lánh mặt ở một nơi nào đó. Trong giai-đoạn này họ chưa nghĩ tới chuyện hợp-tác với Quốc-gia, đến khi biết rõ chánh-sách thực-sự có khoan-dung và giúp đỡ người hồi-chánh, họ mới mạnh-dạn ra trình-diện.

d)- Bất-tin-tưởng ở chiến-thắng :

Nhiều binh-sĩ Việt-Cộng sẽ thay-đổi lập-trường khi đã nghĩ rằng Chính-phủ Việt-Nam Cộng-Hòa sẽ thắng với sự trợ giúp của Thế-giới Tự-do. Nhưng chiến-thắng liên-tiếp của Quân-đội Việt-Nam và Đồng-Minh là dịp tốt để binh-sĩ Việt-Cộng thấy rõ phía họ sẽ thất-bại. Việc Việt-Cộng tung những tân-binh kém huấn-luyện nhất là ném cả trẻ con, thiếu-nữ vào vòng-chiến chứng-tỏ sự sút kém rõ rệt trong tương-quan lực-luợng giữa đôi bên. Hơn nữa kết-quả hai trận Tổng-công-kích mà Việt-Cộng rêu rao là chiến-thắng vẻ-vang cũng gây trong lòng cán-binh họ một dấu hỏi to lớn.

Theo sự tiết-lộ của cán-binh Việt-Cộng thì sự mất tin-trưởng ở chiến-thắng đã gây mầm từ tháng 2/1965, khi Mỹ bắt đầu oanh-tạc miền Bắc đồng-thời can-thiệp bằng bộ-binh mạnh mẽ ở Nam Việt-Nam. Trước thời-gian này 57 người được phỏng-vấn không cho thấy điều đó; 10 trong số 43 người hồi-chánh trong những tháng 3, 4, 5/1965 đã phát-biểu như trên.

Một binh-sĩ thuộc đơn-vị chủ-lực Miền hồi-chánh vào tháng 3/65 đã cho biết về vấn-đề này như sau : "sau hai năm sống trong hàng-ngũ Việt-Cộng, tôi mới rõ là Việt-Cộng không mạnh như là cán-bộ chúng thường tuyên-truyền, chúng tôi sợ phải đương đầu với binh-sĩ Quốc-gia và tôi kết-luận là cuối cùng thế nào họ cũng bị Quân-đội Việt-Nam Cộng-Hòa tiêu-diệt".

Một Trung-đội-trưởng Việt-Cộng về hồi-chánh ngày 21.11.65 cho rằng "Chính-phủ Việt-Nam Cộng-Hòa sẽ thắng. Đã có nhiều gia-đình về với Chính-phủ và định-cư nơi thành-thị, họ giàu có, thịnh-vượng. Người theo Việt-Cộng thì nghèo khổ hơn nhiều, chính vì thiếu-thốn mọi thứ mà Việt-Cộng sẽ bị tiêu-diệt".

Một hồi-chánh-viên khác cấp Trung-đội-trưởng, về ngày 21.8.65 qua-quyết "tất cả quân-đội giải-phóng có tinh-thần cao hơn quân-đội Chính-phủ nhưng Chính-phủ sẽ thắng nhờ ở phi-cơ. Không có gì hủy-diệt ý-chí bằng bom. Chúng tôi không ngăn phá binh-kể cả lính Quốc-gia, nhưng đầu-óc chúng tôi luôn luôn bị hình-ảnh của máy bay âm-ảnh".

Thật ra theo các chuyên-viên nghiên-cứu và phân-tách thì còn rất nhiều nguyên-nhân tế-nhị khác, tùy theo trình-độ hiểu biết và hoàn-cảnh chiến-đấu của binh-sĩ Việt-Cộng, nhưng tựu-trung có thể gán-ghép vào 4 nguyên-nhân lớn kể trên. Hơn nữa cũng có một số nguyên-nhân cản-trở ý-định của người hồi-chánh, dĩ-nhiên những người này đã chán ghét Việt-Cộng từ lâu.

III.- TẠI SAO HỌ KHÔNG TRỞ VỀ ?

Người có ý-định hồi-chánh nhưng chưa dám thực-hiện ý mình vì sợ một trong ba trường-hợp sau đây :

- Chính-phủ Việt-Nam Cộng-Hòa ngược-đãi.
- Khó trốn-thoát khỏi hàng-ngũ Việt-Cộng.
- Sợ Việt-Cộng khủng-bố trả thù gia-đình còn kẹt lại trong vùng chúng kiểm-soát.

a) - Sợ Chính-phủ ngược-đãi :

Cán-bộ Việt-Cộng luôn luôn tuyên-truyền trong hàng-ngũ chúng là Chính-Phủ Việt-Nam Cộng-Hòa chỉ đối đãi tốt đẹp với người hồi-chánh lúc ban đầu mà thôi, sau đó người hồi-chánh sẽ bị tra-tấn, hành-hạ, neo nước, ném xuống biển v.v...

Vì bị dấu-điểm ếm-nhèm sự thật, vì không có thì giờ suy nghĩ (đi-chuyển đánh trận, học-tập, kiểm-thảo) vì mất liên lạc với gia-đình nên cán-binh Việt-Cộng dễ tin-tưởng ở luận-điều xuyên-tạc đó. Ngay cả những người đã biết chút ít về cán-bộ và Chính-sách Chiêu-hồi cũng nghĩ rằng có thể Chính-phủ khoan-hồng đối với những người lỡ-làm, chưa phạm tội, còn người có thành-tích thì không tránh khỏi sự trả thù.

Một tù-binh thuật lại rằng cán-bộ Việt-Cộng bảo với anh là luật số 10/59 (dưới đời Nhà Ngõ, nay đã bị bãi-bỏ) áp-dụng đối với tất cả mọi người Việt-Minh, không phân-biệt một ai.

Một Tiểu-Đội-trưởng thuộc lực-lượng chánh-quy chiến-đấu tại Chiến-khu D tin rằng Quân-đội Việt-Nam Cộng-Hòa chỉ có giết chó không tha tù-binh. Do đó anh nói "không có vấn-đề đầu-hàng với Việt-Cộng, họ sẽ bị Chính-phủ giết vì họ là Việt-Cộng, hoặc bị Việt-Cộng giết vì là kẻ phản-bội".

b) - Khó trốn thoát khỏi hàng-ngũ Việt-Cộng :

Có hai vấn-đề đặt ra đối với cán-binh Việt-Cộng khi thực-hiện ý-định hồi-chánh :

- Làm sao tránh được sự dòm ngó, kiểm-soát chặt-chẻ của cấp trên.
- Đi ngã nào về tới vùng Quốc-gia kiểm-soát.

AI cũng rõ hệ-thống kiểm-soát cán-binh của Việt-Cộng rất là tinh-vi dưới hình-thức kiểm-thảo, tổ tam tam chế. Một ý-định thoát-ly còn có thể bị cấp trên phát hiện hướng chỉ dăm tiết-lộ với đồng-đội, lỡ những người này về phát-biểu đồng tình nhưng lại báo-cáo với cấp trên, cái bẫy đã giăng sẵn thì kẻ nhu mưu-cơ bất-thành, đó là chưa nói đến hậu-quả của sự thanh-trùng khủng-khiếp đến là đường nào. Chính vì vậy mà những trường-hợp thoát-ly tập-thể ít hay xảy ra.

Thứ nữa là lộ-trình dẫn đến đồn binh đồn binh của Chánh phủ, vận-đề thật là hết sức khó-khăn đối với binh-sĩ Bắc-Việt xâm-nhập. Không thạo đường, đi nước bước hề gặp trạm kiểm-soát của đồng bọn thì bị bắt lại, mà lọt vào địa-điểm phục-kích của Quốc-gia thì cũng chết, nhất là hồi-chánh có mang theo vũ-khí.

Vì bao-nhiêu khó-khăn ấy mà nhiều người phải tạm hoãn thực-hiện ý-định nhiều lần, cho tới khi có cơ-hội thật thuận-tiện, có khi cơ-hội chưa đến thì đã bị bắt làm tù-binh.

Một cán-bộ cấp Tỉnh về hồi-chánh đã nhận mệnh đến sự khó-khăn vì các cuộc tuần-tiêu của Việt-Cộng lẫn Quốc-gia, dù là người đã thông thuộc địa-thể như anh. Anh rất lo sợ bị bắt lại hay bị Quân-đội Chánh-phủ nổ súng, trước khi kịp thông-báo cho họ anh là người hồi-chánh. "Tôi đã sửa-soan kỹ-luỡng, biết đâu là địa-điểm có trạm gác của Việt-Cộng, nên tôi băng đồng để tránh, dù thế cũng không khỏi lo sợ khi ra tới Vị-Thạnh..."

Một hồi-chánh-viên khác đã về được thuật lại trường-hợp của hai đồng-đội trốn đi trước đó nhưng bị Việt-Cộng bắt được. Sau khi hai người được đưa vào trại thì một cuộc họp được tổ-chức tức khắc để xử về số phận của họ. Có nhiều đề-nghị đưa ra kể cả xử-tử, cuối cùng viên Đại-đội-Trưởng ra lệnh cho 2 người có một đêm để suy-nghĩ. Sáng ra, cả hai đều cầu-khẩn xin được tha và mong ở lại đơn-vị để tiếp-tục chiến-đấu, họ được chấp-thuận, nhưng phải tuyên-thệ một cách long-trọng trước toàn-thể "Đồng-chí" trong đơn-vị.

Những người hồi-chánh khác thì lại hoang-mang về việc tương-thương của Chánh-phủ và hăm-dọa của Việt-Cộng. Về trình diện với vũ-khí thì được thưởng, họ biết Chánh-phủ khuyến-khích điều đó, nhưng họ cũng thừa hiểu hình-phạt dành cho những người cố-ý phản-bội. Trốn đi tay không, nếu bị bắt lại thì cũng lắm là bị phê-bình, kiểm-thảo, xi-vả, học-tập v... nhưng trốn với súng thì chắc-chắn bị xử-tử.

c) - Có gia-đình sống trong vùng Việt-Cộng kiểm-soát :

Một số không nhỏ theo Việt-Cộng vì có liên-hệ tình-cảm với thân-nhân, gia-đình sống trong vùng kiểm-soát của chúng và phải ở lại tiếp-tục chiến-đấu cũng vì mối liên-hệ ấy. Đó là trường-hợp của đa-số du-kích Việt-Cộng.

Du-kích Việt-Cộng thường là người địa-phương, chiến-đấu và sống gần gia-đình, cha mẹ, vợ con, anh em; nhiều khi hăm trú ẩn được đào ngay trong nhà dùng để lẩn trốn Quân-đội Quốc-gia trong các cuộc hành-quân. Dĩ-nhiên vùng này có bàn tay kiểm-

soát của Việt-Cộng, nếu nay anh ra hồi-chánh thì gia-đình
kết lại trong đó, tránh sao khỏi sự trả thù mà sự ghê-
mực nào thì anh đã có thừa kinh-nghiệm.

Một du-kích xã về hồi-chánh thuật lại trường-hợp
bạn anh còn kết lại trong đó rằng anh ta và thân-nhân
cái nhiều lần, nhưng kết-luận là không thể ra hồi-chánh
"Chánh-phủ kêu gọi chúng tôi, nhưng lâu sao chúng tôi
khi mà đất ruộng nhà cửa còn ở đây, hơn nữa tôi không
cha mẹ mình bị bắt giam như con tin". Anh nói tiếp "Tru
tôi thì khác, gia-đình tôi không có ruộng đất gì cả nên
không có gì để sợ, nhưng bữa tôi vẫn bị nghi-ngờ là kẻ
nên ông bị bắt đưa lên núi để cải-tạo tư-tưởng".

Qua sự phân-tích trên, ta nhận thấy cán-binh Vi
có hướng-đăng lời kêu gọi của Chánh-phủ hay không, số ng
về nhiều hay ít là tùy thuộc vào nhiều điều-kiện. Tuy-t
có hai điều-kiện có tánh-cách quyết-định :

1.- Quân-Lực Việt-Nam Cộng-Hòa phải hùng-hậu để đề
chỉ của Việt-Cộng.

2.- Chánh-quyền phải vững mạnh để tạo niềm tin cho
lòng.

Dĩ-nhiên không kể đến những âm-mưu phá-hoại của
phương!

Nỗ-lực của miền Nam, qua nhiều Chánh-phủ kế tiếp
kể từ sau Cách-mạng cho đến nay, cũng là nhằm cải-thiện
điều-kiện nói trên.

Số với những cố-gắng đó, con số trên một trăm ngàn
người trở về với ta đã nói lên một phần nào sự thành-công
Chánh-sách Chiêu-hồi.

X X X
X X X

LUẬN VỀ CHÍNH SÁCH CHIÊU-HỒI

Từ ngày ban-hành đến nay, Chính-sách Chiêu-hồi được trên 6 tuổi.

Qua 6 năm quảng-bá và thực-thi đã đem lại một kết-quả rất lấy làm khích-lệ với trên 100.000 người trở về với ta. So với cuộc chiến-tranh gập nhám và tiêu-hao tại miền Nam Việt-Nam thì con số đó quả là đáng kể. Công-sản Bắc-Việt mất đi 1 lực-lương một trăm ngàn người mà vẫn còn tiếp-tục chiến-đấu, ta được ngàn ấy người hợp-tác mà vẫn chưa dành được chiến-thắng tối-hậu điều đó cho ta thấy Chính-sách Chiêu-hồi chưa phải nắm giữ vai-trò then-chết trong việc giải-quyết cuộc chiến-tranh huynh-đệ đẫm máu này, như những nhà hữu-trách đã hằng kỳ-vọng.

Cũng có thể chỉ-trích việc thực-thi Chính-sách còn có nhiều khuyết-điểm, nên kết-quả chưa đạt được mức tối-đa, khiến Công-sản phải nản lòng từ bỏ mộng xâm-lãng. Chỉ-trích đó không hoàn-toàn đúng, vì như đã nói Chính-sách Chiêu-hồi chỉ là một "cơ-hội" để cho người bên kia trở về còn thái-độ dứt-khoát của hồi-chánh-viên tuy thuộc vào những điều-kiện khác, hoặc do ta hoặc bởi địch tạo nên. Nhiều khi những điều-kiện đó gần như không liên-hệ gì đến vấn-đề Chiêu-hồi. Vì vậy ở đây chúng tôi không bàn đến ưu-khuyết-điểm của Chính-sách.

Như những người hằng lưu-tâm đến vấn-đề thì việc áp-dụng chính-sách Chiêu-hồi như hiện tại có gây khó-khăn nào cho Chính-phủ trong sách lược chống Cộng chung? Và trong tương-lai khi mà Hòa-Đàm Ba-Lê đã đạt được một thỏa-hiệp, chính-sách có cần thay-đổi cho phù-hợp với tình-thế không? Trước khi phân-tích và trả lời chúng tôi thiết-nghĩ cũng cần tìm hiểu lý-do tồn-tại của Chính-sách, đó là điều bắt buộc đối với công việc nghiên-cứu một lý-thuyết.

Do vậy, ba vấn-đề sẽ được đề-cập trong phần này theo thứ-tự sau :

- Lý-do tồn-tại của Chính-sách Chiêu-hồi

- Chiêu-hồi có phải là con dao hai lưỡi ?
- Chiêu-hồi trước tương-lai chính-trị miền Nam Việt-Nam

I.- LÝ-DO TỒN-TẠI CỦA CHÁNH-SÁCH CHIÊU-HỒI.-

Như đã đề-cập (Chương 5 - Phần I), sau Cách-mạng Chánh sách Chiêu-hồi đã trải qua một thời-kỳ khủng-hoảng trầm-trọng, tương chừng như đã sắp bị bãi bỏ, nhất là dưới thời Chánh-phủ Nguyễn-Ngọc-Thơ (4.11.63 đến 30.1.64) và Chánh-phủ Nguyễn-Khánh (8.2.64 đến 20.10.64).

Lý-do khủng-hoảng là vì các Chánh-phủ đó không nhận-định được tầm mức quan-trọng của chánh-sách, cao-trào Cách-mạng muốn gột rửa những gì dính-dáng tới Chỗ-độ cũ, nhưng lý-do chính-yếu là chánh-sách đã thiếu mất tư-tướng chỉ-đạo chắc-chẽ do sự bãi bỏ chương-trình Áp-chiến-lược và sự bài-xích lý-thuyết Nhân-vị.

Không đi sâu vào việc nghiên-cứu một chánh-sách nay bị bãi bỏ, ta chỉ ghi-nhận rằng Chánh-quyền Đệ I Cộng-Hòa đã nâng Áp-chiến-lược lên hàng Quốc-sách. Áp-chiến-lược được phát-động năm 1962 một cách-mạnh-mẽ và xây-dựng trên toàn-quốc. Mục-tiêu của nó vừa có tính cách quân-sự, chính-trị mà còn có tính-cách kinh-tế, xã-hội. Áp-chiến-lược không những nhằm đánh bật du-kích ra khỏi nông-thôn, tách rời chúng khỏi hàng-ngũ nhân-dân lương-thiện mà còn nhằm thực-hiện một cuộc Cách-mạng xã-hội, nâng cao phẩm-giá con người, giúp thôn dân sống 1 đời đáng sống

Lý-thuyết là như vậy, nhưng trên thực-tế công cuộc xây dựng Áp-chiến-lược đã khiến cho nhân-dân ta-thần. Dân què bị bắt làm xâu khổ-cực, đóng góp tiền bạc, của cải mà còn chưa thoát khỏi sự hach-xách của cán-bộ thừa-hành. "Làm lão bác-các hay" là bệnh của viên-chức dưới Chỗ-độ cũ, do vậy nên ở Trung-ương rất tin-tưởng ở sự thành-công của Quốc-sách.

Đến khi Cách-mạng thành-công thì Quốc-sách Áp-chiến-lược bị bãi-bỏ. Nhiều phê-bình-gia cho rằng lý-thuyết Áp-chiến lược rất hay nhưng sở-đi nó thất-bại là bởi cán-bộ thừa-hành lừa dối ông Diêm, điển-hình là các cuộc đàn cảnh vĩ-đại, phô-trưng sự thành-công giả-tạo qua các cuộc kinh-lý của ông ta.

Sau Cách-mạng, lý-thuyết Nhân-vị cũng bị bài-xích. Nhân vị là gì ? Nó là nền-tảng của Chế-độ Đệ I Cộng-Hòa.

Thật ra vấn-đề nhân-vị không mới mẽ gì, nó đã được nói

tới từ thời Socrate, Platon, Aristote v.v... bên Tây-Phuong, bên Đông-Phuong Nhân-vị phản-phát trong giáo-ly của Đức Thích Ca Mâu-Ni, quan-niệm tổ-chức xã-hội của Khổng-Tử, nguyên-tắc trị dân của Nghiêu-Thuần v.v...

Các lý-thuyết-gia của chế-độ cũ bỏ công góp nhặt, bồi dưỡng và xây-dựng thành một triết thuyết riêng và khai-thác 1 cách triết-đế, mệnh-danh là cuộc Cách-mạng Nhân-vị nhằm đưa con người tiến đến hạnh-phúc, nhất là sống một đời đáng sống, xứng với ý-nghĩa và địa-vị của nó trong vũ-trụ và xã-hội loài người.

Theo họ chỉ có cuộc cách-mạng Nhân-vị mới đạt tới những mục-tiêu trên, còn chủ-nghĩa Tu-đo Tu-bản và Chủ-nghĩa Cộng-sản đã đẩy đọa con người làm cho nó mất cả tu-đo, mất cả bản-lành làm người. Sao vậy ? Bởi vì chủ-nghĩa Tu-đo Tu-bản thì quá đề-cao cá-nhân, tăng-bớt cá-nhân lên tận chín tầng mây, thần-thánh hóa con người, bắt-chấp cả Trời, đất, xã-hội; kết-quả là mạnh ai nấy được, bay cao tình-trạng người nô-lệ người. Còn Cộng-sản lại quá đề-cao xã-hội, cho xã-hội 1 thế-lực tuyệt-đối có đầy đủ thêm-quyền đối với cá-nhân; kết-quả con người trong xã-hội Cộng sản chỉ là bộ máy, không hồn, nhân-tình bị hủy-diệt. Xem vậy, lý-tưởng Nhân-vị đã tìm-tàng trong con người, bắt nguồn từ sự hiện-hữu của con người trên quả đất đã bị hai Chủ-nghĩa trên đây lôi kéo, dây xéo làm lệch-lạc qua thời-gian và không-gian. Chế-độ Đệ I Cộng-Hoa quyết-tâm xây-dựng lại, đặt đố lại cho đúng với ý-nghĩa của nó, tức là xem Nhân-vị là một "thực-tại tuyệt-đối, trọn vẹn, không tha-hóa, không phân-tan, có toàn-quyền quyết-định số-mạng, có trách-nhiệm với nguồn-gốc sáng-tạo và với những liên-hệ sáng-tạo".

Để thực-hiện cuộc cách-mạng Nhân-vị, vai-trò Cần-Lao được đề-cao. Trong thực-tế, đảng lý Cần-lao chỉ là phương-tiện để phục-vụ cứu-cánh Nhân-vị, trái lại vì quá đề-cao cần-lao nên người ta thấy một tình-trạng ngược lại nghĩa là Chế-độ Diệm lấy Nhân-vị làm phương-tiện phục-vụ cho cứu-cánh cần-lao. Đảng Cần-Lao được hình thành, độc-tại chòm nó, và thống-trị, con người bị chà-đạp cũng không hơn kém gì với Tu-bản bóc-lột và Cộng-sản phi-nhân. Vì vậy xã-hội sau Cách-mạng tháng 11.1963 không thể tiếp-tục chấp-nhận Nhân-vị. Phong-trào bài xích Nhân-vị, tố-khố lên án Cần-lao là điều dễ hiểu; nhưng động-lực thúc-đẩy có phải là sự nông-nổi của Cách-Mạng ?

Phải thành-thực công-nhận Ông Ngô-Đình-Diệm với chín năm ngự-trị tại miền Nam đã xây-dựng được một nền-móng vững-

chắc; khả-đi sánh kịp với lý-thuyết Cộng-sản vốn đã được hệ-thống-hóa một cách chắc-chẽ từ lâu. Nếu từ nền móng đó, chế-độ được xây-dựng và cuộc cách-mạng xã-hội (Áp-chiến-lược) được thực-thi một cách đúng mức, tại có lẽ đủ-kích Cộng-sản đã bị tận-diệt, chiến-tranh không có cơ kéo dài đến ngày nay. Vì để cho gia-đình thao-túng, cán-bộ thừa-hành lừa gạt, vì tập-trung quyền-hành quá mức, thủ-tiêu đố-lập v.v... Chế-độ Diêm lần lần biến thành chế-độ độc-tại, áp-dụng những phương-tiến chuyên chế mà tiếng súng Cách-mạng 1.11.1963 đã đưa vào dĩ-vãng.

Một trang sử đã lật qua.

Cách-mạng không phải là thương-tiết văn-vo, Cách-mạng là xây-dựng. Cho tới nay có thể nói chưa có lý-thuyết nào đủ vững chắc làm nền móng Quốc-gia, thay-thế Nhân-vị để tiếp-tục tranh-đấu xúng tay với Cộng-sản. Miền Nam mất thắng bại từ đó đã định, Chánh-sách Chiêu-hồi mà phần tu-tướng căn-bản đặt nặng trên lý-thuyết Nhân-vị, gián-tiếp bị ảnh-hưởng trầm-trọng.

Sau Cách-mạng, người ta không hủy-bỏ Chánh-sách Chiêu-hồi, tuy nhiên trên phương-diện lý-thuyết phần tu-tướng Nhân-vị chỉ-đạo không còn được nhắc tới. Nếu có thể ví được Chánh-sách với cái xe hơi, thì ta có thể nói nay người ta đã tháo bỏ đi bộ máy, chỉ còn lại thùng xe và bốn bánh..

Cũng cần nhận-định thêm rằng đường-lối Đại-Đoàn-Kết Dân Tộc ban-hành năm 1966, đem áp-dụng trong lãnh-vực Chiêu-hồi, chẳng qua là sự nói rộng căn-bản của chánh-sách. Cái thùng xe kia được đóng cho lớn thêm mà thôi còn hình-dạng thì không thay đổi.

Xem vậy, Chánh-sách Chiêu-hồi đã trải qua một giai-đoạn khủng-hoảng, tuy nhiên nó vẫn tồn-tại. Xét cho kỹ thì s-dể nó tồn-tại không ngoài mấy lý-do sau :

- Ích-lợi thực-tiến.
- Đáp-ứng được nhu-cầu của tình-thế
- Phù-hợp với lòng nhân-đạo.

Ngoài những lợi-ích phụ-đối như võ-khí do hồi-chánh-viên mang về, tin-tức các loại v.v... Ích-lợi hơn hết là tiết-kiệm được xương máu cho Quân-đội và dân-chúng. Theo thống-kê tính tới tháng 6/1969 cho biết trong số 113.554 hồi-chánh-viên riêng về thành-phần quân-sự chiếm 71.428 người; thống-kê về thiệt-hại nhân-mạng đôi bên trong các cuộc giao-tranh thì cứ 1 binh-sĩ Quốc-gia tử-thương thì có 5 Việt-Công bị giết, như vậy việc tiếp-tục thực-hiện chánh-sách Chiêu-hồi, ta khỏi phải hy-

sinh gần 15.000^{binh sĩ} quốc-gia. Nếu tính chung thiệt-hại của cả đôi bên kể cả dân-chung, nếu thực-sự các cuộc giặc-tranh phải xảy ra - vì sĩ người trên không có lối thoát - thì con số phải lên đến cả trăm ngàn người. Bộ mặt chiến-tranh Việt-Nam có lẽ còn bi-thương hơn hiện nay nhiều. Lối với thành-phần quân-sự có thể chiết-tính được như trên, riêng về thành-phần chánh-trị với con số trở về trên 30.000 người, nếu còn ở bên kia hàng-ngũ thì hậu-quả sự hoạt-động của họ không thể lượng giá được, dĩ-nhiên là phải vô cùng nguy-hiểm cho ta.

Thứ đến là phải kể đến Chánh-sách Chiêu-hồi giúp ta tiết-kiệm được một số tiền không nhỏ trong chi-phí chiến-tranh mà nhân-dân Việt-Nam một phần nào phải gánh vác. Theo những thống-kê của quân-đội Mỹ thì phải tốn mất 100.000 mỹ-kim (khoảng 1.000.000 đồng VN) mới giết được 1 Việt-Cộng, đó là tính đồ đồng có khi còn tổn hại nhiều hơn mà còn không được gì. Tuần-báo Newsweek kể rằng trong một cuộc canh-tạt của Paao-đài bay B52 giá đáng 2.000.000\$US, tại vùng thung-lũng Ia-Drang với kết-quả là thấy xác... một con thỏ rừng. Trong khi đó với đà tiến triển hiện nay, Chiêu-hồi được một Việt-Cộng chỉ tốn khoảng 10.000 đồng.

Hơn nữa các cựu cán-binh Việt-Cộng nếu được xù-dùng khéo-léo sẽ hợp-tác chặt-chẽ với Chánh-phủ ta trong công cuộc chống Cộng, không kể những hồi-chánh-viên phục-vụ trong các công sở, hiện nay có tất cả 70 hai-đội Võ-Trang Tuyên-Truyền hoạt động trên toàn-quốc mà thành-tích không phải là không đáng kể (Chương 1, Phần II).

Nếu hiểu rằng cuộc chiến-tranh hiện tại mang tính-chất tự-vệ và trường-kỳ, thì vấn-đề tiết-kiệm tiền bạc, xương máu là điều cần, tuy nhiên người ta cũng có thể hy-sinh sự tiết-kiệm khi mà tình-thế không cho phép. Nói cách khác, sự tồn-tại của Chánh-sách Chiêu-hồi không những chỉ căn-cứ vào những ích-lợi kể trên, mà còn đáp-ứng được nhu-cầu của tình-thế.

Hiện nay chúng ta chiến-đấu một cách bất-đắc-di, tự-vệ trước cuộc xâm-lãng của Bắc-Việt Cộng-Sản; qua những đề nghị đi tìm một phương-thức để chấm-dứt chiến-cuộc của cả hai phe đã xác-định tính-chất xâm-lãng trên. Đành rằng Hòa-bình cũng có ngay văn-hồi trên đất nước bằng sự hy-sinh của binh-sĩ ngoài mặt-trận, bằng sự ủng-hộ của toàn-dân ở hậu-phương, bằng sự nhiệt-tâm và tài ba của chánh-khách trên đầu-trường chánh-trị, nhưng nó phải cần một thời-gian. Trong hiện-tại điều mà chúng ta có thể làm ngay được là cố hết sức nêu cao Chánh-nghĩa. Qua

vậy, tình-thế đòi hỏi chúng ta có một chánh-nghĩa, để cho chỗ-đó Bắc-Việt thấy rằng họ không bao giờ thắng được bằng võ-lực, để cho các-binh còn đang chiến-đấu bên kia ý-thức được sự lầm-lẫn của mình, sự lừa gạt của Công-sản, để cho thế-giới phân-xét và có thái-độ thích-nghại với kẻ gây-hấn. Chánh-nghĩa không phải do ở sự hờ-hao mà có, nó tồn-tại ngay trong bản-chất và chỉ phát-huy, sáng-tỏ khi mà số người trở về với ta càng ngày càng đông, bằng con đường Chiêu-hồi.

Sự nêu cho chánh-nghĩa là điều phải làm, song như đã nói Chánh-nghĩa vốn nó đã có ngay trong bản-chất của cuộc chiến thành thử dù muốn dù không cũng có một số người bên kia trở về với ta. Do đó tình-thế sau Cách-mạng cũng như hiện nay đòi hỏi Chánh-phủ Quốc-gia phải có một đường-lối thích-hợp hầu giải-quyết thoả-dáng tình-trạng của họ.

Không ai có thể ngăn-cản Chánh-phủ đem qui-chế tù-binh áp-dụng cho những người trở về. Song là Chánh-phủ không làm như vậy, bởi vì thái-độ đó vừa không hợp-lý, vừa không thực-tế. Không hợp-lý ở chỗ họ không hẳn là những chiến-binh cùng đường và đầu hàng quân-đội ta ngoài mặt-trần, hơn nữa sự trở về của họ là hành-động sâu cùng của một chuỗi dài chịu đựng, so-sánh, chán ghét và nhất là mang tính-chất hợp-tác, họ không phải là tù-binh, họ cũng không phải là lính binh. Không thực-tế ở chỗ Quốc-gia đang ở trong hoàn-cảnh chiến-tranh một mặt một còn với Công-sản, hẳn nhiên Quốc-gia rất cần sự hợp-tác của toàn-dân ở hậu-phương để đả-đá, mà còn phải kể đến khối người trở về từ bên kia chiến-tuyến và giới-tuyến. Đem qui-chế tù-binh ra áp-dụng cho họ, khác nào Quốc-gia tự cô-lập lấy mình, đồng thời phung-phí bao nhiêu bàn tay, khối óc để chiến-đấu và xây-dựng; đó là chưa kể đến sự hao-tồn cơm gạo để nuôi sống họ, binh-sĩ để canh-gạt họ v.v... Vì vậy mà sự tồn-tại của chánh-sách Chiêu-hồi cho đến ngày nay là điều dễ hiểu. Tuy nhiên sự kiện-diện và áp-dụng Chánh-sách ấy cũng phải được giới-hạn ở một mức-độ nào đó, chúng tôi muốn nhấn mạnh đến sự song-hành của chánh-sách Chiêu-hồi và Qui-chế Tù-binh tại Việt-Nam Cộng-Hòa.

Ngoài hai lý-do nêu trên, ta còn phải nghĩ rằng sở-dĩ Chánh-sách Chiêu-hồi còn tồn-tại là vì nó phù-hợp với lòng nhân-đạo của nhân-dân cũng như của Chánh-phủ.

Ai cũng thấy cuộc chiến-tranh hiện tại là cuộc chiến nổi da xáo-thịt, kẻ chống xâm-lãng là người Việt, kẻ xâm-lãng cũng là người Việt. Cùng là da vàng, máu đỏ, cùng một truyền-thống lịch-sử, cùng một văn-hóa ngôn-ngữ... chẳng may chúng ta rơi vào cảnh chém giết lẫn nhau vì tham-vọng mù-quang, vì sự xúi-

đục của Chủ-nghĩa ngoài-lợi. Cách-niệm về hi lịch-sử sẽ phê-phán, nhưng trong giai-đoạn hiện-tại không một ai khỏi bị-người xúc-động khi đứng trước một xác Việt-Cộng vô-danh; mặc dầu hôn qua đây anh con của súng chông lại nhảu-dân và Chánh-phủ. Tình nhân-đạo, nghĩa đồng-bào tìm ẩn sâu-xa trong lòng người dân Việt, khiến chúng ta mong muốn có 1 lối thoát cho những người xấu số. Thì đây chính-sách Chiêu-hồi đã là lối thoát đó với 1 điều-kiện duy-nhất là họ hãy dứt-thoát rời bỏ hàng-ngũ Cộng-sản mà quay về với ta.

Qua sự phân-tích trên ta mới thấy rõ tại sao Chánh-sách Chiêu-hồi - một sáng-kiến và là công-trình của chế-độ cũ - vẫn tồn-tại sau ngày Cách-mạng, song sự hiện-diện của nó trong giai-đoạn hiện-tại lại đặt ra một thắc-mắc : Chiêu-hồi có phải là con dao hai lưỡi ?

II.- CHIÊU-HỒI CÓ PHẢI LÀ CON ĐAO HAI LƯỠI ?

Các Chánh-phủ sau ngày Cách-mạng đã có hai quyết-định liên-quan xa gần đến Chánh-sách Chiêu-hồi.

Thứ nhất là bãi bỏ Luật số 10/59, luật này ban-hành ngày 6.5.59 thiết-lập các Tòa-án Quân-sự đặc-biệt để trừng-phạt những tội xâm-phạm đến tính-mạng và tài-sản của nhân-dân. Đối-tượng là các phần-tử phá-hoại Cộng-sản và hình-phạt thường là tử-hình. "Luật 10/59 ra đời, ai làm Việt-Cộng thì rơi cái đầu", đã nói lên nội-dung của đạo-luật trên. Thật ra đạo-luật này chỉ nhằm thể-hiện Quyết-định dứt Cộng-sản ra ngoài vòng pháp-luật của Chế-độ Đệ I Cộng-Hòa.

Thứ hai là việc ban-hành Chánh-sách Đại-Đoàn-Kết Dân-Tộc ngày 19.4.1967, riêng trong lãnh-vực Chiêu-hồi có 3 phương-thức được mang ra thực-hiện, nhằm đối xử với người hồi-chánh như là 1 công-dân với trọn-vẹn tư-cách, dù họ có án cũng được Chánh-phủ hết sức khoan-hồng, và nhất là Quốc-gia sẽ thu-dùng họ 1 cách xứng-đáng không kỳ-thị, không phân-biệt.

Nếu Luật 10/59 bị bãi-có, đồng thời người ta cũng không còn nghe Chánh-quyền đề-cập đến - một cách vô-tình ay cố ý - vấn đề dứt Cộng-sản ra ngoài vòng pháp-luật của Quốc-gia khiến chúng ta có thể hiểu rằng sự chuyển-hướng trong đường-lối chính-trị của chánh-quyền miền Nam đối với cán-binh Cộng-sản. Một đường-lối mềm-dẻo trong sách-lược chống Cộng chúng cũng là thông-thường, không gây chú-ý ngạc-nhiên nào.

Đến khi Chánh-sách Đại-Đoàn-Kết Dân-Tộc được ban-hành với những ưu-đãi cho các hồi-chánh-viên, điều này có thể gây

nên sự suy-bì, gánh-tì của người Quốc-gia, hiệu-năng chống Cộng có thể bị sút giảm chăng? Hơn nữa, đứng trên bình-diện tổng-quát mà xét thì Chánh-sách Đại-Đoàn-Kết Dân-Tộc đã quá nói rộng cánh của Chiêu-hồi, Việt-Cộng có lợi-dùng cơ-hội đó để xâm-nhập vào cơ-cấu tổ-chức của Quốc-gia để lung-đoạn, phá-hoại hay không? Nếu có, quả Chánh-sách Chiêu-hồi là một con dao 2 lưỡi. Chúng tôi sẽ lần-lượt phân-tích và trình-bày sau đây.

Xét về hiệu-năng chống Cộng của người Quốc-gia có bị sút giảm không. Đó là một vấn-đề rộng lớn liên-quan đến nhiều khía cạnh và thành-phần trong xã-hội, riêng ở đây hai thành-phần quân-nhân và công-chức được đề-cập đến vì họ là những người phải trực-tiếp đối đầu với Cộng-sản.

Quân-nhân là những người xã-thân đánh giặc ngoài mặt-trận, đối-diện với thần chết từng giờ, từng phút, chấp-nhận bất cứ sự hy-sinh nào. Gạt ra ngoài lý-tưởng cao cả là chiến-đấu cho sự tồn-vong của dân-tộc, trên thực-tế họ là những người phải chịu thiệt-thòi nhất. Đem xương trắng máu đào ra để đổi lấy chén cơm manh áo cho gia-đình, vợ con; nhưng đồng lương phụ cấp ít ỏi, thêm vào đó giá sinh-hoạt càng ngày càng leo thang, vì vậy sự đãi-ngộ thành-phần này gần như là không bao giờ tương xứng với công-trạng của họ. Một thực-trạng tàn-nhẫn và bi-đạt là gần như hầu-hết những người phải cầm súng chiến-đấu thuộc vào thành-phần yếu kém về mọi phương-diện trong xã-hội.

Công-chức tuy không phải chịu những sự cực-khổ vật-chất như quân-nhân, nhưng họ là thành-phần cốt cán ở hậu-phương, cũng vì hoàn-cảnh chiến-tranh mà đời sống họ càng ngày càng vất-vả, sự thiệt-thòi của họ cũng không kém gì thành-phần trên nhất là công-chức có ngạch-trật thấp, thành-phần này lại chiếm đa số.

Hoàn-cảnh chung là như vậy, trong khi đó việc thực-thi Chánh-sách Chiêu-hồi như hiện nay, nếu Chánh-phủ tiếp đón người hồi-chánh niềm-nở, săn-sóc chu-đáo là điều cần phải làm, song có nhiều biện-pháp nâng-đỡ khác như tương-thương về võ-khí, huấn-nghệ và tìm việc cho họ khiến ta có cảm-ngẫu Chánh-phủ không công-bằng trong đường-lối đối-xử với mọi thành-phần trong xã-hội.

Thí-du như hồi-chánh-viên ra trình-diện với 1 khẩu tiêu-liên AK47 được thưởng 5.000\$00, trung-liên được thưởng 7.500\$00 đại-liên, súng không giật, súng cối thì số tiền thưởng tăng từ 20.000 đến 60.000\$00, nhiều hồi-chánh-viên có công chỉ-điểm các hầm võ-khí có thể được thưởng đến mấy trăm ngàn. Trong khi đó binh-sĩ ta trong các trận đung-độ với địch đã tích-thầu hàng trăm súng, hàng tấn võ-khí, đạn dược, quân-cụ chỉ được chánh-

quyền trao tặng năm mươi ngàn bạc để khao thưởng. Rồi thôi, quyền-lợi vật-chất cũng chỉ là số lương được ấn-định sẵn hàng tháng.

Việc bổ-nhiệm hồi-chánh-viên cao-cấp trong hàng ngũ Việt-Cộng vào các chức-vụ Giám-đốc như trước đây đã chứng-minh sự hậu-đãi của Chính-phủ.

Trên thực-tế chưa có một cuộc nghiên-cứu chánh-thức nào để đo-lường mức-độ phản-ứng của hai giới quân-nhân công-chức đối với vấn-đề đãi-ngộ trên. Điều đó không có nghĩa là không có sự ganh-tị, so-sánh nhưng vì lý-do này hay lý-do nọ người ta không muốn công-khai-hóa vấn-đề. Qua các cuộc họp của Ủy-Ban Liên-Bộ để ấn-định Qui-chế đãi-ngộ người hồi-chánh, song song với các cuộc thảo-luận về việc thu-đụng hồi-chánh-viên "theo khả-năng một cách xứng-đáng", nhưng sao cho không có vấn đề kỳ-thị, phân-biệt; người ta còn được biết tới một số đa-luận chống-đối. Nhóm này lý-luận rằng họ là người Quốc-gia chống Cộng, còn hồi-chánh-viên dù là thành-phần cao-cấp đi nữa, là những người mới về đây, công-lao chưa có, đừng nói chi trước kia họ là kẻ thù của dân-tộc, nếu Chính-phủ xem họ là công-dân như mọi công-dân khác thì mọi quyền-lợi và nhiệm-vụ phải ngang nhau và chỉ ngang nhau mà thôi.

Phải công-nhận rằng ý-kiến trên đây là đúng và kết-quả của sự nhận-xét về chánh-sách đãi-ngộ của Chính-phủ đã và đang áp-dụng. Nó không mang tính-chất kỳ-thị và phá-hoại mà chỉ nói lên nguyện-vọng công-bằng và tìm đường-hướng xây-đựng.

Thật ra vấn-đề hết sức tế-nhi. Một mặt Chính-phủ cần nâng-đỡ người hồi-chánh, giúp họ tạo lập một đời sống mới tương đối đầy đủ để vừa thực-hiện lời hứa hẹn của mình, vừa tạo một niềm tin-tưởng nơi họ. Đó là tác-động tâm-lý cần-thiết thúc đẩy họ hợp-tác chặt-chẽ, cùng ta chiến-đấu chống Cộng; mặt khác Chính-phủ cần tìm cách xoa-dịu những bất-mãn, nếu có. Các cuộc thảo-luận còn kéo dài, một kết-luận toàn-hào chưa tìm ra và có lẽ không bao giờ tìm ra, bởi lẽ tính-cách mâu-thuẫn có sẵn ngay trong bản-chất của vấn-đề đãi-ngộ.

Tuy nhiên, một số biện-pháp cũng đã được đề ra để điều chỉnh tình-trạng cũ và làm mẫu-mục cho tương-lai... Thí-đụ Nghị-định số 99/BC/ND ngày 17.3.69 ấn-định tổ-chức và điều-hành cơ-quan Chiêu-hồi, đã bãi-bỏ các chức-vụ Giám-Đốc do một số hồi-chánh-viên cao-cấp nắm giữ, đồng-thời thiết-lập tại Bộ Chiêu-Hồi một Ban Tham-Nghị. Các Tham-Nghị cũng được xếp ngang hàng với Giám-Đốc có nhiều Sở, nhưng nay không trực-tiếp điều-khiển công-vụ mà chỉ phụ-trách cố-vấn hay lo việc riêng cho Tổng-Trưởng

Còn trong tương-lai việc sử-dụng người hồi-chánh phải tùy thuộc vào những yếu-tố như Quy-chế tuyển-dụng của cơ-quan, nhu-cầu của cơ-quan và khả-năng của đương-sự.

Không đi sâu vào vấn-đề, chúng ta có thể đề-cập một cách hết sức khái-lược đến ba yếu-tố trên. Việc tuyển-dụng người hồi-chánh mang nặng tính cách chánh-trị và chuyên-viên hơn là công-chức chánh-ngạch, vì thế các người hồi-chánh chỉ được tuyển-dụng làm nhân-viên ngoại ngạch, có tính cách phù-hợp và phục-vụ cho nhu-cầu công-vụ nhất thời. Hơn nữa quy-chế tuyển-dụng của các cơ-quan trong guồng máy Quốc-gia vẫn còn một số đi biệt, cho nên không thể nào trừ-liệu những điều-kiện tuyển-dụng thống-nhất. Các cơ-quan có thể tuyển-dụng người hồi-chánh như : Chiêu-hồi, Thông-tán, Xây-dựng Nông-thôn, Xã-hội và Tị-nạn Cộng sản, Quân-Lục Việt-Nam Cộng-Hòa, các cơ-quan dân-chính khác. Còn về khả-năng của người hồi-chánh thì chỉ có thể xác-định được bằng những cuộc trắc-nghiệm, dưới sự giám-định của những chuyên-viên của ta. Thêm vào đó họ được huấn-luyện một khóa sơ túc về chuyên-môn, để bảo-đảm khả-năng và tiết-giảm những chênh lệch, nếu có. Hiện nay Bộ Quốc-Phòng và Bộ Y-Tế đang đi tiên-phong trong việc áp-dụng phương-pháp trắc-nghiệm và thu-dụng hồi-chánh-viên.

Trong việc đi tìm tiêu-chuẩn sử-dụng người hồi-chánh, ta cần nhấn mạnh đến một công-tác hoàn-toàn thích-hợp với họ đồng thời ít gây trở-ngại tâm-lý cho người Quốc-gia, đó là công-tác tuyên-vận Chiêu-hồi. Thiên-áp vì các cán-bộ Võ-Trang Tuyên-Truyền đã có thừa kinh-nghiệm mạnh khỏe của địch nên có thể phản tuyên-truyền một cách hiệu-quả; công-tác lại có tính-cách nguy-hiểm đến tính-mạng nên không ai muốn tranh giành, đổ-ky.

Nếu một mặt Chánh-phủ cố-gắng thỏa-mãn nguyện-vọng của người hồi-chánh, thì mặt khác Chánh-phủ cũng đã tìm cách nâng-đỡ người Quốc-gia, qua các chương-trình kinh-tế, xã-hội, giáo-duc, y-tế v.v..., nhưng vì phạm-vi hoạt-động trong các lãnh-vực này quá bao-quát, nên ít ai nghĩ tới.

Để kết-luận, về phương-diện đãi-ngộ người hồi-chánh, ta có thể nói đó là một sự "đau-khổ cần-thiết". Trong giai-đoạn quyết-liệt chiến-đấu với Cộng-sản, người Quốc-gia phải /-thức và hy-sinh hơn để lôi kéo người bên kia trở về hợp-tác với ta, thêm bạn bớt thù để mưu tìm chiến-thắng và sớm văn-hồi Hòa-ònh trên xứ-sở.

Vấn-đề tiếp đây là Việt-Cộng có lợi-dụng Chánh-sách Chiêu-hồi để xâm-nhập, phá-hoại không ? Duyệt-xét thành-quả

Chiêu-hồi qua các năm cho thấy số lượng hồi-chánh tăng-gia rõ-rệt, nhất là trong năm 1969 số hồi-chánh-viên trở về gần như vượt quá mức dự-liệu của các nhà kình-trách. Song song với những lạc quan, người ta lại lo-âu rằng phải chăng đây là một mưu-mô của Việt-Cộng, nhằm đưa người trẻ-trộn vào hàng-ngũ của ta, hoặc để phá-hoại chánh-sách Chiêu-hồi, hoặc để chuẩn-bị cho phong-trào đấu-tranh chính-trị trong tương-lai. Lo-âu không phải là không có lý-do, cuộc chiến tại miền Nam Việt-Nam đến năm 1969 đã có vẻ xoay-chiều; Việt-Cộng không hy-vọng gì ở chiến-thắng quân-sự có thể đơn-phép chánh-trị lại được chúng mang ra xử-dụng mà việc gài cán-bộ vào cơ-cấu tổ-chức của ta là giai-đoạn đầu, lịch sử đã từng chứng-minh điều đó.

Bình-tâm mà xét thì 1 kế-hoạch của Việt-Cộng như vậy không thể xảy ra được.

Xét về âm-mưu thâm-thấu xâm-nhập của địch, chúng ta có kinh-nghiệm rằng trong một cuộc chiến-tranh toàn-diện, địch không từ bỏ một cơ-hội nào để len lỏi vào hàng-ngũ ta, trên thực-tế, hệ-thống nội-tuyển của địch đâu có chót tới lúc ta có 1 chánh-sách Chiêu-hồi rõ-rệt mới ra tay hành-động. Những khám-phá mới đây như vụ Huỳnh-Văn-Trong cho thấy địch đã tổ-chức và hoạt-động từ lâu, hơn nữa nếu có một vài nhân-viên cao-cấp tại Bộ Chiêu-Hồi dính-dáng tới Tổ nội-tuyển nói trên thì họ cũng phải là người hồi-chánh.

Cũng có thể lý-luận rằng, Chánh-sách Chiêu-hồi như hiện nay mới thật là cơ-hội tốt để thực-hiện những điều mà chúng ta mong đợi. Thái-độ dè-dặt thái-quá này đã đánh giá quá cao về khả-năng xâm-nhập của địch đồng thời hạ giá khả-năng chống nội-tuyển của ta.

Trong hiện-tại, cơ-quan Chiêu-hồi phối-hợp với các cơ-quan an-ninh đã thi-hành những biện-pháp hữu-hiệu để chặn đứng tình-trạng đáng tiếc có thể xảy ra. Thông-thường như biện-pháp khai lý-lịch, lăn tay, chụp ảnh, tìm hiểu quá-khứ chính-trị. Đặc biệt còn có những biện-pháp điều-tra, thăm-dò, theo dõi. Như vậy những người hồi-chánh nào được cơ-quan Chiêu-hồi xử-dụng hay giới-thiệu với cơ-quan bạn là những người đã trải qua một cuộc tìm-hiểu khá đầy-đủ, nên khó có những trường-hợp trả hồi-chánh xảy ra.

Nhiều bằng-chứng và tài-liệu còn cho thấy rằng, Việt-Cộng rất lúng-túng, lo-ngại trong vấn-đề tung hồi-chánh giả qua con đường Chiêu-hồi. Việt-Cộng gập ít nhất là ba điều bất lợi sau đây :

- Sẽ bị ta phát-giác như đã nói trên.
- Sẽ mất lập-trường, bị Quốc-gia-hóa (Xem phản-ứng của Việt-Cộng, Chương 2 - Phần II).
- Sẽ bị mất uy-tín giữa đồng-đội và đồng-bào. Mặc dầu là đồ-đệ của Mác-Lê luôn luôn hô-hào duy-vật chủ-nghĩa, nhưng hơn ai hết các cấp lãnh-đạo Việt-Cộng vừa hiểu cán-binh của họ còn chiến-đấu hăng say là nhờ giữ vững được tinh-thần cao. Một sự dãn-cảnh trả hồi-chánh liệu họ còn có thể hiểu vững được tinh thần ở một mức độ cần-thiết không? Khi mà nay người này biến-mất, mai người kia đi công-tác không trở về. Bộ máy tuyên-truyền Việt-Cộng phải ăn nói ra sao, chẳng lẽ lại nói trắng ra với đồng-đội cái bí-mật đang dấu kín kia, bằng không làm thế nào xóa tan cái dấu hỏi to lớn đang ám-ảnh trong đầu óc những người còn lại. Mà dấu cho Việt-Cộng có tài tuyên-truyền thần-thành cướp giữ tinh-thần cán-binh còn lại chẳng nữa, thì cũng không tìm đâu ra được người mới để điền thay. Lớp thương-vong vì trận-mạc, lớp hồi-chánh thiết, lớp hồi-chánh giả, có lẽ Việt-Cộng muốn giải-tán lực-luợng chiến-đấu hiện nay mới dám thực-hiện kế-hoạch táo bạo như thế.

Thực-tế đã chứng-minh một cách hùng-hồn lý-luận thuần-túy trên. Dĩ-nhiên không có gì hoàn-toàn tuyệt-đối, cho tới nay người ta chỉ phát-hiện được 5,10 trường-hợp trả hồi-chánh. Con số đó không thể so-sánh với thành-quả của chánh-sách nói chung; với những hành-động quyết-liệt, cụ-thể của hầu hết hồi-chánh-viên, nói riêng.

Thành-tích của các đoàn Võ-Trang Tuyên-Truyền (Chương 1 Phần II), sự kiện chưa có Đại-Đội, Trung-Đội Võ-Trang Tuyên-Truyền nào (hoàn-toàn là người hồi-chánh) quay trở lại với Việt-Cộng khiến ta có thể tin-tưởng được nơi họ, càng tin-tưởng hơn nếu ta chịu khó lưu-tâm tới thái-độ của họ đối với các đồng-chí cũ. Như tại Vĩnh-Long, ngày 4.2.1968 một toán Võ-Trang Tuyên-Truyền đã chặn đứng được cuộc tấn-công của Việt-Cộng vào khu bệnh-viện, sau đó hợp-lực với các đơn-vi khác chặn đứng cả ba đợt tấn-công vào thành-phố. Tại Long-An ngày 16.2.1968, trong trận tấn-công của Tiểu-Đoàn 8 Việt-Cộng vào Tỉnh-lỵ, chúng dùng tới một Đại-Đội tấn-công Ty Chiếu-Hồi. Đại-Đội Võ-Trang Tuyên-Truyền phản-công quyết-liệt không những đẩy lui Việt-Cộng mà còn đuổi theo truy-kích; ngoài vũ-khí tịch-thu, xác Việt-Cộng đếm được còn bắt sống tại trận 2 tù-binh. Sau đó 3 ngày ở Gò-Công, một toán Võ-Trang Tuyên-Truyền khác bắt gặp hai Đại-Đội địch, thuộc Tiểu-Đoàn 514 Co-Động Tỉnh, đang di-chuyển. Lập tức Pháo-binh và phi-cơ được họ gọi đến và hủy-diệt luôn một Đại-Đội v.v... còn nhiều trường-hợp khác không kể hết.

Vượt lên trên những thí-dụ nhỏ hẹp đó, các cuộc nghiên cứu cũng không cho thấy dấu-hiệu nào chứng-tỏ Việt-Cộng tổ-chức gài người vào cơ-cấu của ta, chuẩn-bị cho cuộc đấu-tranh chính trị trong mai hậu. Cuối tháng 12/68 Bộ Chiêu-Hồi phối-hợp với CORDS tổ-chức một cuộc thăm-đo với mục-đích xác-định lý-do hồi chánh, địa-điểm thực-hiện là Vùng IV vì Vùng này có con số tăng vọt quá nhanh đáng nghi-ngờ nhất, phương-pháp là phỏng-vấn. Cũng cần nói thêm cuộc nghiên-cứu này do chính Tổng-Thống Nguyễn-Văn Thiệu lưu-ý và chỉ-thị Bộ Chiêu-Hồi thi-hành. Bảng phục-trình với kết-luận 6 điểm sau đây :

1.- Kết-qua các hoạt-động Bình-định làm tan rã cơ-sở hạ-tầng của Việt-Cộng về chánh-trị và dư-kích. Địa-lý đặc-biệt vùng đồng-bằng rất bất lợi cho cán-bộ hạ-tầng Cộng-sản lẫn trốn

2.- Áp-lực thường-trục của Quân-đội Việt-Nam Cộng-Hòa và Đồng-Minh khiến các đơn-vị Việt-Cộng luôn ở trong tình-trạng bị đông, thiếu-thốn lương-thực, thuốc men, vũ-khí nhất là tân-binh để bổ-xung sự hao-hụt.

3.- Bộ Chiêu-Hồi đã cùng cơ-quan Tâm-Lý-Chiến dân-sự và quân-sự Việt-Nam Cộng-Hòa phối-hợp nỗ-lực tấn-công tâm-lý địch qua các chiến-địch : Nguồn sống mới, Nguyễn-Trãi, Xuân Quê-Hương.

4.- Các cấp Quân, Dân, Chính đối xử tử-tế và thân-hữu với các hồi-chánh-viên.

5.- Công-cuộc vận-động nhân-dân tham-gia vận-động Chiêu-hồi đã đem lại kết-qua khả-quan qua chương-trình tương-thường tiền mặt cho các đệ-tam-nhân (dân-chúng, hồi-chánh-viên, binh-sĩ, cán-bộ) có công móc nối cán-binh Cộng-Sản hồi-chánh.

6.- Cán-binh Cộng-sản mất lòng tin ở thượng-cấp sau 2 đợt Tổng-công-kích thất-bại, trái với sự tuyên-truyền của Cộng-sản như lúc ban đầu. Họ càng bị mất tinh-thần hơn nữa do các hoạt-động bình-định quân-sự, chiêu-hồi. Những cố-gắng vượt mức của Cộng-sản trong các lãnh-vực tuyên-truyền và đàn-áp không còn hiệu-lực duy-trì tinh-thần cán-binh họ, nhất là thành-phần cán-binh ở hạ-tầng cơ-sở.

Ghi-chú quan-trọng : Không có dấu-hiệu trả hồi-chánh nào đáng nghi-ngờ.

Ghi-chú đó là câu trả lời cho dấu hỏi liên-quan đến chánh-sách Chiêu-hồi trong giai-đoạn này.

Nếu lạc-quan trong hiện-tại thì cũng cần chuẩn-bị cho tương-lai.

III.- CHÍNH-SÁCH CHIÊU-HỒI VÀ TƯƠNG-LAI CHÍNH-TRỊ MIỀN NAM VIỆT-NAM

Cuộc chiến-tranh tại Việt-Nam còn kéo dài chưa biết lúc nào mới chấm-dứt. Trong khi Hòa-đàm Ba-Lê đã mở và đến nay đã có gần 40 khóa họp, cả hai phe chưa đạt được một thỏa-hiệp cụ-thể nào. Các Chánh-phủ Việt-Nam Cộng-Hòa và Hoà-Kỳ liên-tiếp đề nghị những sáng-kiến hòa-bình, phe Cộng-sản luôn luôn bác bỏ; người ta không ngớt tiên-đoán những giải-pháp có thể có trong tương-lai như lập khu trái độn, cắt đất, trung-lập-hóa, liên-hiệp v.v...

Mặc dầu tình-thế có vẻ bi-quan như vậy, nhưng các bình-luận-gia thời-cuộc đều nhận-định rằng chiến-tranh sắp tới hội-kết-thúc trong một tương-lai gần đây. Các cường-quốc thế-giới lo chuẩn-bị viện-trợ hậu-chiến, tại quốc-nội người ta cũng nghe nhiều đến những chương-trình hậu-chiến : như kinh-tế hậu-chiến, xã-hội hậu-chiến, chính-trị hậu-chiến trong đó có vấn-đề Chiêu-hồi.

Không ai có thể phủ-nhận được tính-cách chính-trị của chính-sách Chiêu-hồi. Thoát-thải từ hoàn-cảnh chiến-tranh đặc-biệt, biến-chuyển và tồn-tại qua các Chánh-phủ, dĩ-nhiên cũng phải phù-hợp với tình-thế chính-trị hậu-chiến trong tương-lai.

Nếu đường-lối chính-trị hậu-chiến một phần lớn phải căn-cứ vào giải-pháp đạt được tại bản Hội-ng nghị Ba-Lê, ngay lúc này thì chúng ta cũng có thể dự-đoán biến-chuyển cần-thiết của Chính-sách Chiêu-hồi một khi lệnh ngưng bắn có hiệu-lực. Lệnh ngưng bắn đây xảy ra trước và chuẩn-bị cho cả hai phe thi-hành một giải-pháp nào đó.

Nói tới hai phe là ta cũng đã xác-nhận rằng không bên nào đạt được chiến-thắng tối-hậu, hủy-diệt một trong hai chế-độ hiện-hữu, sau chiến-tranh hai chính-quyền Nam, Bắc vẫn còn tồn-tại và cũng ở trong tư-thế đối-ngịch nhau. Luận cho cùng, thống-nhất xứ-sở, thì vấn-đề Chiêu-hồi không cần phải đề-cập đến, số-phận còn hãm-hiu hơn với giả-thuyết ngược lại.

Không có kẻ thắng người bại, vậy nền Hòa-bình đạt được có bản-chất như thế nào ? Chẳng qua đó là một cuộc hưu-chiến dài hạn, hai đối-thủ đã quá mệt mỏi nên cần một thời-gian để dưỡng-sức và có lẽ còn tiếp-tục, nếu miền Bắc lại gây-hấn. Ai có thể đoán chắc được Cộng-sản Bắc-Việt từ bỏ mộng xâm-lãng đi ngược lại chủ-trương của Cộng-sản Quốc-tế, khi mà dân anh Trung Cộng luôn luôn dòm ngó phương Nam, họ cần đất rộng để ở, gạo nhiều để ăn.

(3) giả thiết hai chính quyền Miền Nam đánh được nhau thành một nước

Xác-dịnh được bản-chất và khung-cảnh của nền Hòa-bình sắp đến, ta cũng cần đặt lại vai-trò giới-hạn của Chánh-sách Chiêu-hồi cho đúng mức, có thể mới tránh được những sai-lầm đáng tiếc.

Nhờ những kết-qua đạt được trong tình-thế hiện nay nhiều người đã quá lạc-quan; lạc-quan cho đến nỗi nghĩ rằng không cần phải thay-đổi gì về đường-lối của Chánh-sách Chiêu-hồi trong tương-lai, tự nó cũng hoàn-thành mục-tiêu đã đề ra ngay từ lúc ban-đầu. Xem lại những mục-tiêu ấy (Chương 1, Phần II) ta thấy ngoài nhiệm-vụ phá tan hàng-ngũ Cộng-sản miền Nam Chánh-sách Chiêu-hồi còn nhằm đánh gục Cộng-sản miền Bắc và thống-nhất xứ-sở trong chế-độ Tự-do, Dân-chủ.

Thử hỏi một mình chánh-sách Chiêu-hồi có đảm-nhận nổi vai trò nặng-nề, to lớn kia không ?

Một mặt chế-độ Cộng-sản Bắc-Việt đã rã-ràng tay xây-dựng về mọi mặt ngay từ lúc Hiệp-định Genève được ký-kết; mọi cơ-cấu tổ-chức được đặt trên nền-tảng vững chắc : Triết-thuyết Cộng-sản. Thêm vào đó Đảng Lao-Động với hàng nghìn cán-bộ trung-kiên hàng vạn đảng-viên nồng-cốt, đang thống-tri một phần lãnh-thổ để gì để mất vào tay kẻ khác. Nếu Hồ-Chí-Minh đã nằm xuống thì đã có lớp người hậu-duệ của ông ta thay-thế. Nếu Chánh-phủ Mỹ đã làm áp-lực với những trận sanh-tạo vũ-bác, thì nay đã chấm-dứt rồi.

Mặt khác, Chánh-sách Chiêu-hồi tuy mang nặng tính-cách chính-trị nhưng lại dùng những phương-tiên vật-chất để thu-hút Cộng-sản. Một tình-trạng nghịch-lý đang diễn ra, chế-độ Cộng-sản duy-vật Bắc-Việt mưu-toán xâm-chiếm miền Nam bằng những lời hứa hẹn duy-tâm, trong khi đó miền Nam tự nhận mình là lý-tưởng duy-tâm lại cố-gắng phản-công chúng bằng những ưu-thế vật-chất của mình và Đồng-Minh. Cán-binh Việt-Cộng ra hồi-chánh không phải vì hy-vọng ở chén cơm, manh áo, đời sống vật-chất sung-túc trong tương-lai. Lại nữa, trên bình-diện tổng-quát ta đâu có thể chống Cộng và thắng Cộng chỉ bằng Chánh-sách Chiêu-hồi; cuộc chiến-tranh này có tánh-cách toàn-diện; quân-sự, chính-trị kinh-tế, xã-hội v.v... trong đó Chiêu-hồi chỉ là một.

Diết người biết mình như vậy, ta phải nhận rằng vai-trò của Chánh-sách Chiêu-hồi chỉ có tánh-cách chiến-thuật trong toàn-bộ sách-lược chống Cộng chung của Chánh-phủ. Hiệu-năng của nó còn khi tiếng súng tại miền Nam còn; giá-trị của những lời kêu gọi sẽ trở thành vô bổ và lỗ-bịch khi hai phe đạt được một giải-pháp hợp-lý.

Hướng vào tương-lai, căn-cứ vào những nhận-định trên, vấn-đề Chiêu-hồi chia thành hai giai-đoạn :

Giai-đoạn 1 :

Ngay sau khi lệnh ngưng bắn có hiệu-lực và tiếp-diễn từ 3 đến 5 tháng là thời-gian đẩy mạnh Chánh-sách Chiêu-hồi. Bằng mọi cách Chánh-phủ phải kêu gọi cho hết những người trước đây chiến-đấu trong hàng-ngũ Cộng-sản, nay đã buông súng (vì hiệu-lực của lệnh ngưng bắn) về sống hoà-trộn trong dân-chúng. Trắng ra trắng, đen ra đen là mục-đích của giai-đoạn này.

Giai-đoạn 2 :

Một phần lớn chánh-sách Chiêu-hồi như hiện nay chấm-dứt và tất cả nỗ-lực dồn vào công cuộc CHIÊU-AN. Có hai công-tác quan-trọng :

a)- Đẩy mạnh vấn-đề hội-nhập người hồi-chánh vào đời sống Cộng-đồng Quốc-gia, dùng để kinh-nghiệm dùng người (Việt-Minh) sai-lầm của Ông Diệm tái-diễn một lần nữa.

b)- Đoàn-ngũ-hóa lực-lượng quan-trọng đó (có thể lên đến 300.000 người), đồng thời tạo cho họ một động-lực chống Cộng hữu-hiệu (ý-thức-hệ). Động-lực có thể là lòng ngưỡng-mộ tôn-giáo, tinh-thần quốc-gia, tình yêu gia-đình v.v... còn động-lực ý muốn cải-thiện mức sống vật-chất như ta đã và đang thực hiện cho họ tùy cần nhưng thu yếu.

Lý-thuyết là như vậy, nếu bắt tay vào việc thực-hiện, có lẽ nhiều khó-khăn sẽ chờ đón chúng ta. Tuy nhiên nếu đã quyết-tâm, không để cho Cộng-sản thôn-tính miền Nam, bằng vũ-lực hay bằng chính-trị, ngày hôm nay hoặc ngày mai, thì nhận-định trên đây không phải là thừa vậy.-

Kết Luận

Cuộc chiến-đấu chống Thực-dân Pháp xâm-lăng chẳng những là bổn-phận mà còn là nhiệm-vụ cao cả của mọi người yêu nước. Công-sản đã khéo lợi-dụng Phong-trào Kháng-chiến, biến công-lao của toàn-dân thành kết-quả của riêng họ bằng Hiệp-định Genève chia đôi xứ-sở. Một số người Quốc-gia đã bất-mãn và rời bỏ hàng-ngũ Công-sản, tuy nhiên vì trong quá-khứ đã trót lỡ hợp-tác với chúng nên không được Chánh-quyền Đệ Nhất Cộng-Hòa trọng-dụng. Những người bị bỏ rơi này có một trong hai thái-độ, hoặc thụ-động, hoặc quay lại hiệp-tác với Việt-Cộng trong cuộc chiến-tranh mệnh-danh là "Giải-Phóng Miền Nam" Đó là kinh-nghiệm trong quá-khứ.

Mặc dầu bản-chất của cuộc chiến-tranh hiện nay đã hoàn toàn thay đổi, thế nhưng cũng có một số người vì lý-do này hay lý-do nọ chạy theo Công-sản để rồi một thời-gian sau đó đã thức-tỉnh và trở về với Quốc-gia bằng con đường Chiêu-hồi. Số người này đã lên đến một trăm ngàn và chắc-chắn sẽ thêm nhiều nữa; họ cũng đã từng một lần hợp-tác với Việt-Cộng, nhưng bài học kinh-nghiệm trên đã giúp Chánh-phủ Việt-Nam Cộng-Hòa có thái-độ thích-hợp hơn Chính-sách Chiêu-hồi cùng với đường-lối Đại-Đoan-Kết Dân-Tộc như hiện nay không những chỉ kêu gọi người Việt-Nam còn ở bên kia chiến-tuyến mà còn đãi-ngộ người trở về một cách xứng đáng.

Từ nay họ là công-dân như bao nhiêu công-dân khác, cùng quyền-lợi cùng nhiệm-vụ; nhất là nhiệm-vụ phải tiếp-tục truyền-thống tranh-đấu của ông cha ta. Không ai phủ-nhận nguyện-vọng duy nhất của dân-tộc là thống nhất xứ-sở, thống nhất trong tinh-thần Việt-Nam; và cũng không ai có thể phủ-nhận tính-cách xúi dục, ngoại lai của cuộc chiến-tranh này; bởi thế tiếp-tục tranh-đấu vừa để loại bỏ yếu-tố ngoại-lai vừa để chờ cơ-hội để thống-nhất xứ-sở bằng phương-thức Hòa-bình. Điều đó chỉ có nghĩa khi nào Công-sản từ bỏ mộng thôn-tính miền Nam, và Chánh-phủ Việt-Nam Cộng-Hòa luôn luôn xác-nhận như vậy.-

